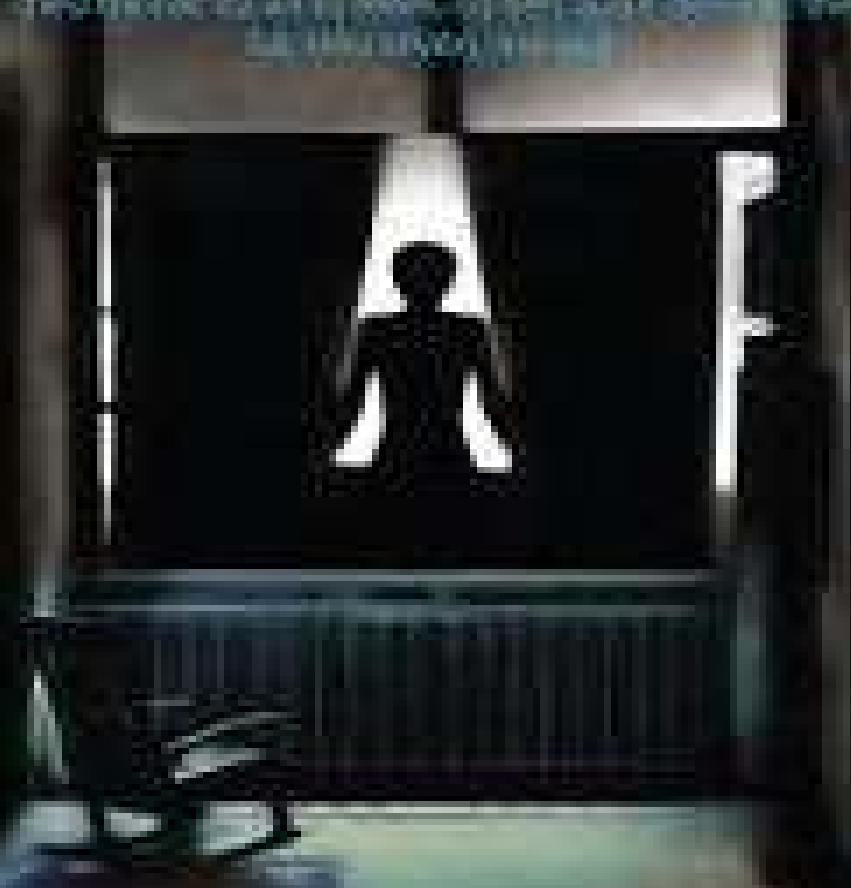

Chín
Vn
Dục

TỔ CHUYÊN AN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Trên 40 năm chuyên án bí hiểm của tổ chuyên
an Thủ Đức trong các vụ án: giết người, cướp
sát, trộm cắp, lừa đảo

TRƯỜNG ĐẠI HỌC
CÔNG AN TP. HỒ CHÍ MINH

viện nghiên cứu
và thực hành
điều tra hình sự

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 30 - Viện Trưởng Mưu Ma Chúc Quỷ

Trên sườn núi ở gần cô nhi viện tôi phát hiện ra một cái hang rùng rợn
chứa đầy xương trẻ sơ sinh, đồng thời nhặt được một chiếc kẹp tóc bằng
gỗ

trong hang nghi là của Mỹ Lung đánh rơi, về đến cô nhi viện gặp sư
Viêm, bà ta

bảo chúng tôi rằng cái hang ở trên sườn núi là “Hang xác trẻ con.”

“Chuyện này là thế nào?” Tôi hỏi. Sư Viêm đã nói ra được tên gọi kỳ
quái

“Hang xác trẻ con” như vậy thì nhất định bà ta cũng biết câu chuyện
đăng sau

cái hang này.

“Chuyện này nói ra dài lắm...” Bà ta dẫn chúng tôi đến phòng nghỉ ngơi,
sau

đó kể lại câu chuyện cũ nghe rợn tóc gáy...

Đó là chuyện xảy ra từ thời kỳ trước giải phóng, có lẽ vào khoảng năm
1946,

lúc đó sơ vẫn còn rất nhỏ, chỉ vừa mới biết ghi nhớ thôi. Lúc trước, sơ đã từng

kể với hai người chuyện xảy ra dưới tầng hầm nhà thờ, bởi vì có rất nhiều trẻ sơ

sinh lìa đời trong tầng hầm nên cô nhi viện phải thường xuyên xử lý xác của

chúng.

Phía sau cô nhi viện có một khoảng đất trống nhỏ, lúc bấy giờ cứ tùy tiện

đào hố chôn xác trẻ sơ sinh xuống đó. Nhưng về sau, xác chết ngày càng nhiều,

hơn nữa lúc chôn lại không đánh dấu gì nên khi đào hố thường hay đào phải xác

chết chôn lúc trước, như vậy sẽ buộc phải lấp đi rồi đào sang chỗ khác. Mặc dù

theo nghi lễ chôn cất của phương Tây có thể chôn xác chồng lên nhau nhưng ở

đây là Trung Quốc, mà theo truyền thống của người Trung Quốc, “điểm thi đẽ”

là điều cấm kỵ.

(Điểm thi đẽ: là một phương thức chôn tổn hại âm phần trong truyền thuyết,

tức là đặt người chết thậm chí là cả người sống xuống dưới thi thể của chủ mộ

để làm đệm lót. Nghe nói hậu duệ của người bị lấy làm đệm lót hết đời này sang

đời khác đều phải sống kiếp nô bộc, mãi mãi không ngóc đầu lên được. Trong

tiếng địa phương Quảng Đông, từ này có nghĩa là “tùy táng” và “cá chết lười

cũng phải vỡ”, có thể hiểu là nếu một bên bị tổn thất thì cũng phải kéo bên kia

cùng chịu theo, thậm chí khiến họ còn phải chịu tổn thất lớn hơn.)

Người phụ trách việc chôn cất lúc đó là sơ Dương, dù sơ ấy còn trẻ nhưng do

liên tiếp đào phải mấy hố đều đã có xác chôn nên mệt mỏi không còn sức lực

247

nữa. Hơn nữa trời đã xẩm tối, lại còn phải chuẩn bị bữa tối nên bà ấy đành tạm

thời để xác chết lại trên nền đất định bụng hôm sau ra chôn.

Nhưng hôm sau, khi ra đến nơi bà phát hiện xác bé gái sơ sinh để lại hôm

trước đã biến thành bộ xương. Sự việc này khiến bà gần như phát điên, từ đó về

sau không dám đi chôn xác chết nữa. Sau đó công việc này giao cho người khác

phụ trách, có điều chuyện kỳ quái vẫn tiếp tục xảy ra, chỉ cần thi thể sơ sinh để

trên đất trống không có người trông coi dù chỉ trong chốc lát là đã biến thành bộ

xương.

Sau mấy lần xảy ra chuyện như vậy, không còn ai dám chôn xác nữa. Mọi

người đều cho rằng có quá nhiều xác trẻ sơ sinh chôn ở đó nên những linh hồn

bé nhỏ oán hận lên đến trời xanh, biến thành yêu quái, đầu tiên thiến hết da thịt

của xác chết, sau này biết đâu ngay cả người sống cũng không tha.

Mặc dù không ai dám đi chôn nhưng xác chết vẫn cần phải xử lý. Xã hội lúc

đó tương đối hỗn loạn, hầu như ngày nào cũng có bé gái sơ sinh bị bỏ trước

cổng nhà thờ, ngày nào cũng có bé gái chết trong tầng hầm, vì thế xử lý các xác

chết này trở thành vấn đề nan giải.

Về sau viện trưởng đương nhiệm được người trong thôn cho biết trên sườn

núi mọc đầy cây oải hương có một cái hang, dân trong thôn gọi đó là “Hang xác

trẻ con.” Sở dĩ gọi như vậy là bởi vì người ở đây cho rằng trẻ con dưới ba tuổi

chưa được gọi là “người”, nếu chẳng may chết yếu cũng không được chôn cất

giống như người trưởng thành. Nhưng cho dù không được chôn cất tử tế thì

cũng không thể tùy tiện vứt xác đi. Thế là nếu có trẻ con dưới ba tuổi chết yếu,

người dân trong thôn ở gần đó liền vứt xác chúng vào trong cái hang này, lâu

dần, mọi người bèn gọi đó là “Hang xác trẻ con.”

Sau khi biết chuyện, viện trưởng liền cho người lên lút bỏ xác trẻ sơ sinh vào

trong hang. Lúc đó hầu như ngày nào cũng có một vài xác chết phải xử lý, hơn

nửa tình trạng này kéo dài suốt mấy năm, tính sơ sơ trong hang ít nhất cũng có

hai, ba nghìn xác trẻ con...

Kể xong câu chuyện không muốn nhắc lại này, trên mặt sơ Viêm lộ vẻ đau

buồn, bà làm dấu thánh trước ngực: “Xin chúa tha thứ cho tội lỗi của chúng con,

Amen!”

Biện pháp này của cô nhi viện mặc dù có vẻ tàn nhẫn vô nhân đạo nhưng lúc

đóđang là thời kỳ chống Nhật và nội chiến, bảo vệ tính mạng của mình đã

không dễ, làm sao cô nhi viện đủ sức nuôi dưỡng bao nhiêu bé gái như thế chứ?

Để chúng sống đói rét, chi bằng cho chúng sớm được giải thoát.

Nhưng, những bé gái chết oan này có lẽ lại không nghĩ như vậy, khó khăn

lắm chúng mới đến được thế giới này, chưa được bao lâu đã bị buộc phải rời bỏ,

248

trong lòng khó tránh khỏi nỗi oán hận, vì thế không phải hoàn toàn không có

khả năng biến thành yêu ma quấy phá. Nếu như cái chết của Chu Thiếu Long và

việc chúng tôi bị tấn công trong tầng hầm nhà thờđều là do oan hồn của những

bé gái này gây ra thì vụn vặt thật khó giải quyết.

Trước lúc tạm biệt, sơ Viêm cho chúng tôi biết Mỹ Lung đã bị Viện trưởng

nhốt lại, mà Viện trưởng Lư lại đang có việc phải ra ngoài, nếu muốn gặp cô bé

chắc là phải đợi đến hôm sau. Lúc này trời đã xế chiều, mà gặp Mỹ Lung cũng

không phải việc cấp bách nên tôi và Trăn Trăn bèn ai về nhà nấy. Tôi vốn định

về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, ai ngờ Duyệt Đồng lại gọi điện đến.

“Người đẹp gọi điện vào giờ này có phải định mời tôi ăn cơm không đấy?”

Nhấn nút nghe xong, tôi liền đùa.

“Ăn cơm cũng được, nhưng là anh mời.”

“Coi như hôm nay cô hẹn hò tôi đi! Đẹp trai quá thành ra hay bị người khác

quấy nhiễu!”

“Anh Mộ này, phiền anh thường ngày chịu khó soi gương hơn một chút! Tôi

đang ởĐội Kỹ thuật, mau qua đây, có thứ cho anh xem đấy.” Nói xong liền tắt

máy.

Thực ra Duyệt Đồng là cô gái tốt, tiếc rằng trong lòng cô chỉ có một mình

Tiểu Tương, mặc dù cậu ta đến nay vẫn bật vôâm tín. Có một bạn gái thủy

chung như vậy quả thật khiến người khác phải ghen tị. Nhưng, những chuyện

Tiểu Tương khiến tôi phải ghen tị còn nhiều hơn nữa. Mặc dù chúng tôi đều

được khen ngợi là“vua mới” của Phòng Trinh sát hình sự nhưng trong lòng tôi

biết rằng cậu ấy cóđược vinh dự này là dựa vào thực lực, còn tôi có nó chỉ là

nhờ may mắn. Có lẽđứng trước cậu ấy, điều duy nhất tôi có thể cảm thấy tự hào

chỉ là vận may.

Tiểu Tương rất tội nghiệp, cha mẹ mất sớm, chỉ có cậu và cô em gái không

cùng huyết thống nương tựa vào nhau mà sống. Hơn nữa cô em tên là Kiến Hoa

còn bị bệnh tim bẩm sinh, có thể rời bỏ thế gian bất kỳ lúc nào. Để chăm sóc em

gái yếu ớt bệnh tật này, cậu ấy đã phải chịu đựng đủ mọi khổ cực, nhưng mà lại

không hề oán thán nửa lời... Nghĩ lại, cũng đã lâu tôi chưa đến thăm Kiến Hoa.

Đọc đường, tôi vừa đi vừa nghĩ, loáng một cái đã đến Đội Kỹ thuật, Duyệt

Đồng vẫn đang làm việc, nhìn thấy tôi liền dừng lại, đến bên cửa sổ kéo rèm

lên.

‘Cố định cho tôi xem thứ không thể để người khác trông thấy được hay sao

mà lại kéo rèm lên như thế? Bây giờ chúng ta đều đang là trai đơn gái chiếc

đấy...” Tôi giả vờ sợ hãi nhìn bốn phía.

249

“Anh yên tâm, mặt hàng như anh, tôi nhìn không vừa mắt đâu.” Cô vừa nói

vừa bước đến đóng cửa chính, một tay đặt lên công tắc đèn, một tay chỉ vào

quần áo trên bàn làm việc: “Còn nhớ bộ quần áo này không?”

“Nhớ, là quần áo Chu Thiếu Long mặc lúc bị sát hại.” Tôi nhìn bộ quần áo

được trải phẳng mà không thấy có gì khác thường.

“Tạch”, Duyệt Đồng tắt công tắc, căn phòng lập tức tối đen, khi mắt dần dần

quen với bóng tối, phía trước liền hiện ra ánh sáng mờ màu lục lam, đó là ánh

sáng phát ra từ mớ quần áo trên bàn làm việc.

Nhưng đúng lúc này Duyệt Đồng bỗng nhiên sợ hãi kêu lên, làm cho tôi cũng giật nảy mình. Hỏi cô xảy ra chuyện gì, cô lại chỉ vào người tôi, hỏi: “Lúc

này anh đến chỗ nào vậy?” Tôi cúi xuống nhìn, thấy bộ quần áo đang mặc trên

người cũng phát ra ánh sáng màu lục lam.

“Xem ra Chu Thiếu Long cũng giống tôi, đều từng bị rơi xuống hang xác trẻ

con...” Tôi kể chuyện phát hiện ra hang xác trẻ con chết cho Duyệt Đồng nghe.

“Đúng rồi, trên xe đạp của cậu ấy có cây oải hương, quần áo lại dính bột phốt pho, trước lúc bị hại chắc chắn phải đi qua đó.” Cô tán đồng suy đoán của

tôi, nhưng rồi lại lập tức đặt nghi vấn: “Cậu ấy đến đó làm gì? Lúc ra khỏi cô

nhị viện trời đã sắp tối, sao có thể một mình chui vào cái hang khủng khiếp đó

chứ?”

“Điều này, có thể Mỹ Lung biết...!” Kẹp tóc của Mỹ Lung xuất hiện trong

hang trẻ con chết, nhất định cô bé đã từng đến đó.

Thảo luận với Duyệt Đồng một hồi vẫn không rút ra được nội dung chính,

nhưng cái bụng đã phản đối âm ỉ, nên chúng tôi bèn đi tìm chỗ nào đó để dăng

lễ cho “miếu ngũ tạng.” Duyệt Đồng dẫn tôi đến một khách sạn năm sao tráng

lệ, xem ra muốn chơi tôi một võ thật đau, đồ chết yếu, ai bảo mà mắc nợ cô ấy

chứ! Cô gọi món, trên mặt lộ vẻ ranh mãnh, còn tôi ngồi ôm ví tiền, vã mồ hôi.

Chơi tôi cũng đừng chơi ác như vậy chứ, đã gọi toàn món đắt tiền, lại còn hết

sức kén cá chọn canh, tôm nướng phải là tôm lột, rau cải xanh phải xào với

tương OX.

Trong lúc ăn bữa tối khiến túi tiền nhỏ máu này, mắt tôi vô tình liếc sang một bóng người như thế đã gặp ở đâu rồi, nhìn kỹ thì ra là Viện trưởng Lữ, đang

đi cùng bốn quý ông mặc toàn hàng hiệu khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi. Họ

vừa bước vào, lập tức một trưởng quầy tiền đến tiếp đón, xem ra đây là khách

quen. Người đi đầu ngậm điếu xì gà lên giọng khoe của, bảo trưởng quầy: “Cho

chúng tôi phòng rộng rãi, yên tĩnh một chút.” Trưởng quầy cúi đầu khom lưng,

vâng vâng dạ dạ dẫn đường.

“Anh nhìn gì thế, gặp người quen à?” Duyệt Đồng thấy tôi bỗng nhiên ngần

người ra bèn hỏi.

250

Tôi ghé sát vào tai cô: “Tôi trông thấy Viện trưởng của cô nhi viện.”

Cô nhìn theo hướng đám người Viện trưởng Lư vừa đi, nói nhỏ: “Mấy người

đó hình như đều là ông chủ lớn.”

Đúng là như vậy, có thể trở thành khách quen ở đây tuyệt đối không thể là kẻ

nghèo được, cần biết rằng thu nhập của tôi cũng có thể nói là trên bậc trung, vậy

mà phải móc hầu bao đến đây ăn một bữa cũng thấy xót lắm. Một bên là ông

chủ lớn giàu đến chảy mỡ, một bên là viện trưởng cô nhi viện nghèo xơ xác,

làm thế nào mà họ lại có quan hệ với nhau được? Hẳn phải có điều bí ẩn nào đó,

đi theo họ biết đâu lại phát hiện được đôi chút manh mối.

Nói với Duyệt Đồng suy nghĩ này, bảo cô đợi một lúc để tôi đi xem có phát

hiện được gì không. Thế nhưng tôi vừa đứng dậy liền bị cô kéo lại, nói với vẻ

đầy quan tâm: “Cẩn thận nhé...” Lời nói mới ấm áp làm sao, tiếc rằng đó chỉ là

nửa câu trước, còn nửa câu sau lại là “tôi đợi anh về trả tiền đây!”

Bí mật đi theo Viện trưởng Lưu và những người cùng đi với ông ta, thấy trưởng quầy dẫn họ đến một phòng viết hai chữ “Nhà trắng” ở trước cửa. Đợi

trưởng quầy đi ra, tôi đang định nghe trộm xem họ nói gì nhưng hình như căn

phòng này được thiết kế chuyên dùng cho những cuộc bàn bạc bí mật, tính năng

cách âm rất tốt, tôi áp sát tai vào cửa mà vẫn không nghe thấy gì cả.

“Thưa anh, anh đang làm gì đây ạ?” Một nữ phục vụ không biết từ đâu xuất

hiện, vỗ vào vai tôi, khiến tôi đang trong tâm trạng làm một việc không đang

hoàng, suýt nữa kêu lên. Tôi nhìn cô ta không nói gì, chỉ lấy thẻ cảnh sát ra và

ra hiệu bảo cô ta đừng quan tâm đến mình. Nhưng cô ta lại không có ý định đi

chỗ khác mà chỉ mỉm cười với tôi rất lễ phép, hình như tôi chưa đi thì cô vẫn cứ

ở đây. Đàn ông không chấp đàn bà, coi như tôi thua cô ta, cô ta không đi thì tôi

đi là xong.

Duyệt Đồng thấy tôi trở lại nhanh như vậy thì hỏi với vẻ nghi hoặc: “Phát

hiện được gì không?”

“Không phát hiện được gì cả, trái lại còn bị nhân viên phục vụ phát hiện...”

Tôi kể cho cô nghe chuyện lúc này.

“Anh nhường nhịn quá đấy, đến nỗi bị nhân viên phục vụ xua đuổi.” Cô ném

cho tôi cái nhìn với ánh mắt coi thường.

“Tôi có ở lại đó cũng chẳng tác dụng gì, bởi vì không thể nghe thấy âm thanh gì bên trong, giá mà có Tuyết Tình ở đây thì tốt, việc theo dõi và nghe

trộm tôi không thạo.”

Đã không nghe ngóng được thông tin từ chỗ Viện trưởng Lư, đành tiếp tục

ăn cho xong bữa tối nấu bằng vàng ngọc này vậy, dầu sao tiền cũng vẫn phải

251

trả, tất nhiên cứ ăn cho no. Ăn xong, tôi lôi tất cả tiền giấy trong ví ra chuẩn bị

thanh toán thì nhân viên phục vụ lại mang tin vui đến: “Có người thanh toán cho

hai vị rồi.”

Có người trả tiền hộ là việc tốt, nhưng đối phương trả tiền hộ nhằm mục đích

gì thì lại chắc chắn là việc xấu, vì thế tôi cần phải biết người này là ai. Câu trả

lời nhận được không nằm ngoài dự đoán của tôi, đó là một trong bốn ông chủ

cùng Viện trưởng Lư vào nhà trắng kia. Cả bốn người này tôi đều không quen,

họ cũng không cần phải nịnh bợ một người thấp bé như tôi, bởi thế người thực

sự trả tiền giúp tôi là Viện trưởng Lữ.

Đã bị Viện trưởng Lữ phát hiện thì cũng không cần phải vụng trộm làm gì

nữa, tôi bảo Duyệt Đồng tự bắt xe về, còn mình ngật ngưỡng đến Nhà Trắng gõ

cửa bước vào.

“Viện trưởng Lữ, bạn ông khách sáo quá.” Vừa bước vào, tôi liền chào Viện

trưởng Lữ giả như thể thân quen lắm.

Ông ta hình như biết trước là tôi sẽ vào nên không hề tỏ ra bất ngờ, kéo chiếc

ghế bảo tôi ngồi xuống xong bèn nói: “Tôi đã trông thấy anh lúc đi vào, có điều

anh đang ngồi với bạn gái nên tôi không dám làm phiền.”

Tôi và Duyệt Đồng ngồi trong góc đại sảnh, khá kín đáo, ngay cả để tìm cũng không dễ tìm thấy huống hồ ông ta không biết lúc đó chúng tôi đang ăn ở

đây. Hơn nữa, bắt đầu từ lúc ông ta vừa bước vào tôi đều luôn nhìn chăm chăm,

không thấy ông ta liếc về phía tôi, sở dĩ ông ta biết tôi ở đây có lẽ là do người

phục vụ ngoài cửa lúc này báo cho biết. Ông ta đã vô tình vạch trần được ý đồ

nghe trộm của tôi thì tôi cũng ngại gì không giả ngây giả dại, làm ra vẻ ngại

ngùng, cười bảo: “Cô gái lúc này là đồng nghiệp của tôi, vừa xong công việc

nên đi ăn với nhau.”

“Chỉ cần cố gắng một chút thì sau này sẽ là bạn gái thôi.” Ông ta khẽ vỗ vai

tôi tỏy khích lệ, nói tiếp: “Nào, để tôi giới thiệu với anh, vị này là ông chủ

Trần, vị này là ông chủ Lý...”

Giới thiệu lần lượt từng người xong, Viện trưởng Lư bèn liên tiếp nâng cốc

mời tôi, mặc dù tửu lượng tôi chỉ ở mức bình thường, nhưng do thịnh tình khó

lòng từ chối nên đành phải dốc hết cốc này đến cốc khác vào miệng. Mặc dù

Bordeaux sản xuất từ những năm 90 là loại rượu vang hảo hạng khó kiếm

nhưng uống nhiều cũng không khác gì nước cống, vừa vào miệng là lập tức

muốn nôn mửa.

Cuối cùng tôi uống đến bò ra bàn, trong lúc lơ mơ hình như nghe thấy tiếng

ông chủ Lý: “Anh định giải quyết nó thế nào? Hình như nó nghi ngờ anh rồi

đấy.”

“Anh yên tâm, tôi tự có cách giải quyết.” Người trả lời là Viện trưởng Lữ.

Hình như tôi đã quá sơ suất...

252

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 31 - Bị Bắt Khi Chơi Gái

Rượu vang có đặc điểm lúc uống không bốc lên mặt nhưng về sau lại
ngấm rất lâu. Sau khi uống cạn ba cốc Bordeaux hảo hạng sản xuất
những năm

90 với Viện trưởng Lư và bạn của ông ta tôi mới ý thức được điều này
thì đã

muộn. Bỗng nhiên tôi thấy đầu nặng chịch, rất buồn ngủ, vừa gục xuống
là

không sao gượng dậy được nữa. Trong lúc lơ mơ hình như nghe thấy
ông chủ

Lý hỏi Viện trưởng Lư định giải quyết tôi thế nào, sau đó không biết gì
nữa.

Từ khi được điều về tổ chuyên điều tra các vụ án kỳ quái, tôi rất ít khi
được

ngủ một giấc ngon lành, trong giấc mơ cảm thấy có ai đó ở bên cạnh dịu
dàng

cởi quần áo cho mình. Mở mắt ra nhìn, nhìn thấy đối phương rõ ràng là
Duyệt

Đồng, thân thể trần trụi đang nhìn tôi mỉm cười, mùi nước hoa trên người phụ

nữ khiến toàn thân tôi mềm nhũn. Mỗi động tác của cô đều hết sức dịu dàng,

ngón tay ngọc ngà mềm mại như tơ nhẹ nhàng lướt trên khuôn ngực trần của tôi

đôi môi mềm mại hôn lên khắp cơ thể tôi, chiếc lưỡi trơn ướt, linh hoạt càng

khiến người ta hồn bay phách lạc... Nhưng khi cô cười lên người tôi múa may

điên cuồng, thì khuôn mặt cô ta lại trở nên mơ hồ, lúc giống Trần Trần, lúc lại

giống Tuyết Tình...

Tôi biết mình đang mơ, nhưng giấc mơ này lại hết sức chân thực, cảm giác

mất hồn chân thực đến nỗi khiến tôi muốn cứ mãi mãi như thế không bao giờ

tỉnh giấc. Thế nhưng cảm giác lạnh cóng bất ngờ đập đến kéo tôi ra khỏi giấc

mộng đẹp trở về với hiện thực. Ồ, ai hắt nước lạnh vào tôi nhỉ?

Mở mắt thấy mình đang ở trong căn phòng lạ hoắc, xung quanh có mấy

người đang nhìn chăm chăm. “Dậy, mặc quần áo vào!” Giọng nói nghiêm khắc

như tiếng nổ ngay bên tai tôi, chấn động đến nỗi khiến tôi gần như ngất xỉu một

lần nữa, lúc bấy giờ tôi mới ý thức được rằng tình hình lúc này rất không lạc

quan. Tôi đang nằm trên giường trong phòng khách sạn, trên người đắp tấm

chăn đăuớt một nửa, cảm giác lạnh cóng mách bảo cho tôi biết rằng dưới tấm

chăn là cơ thể trần truồng của tôi. Bên cạnh giường ngoài mấy người đàn ông

mặc đồng phục của Đội Phòng chống tệ nạn còn có một cô gái mặt xinh đáng

đẹp đang mặc quần áo. Tôi đã bị bắt quả tang khi đang chơi gái!

Tôi ngồi ngậy ra, rốt cuộc đây là chuyện gì? Vừa rồi rõ ràng tôi đang uống

rượu với Viện trưởng Lư... Tôi nghĩ mình đã biết xảy ra chuyện gì rồi, Viện

trưởng Lư cho tôi “một sự phục vụ vương giả”, và có lẽ còn nhân tiện gọi điện

thoại báo cho những người bạn ởĐội Phòng chống tệ nạn của tôi.

253

“Còn lề mề gì nữa, động tác nhanh lên!” Người lên tiếng là một đàn ông

khoảng ba mươi tuổi, có lẽ là chỉ huy của nhóm, nhìn kỹ tướng mạo của anh ta

tôi có cảm giác như đã gặp ở đâu rồi. Mặc dù đầu vẫn rất đau và trong tình

huống nguy cấp như thế này, đầu óc tôi vẫn đủ tỉnh táo, nhớ ra anh ta là Quách

Chí Vĩ, từng là cấp dưới của tổ trưởng, trước đây tôi đã gặp hai lần. Có người

quen ở đây tình hình cũng chưa đến nỗi xấu lắm, tôi bèn khẽ gọi một tiếng “Anh

Quách!”

Lúc này, anh ta mới nhìn kỹ tôi, lát sau liền bảo cấp dưới đưa cô gái điếm

“hành hung” tôi lúc này đi trước, đợi mọi người ra khỏi phòng rồi mới nói nhỏ

với tôi: “Không có lẽ cậu bị người ta chinh đấy chứ! Tôi cũng thấy lạ là tại sao

cấp trên lại vô duyên vô cớ sai chúng tôi đến bất ngờ kiểm tra khách sạn cao cấp

như thế này, trước lúc đó không hề có chút phong thanh nào.”

“Cũng may anh nhận ra, nếu không lần này tôi phiền to rồi.” Tôi cười khở

sở. Đối với cảnh sát, say rượu và chơi gái đều là đại kỵ, tất nhiên điều cấm kỵ

này chiáp dụng trong trường hợp bị bắt quả tang. Nếu bây giờ tôi bị bắt đưa về,

có thể tổ trưởng cũng giúp được tôi không bị cách chức nhưng thuyên chuyển

công tác thì hầu như không thể tránh khỏi.

“Mau mặc quần áo vào, lát nữa tự tìm cơ hội mà chuồn đi.” Anh ấy nói xong

liền bước ra khỏi phòng.

“Lúc nào rồi rã mời anh đi ăn nhé!” Tôi vừa nói vừa tung chăn ra chuẩn bị

mặc quần áo. Oái, vừa lật chăn ra liền phát hiện tội chứng chơi gái vẫn còn

“khoác” trên người “cậu nhỏ” của tôi, cũng may đội trưởng Quách đã đi ra

ngoài, không ai trông thấy.

Tôi vội vàng xông vào nhà vệ sinh ném cái bao đựng hàng tỉ con cháu của

mình vào bồn cầu, ấn nút xả nước, bấy giờ mới hơi yên tâm. Mặc dù tôi chưa

từng ởĐội Phòng chống tệ nạn nhưng dù sao cũng là một cảnh sát, nên cũng

biết khá rõ về trình tự lấy chứng cứ mua bán dâm, bao cao su là chứng cứ chủ

yếu để xác định hành vi chơi gái, chỉ cần giải quyết nó xong xuôi thì cho dù bây

giờ có người xông vào, cũng không làm khó dễ tôi được.

Dù sao tình hình bây giờ đã khá an toàn nên tôi cũng không đi vội, tiện thể

tắm một cái, mặc chỉnh tề xong lại thong thả châm điều thuốc. Lúc này bên

ngoài đã không còn tiếng ồn ào nữa, hé cửa nhìn ra, sau khi xác định người của

Đội Phòng chống tệ nạn đều đã đi khỏi tôi bèn đứng đỉnh ra khỏi khách sạn.

Sáng hôm sau, vừa bước vào phòng làm việc của tổ trưởng, anh đã hỏi tôi

một câu không mấy thiện chí: “Có cần chị cậu giới thiệu bạn gái cho không?”

“Chà, thông tin của anh cũng nhanh thật đấy!” Tôi thể hiện bộ mặt khổ sở,

kể lại quá trình bị Viện trưởng Lư bày mưu hãm hại, tất nhiên là không nói rõ

sự thật mình bị gái điểm “hành hung” mà chỉ kể lướt qua. Chơi gái bị bắt đã mất

mặt lấm ròi, lại còn uống say bị gái điếm giành quyền điều khiển, nếu để những

người như Trần Trần biết được thì tôi thật sự phải đào lỗ mà chui xuống.

“Nếu không gặp được cậu Quách thì chuyện này cậu rắc rối to rồi, cho dù tôi

có bảo vệ được cậu thì e rằng cậu cũng không mặt mũi nào tiếp tục làm việc ở

tổ này được nữa!” Tổ trưởng nói với vẻ mặt như thể đã nắm hết thóp của tôi,

khiến trong lòng tôi cảm thấy khó chịu.

Cứ tiếp tục nói về chuyện này sẽ khiến tôi càng ngày càng đau khổ hơn, vì

thế tôi vội lái sang chủ đề khác: “Đối với mấy ông chủ lớn kia, thì viện trưởng

một cô nhi viện có lẽ chẳng khác gì một kẻ xin, thế nhưng tối qua thái độ

giữa bọn họ lại hết sức thân thiện, cảm thấy họ giống như là bạn làm ăn. Hơn

nữa nếu Viện trưởng Lữ đã bày mưu hại tôi như thế này thì chắc chắn là ông ta

đang chột dạ, điều tra kỹ bối cảnh của ông ta biết đâu sẽ tìm ra chút manh mối.”

“Cậu cho rằng ông Viện trưởng Lư này và mấy ông chủ kia đang tiến hành

buôn người à?” Tổ trưởng nhìn tôi bằng ánh mắt rất sâu xa, ý tứ trong lời nói

của anh ấy không chỉ đơn giản là chỉ hành động buôn bán người thông thường.

“Theo anh thì chẳng lẽ họ đang buôn bán nô lệ tình dục sao?” Cô nhi viện

này không được chính phủ tài trợ nhưng lại có thể tồn tại được đến hôm nay,

như thế không khỏi đặt ra nghi ngờ về nguồn tài chính. Mà cô nhi viện cái gì

cũng thiếu, chỉ duy nhất không thiếu con gái. Nếu nuôi nấng những bé gái

không cha không mẹ này đến khoảng mười tuổi rồi đem bán kiếm lời thì có thể

biến những đứa trẻ vốn dĩ là gánh nặng kia thành mỏ vàng không bao giờ cạn.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến Mỹ Lung, cô bé bắt kính với viện trưởng Lư có phải là

bởi vì đã biết mình sẽ phải đối mặt với số phận bi thảm không?

“Các cậu điều tra kỹ Viện trưởng Lư và cả nguồn kinh tế của cô nhi viện

nữa, phân công công việc thế nào cậu từ quyết định nhé!” Dặn dò xong, tổ

trưởng ra hiệu cho tôi đi làm việc.

Tôi cử Tuyết Tình và Miêu Miêu bám sát Viện trưởng Lư, bảo Vĩ Ca vào

mạng thu thập tư liệu về cô nhi viện, Trăn Trăn thì cùng tôi đi điều tra hoàn

cảnh bốn ông chủ đi cùng Viện trưởng Lư tối hôm qua.

Một lần nữa đến khách sạn tối qua khiến tôi suýt nữa bị cháy râu mè, dùng

hết mọi thủ đoạn tiếp tục đến dụ dỗ mua chuộc mới moi được thông tin về

thân phận ông chủ Lý từ miệng của trưởng quầy. Ông chủ Lý tên đầy đủ là Lý

Hồng Nghiệp, chủ tịch một công ty xuyên quốc gia, trầm tính, rất ít xuất hiện

trước đám đông. Ba tháng trước ông ta tổ chức tiệc cưới cho cháu trai ở khách

sạn này, làm đến mấy trăm mâm, trong số khách khứa có không ít người là cán

bộ nhân viên trong công ty của ông ta, vì thế trưởng quầy mới biết lai lịch của

ông ta lại hoành tráng đến như vậy.

“Tổ chức tiệc cưới cho cháu trai ư? Cháu trai hay con trai?” Mặc dù chỉ mới

gặp một lần nhưng tôi không đến nỗi đến cả tuổi của đối phương cũng không

nhớ nổi! Bốn người thuộc bọn ông chủ Lý đều chỉ trạc bốn, năm mươi tuổi,

cùng lắm cũng chỉ vừa mới lên làm ông, sao có thể mở yến tiệc đón cháu dâu

chứ?

“Đúng là cháu ông ấy kết hôn, con trai con gái ông ấy cũng đến mà. Thực ra

lúc đó tôi cũng giật mình, ông ấy ngồi cùng với con trai con gái mà trông giống

như anh chị em.” Vẻ mặt trưởng quầy rất phức tạp, chứng tỏ ngay cả bản thân

anh ta cũng cảm thấy câu chuyện mình nói ra hết sức hoang đường.

Tôi gọi điện thoại cho Vĩ Ca, bảo anh ta lập tức vào mạng tìm kiếm tư liệu

về ông chủ Lý, cậu ta trả lời rất nhanh: “Gã gian thương này thật đáng sợ, tư

liệu về ông ta ở trên mạng ít đến nỗi không thể hơn được nữa, trong trang web

của công ty ta chỉ có vài câu giới thiệu ngắn gọn, ngay cả ảnh cũng không có.

Ông ta không bao giờ tham gia hoạt động công khai của công ty, chỉ duy nhất

một bản tin có liên quan, đó là khi một phóng viên chụp trộm ảnh ông ta liền bị

ông ta sai bảo vệ cướp lấy máy ảnh. Có điều, sau đó ông ta lại cho phóng viên

kia không ít tiền, ngoài ra còn xin lỗi, nói rằng sợ đưa ảnh lên mặt báo sẽ dễ bị

bắt cóc, xem ra giới chủ lắm tiền nhiều của này đều là những kẻ nhát gan.”

“Biết chính xác ông ta bao nhiêu tuổi không?” Tôi khá quan tâm vấn đề này.

“Không rõ chính xác bao nhiêu tuổi, trong bản giới thiệu không nói ông ta

sinh năm nào, nhưng có lẽ cập thời kỳ mới giải phóng ông ta khởi nghiệp bằng

nghề kinh doanh lương thực và dầu mỡ. Cho dù lúc đó ông ta mới khoảng chục

tuổi thì tính ra bây giờ cũng đã bảy, tám mươi tuổi rồi!”

Tôi bỗng nhiên thấy hơi chóng mặt, ông chủ Lý đã bảy, tám mươi tuổi, vậy

mà tối qua trông ông ta rõ ràng chỉ mới khoảng bốn, năm mươi! Hơn nữa, ông

ta uống rượu không kém gì một người trẻ tuổi như tôi với một cụ già, uống rượu

như thế không bị xuất huyết não mới lạ. Lẽ nào tối qua tôi gặp ma quỷ?

Tiếp tục trần trở về vấn đề tuổi tác của ông chủ Lý chắc cũng chẳng tìm được manh mối gì, vì thế tôi bèn hỏi Vĩ Ca có tìm được nguồn kinh tế của cô

nhi viện ở đâu không.

“Ngoài công ty của ông chủ Lý còn có ba công ty niêm yết có trụ sở tại vùng

này tài trợ dài hạn cho cô nhi viện, hơn nữa số lượng cũng không ít, công ty tài

trợ nhiều nhất lên đến 500 ngàn, công ty tài trợ ít nhất cũng đến 300 ngàn đồng.

Tuy nhiên, có một điều kỳ lạ là thông thường các công ty niêm yết mỗi khi làm

việc thiện đều thông báo rùm beng với giới truyền thông. Nhưng bốn công ty

này lại rất im hơi lặng tiếng, tôi chỉ có thể tìm thấy số tiền họ quyên góp cho

nhà thờ trong bản báo cáo tài vụ của công ty. Nếu không phải là công ty niêm

yết, họ có quyền góp bao nhiêu cũng không ai biết.” Giọng nói của Vĩ Ca cho

256

thấy anh ta cũng vô cùng khó hiểu về chuyện này. Ngoài ra, anh ta cũng còn cho

tôi biết tên Tổng Giám Đốc của ba công ty còn lại, tất cả đều trùng với tên họ ba

ông chủ tôi gặp tối qua, nhất định đúng là họ rồi.

Quyên góp ủng hộ cô nhi viện là việc thiện, hiến tặng mà không để lại danh

tính không có gì lạ, nhưng với doanh nghiệp thì đây gần như là chuyện không

thể xảy ra. Sở dĩ doanh nghiệp làm việc thiện, mục đích chính không ngoài nâng

tâm ảnh hưởng để thu nhiều lợi nhuận hơn. Ví dụ, trước đây có công ty sản xuất

đồ uống quyên góp 100 triệu đồng cứu trợ thiên tai, lập tức danh tiếng nổi như

cồn, giúp họ sản xuất cũng không đủ cầu trong suốt một thời gian dài. Làm việc

thiện theo kiểu áo gấm đi đêm, chi bằng đem số tiền đó làm hoa hồng phân chia

cho các cổđông của công ty cho xong.

Lẽ nào bốn công ty này đang thực hiện những vụ giao dịch bán thầu lên
lút

cầu kết với cô nhi viện buôn bán nô lệ tình dục?

Suy đoán mà không có căn cứ chi bằng thu thập thêm nhiều chứng cứ, vì
thế

tôi và Trần Trần bèn lập tức đến trụ sở công ty của ông chủ Lý, mong
tìm được

manh mối có giá trị từ ông ta.

“Xin lỗi, Tổng giám đốc Lý đang dự hội nghị, xin anh chờ đợi một lát.”
Nửa

giờ trước nữ thư ký xinh đẹp như hoa của ông chủ Lý trả lời chúng tôi
như vậy.

Nửa giờ sau, cô ta cũng lại bảo rằng ông chủ Lý vẫn đang dự hội nghị.
Tiếp sau

đó chúng tôi lại đợi thêm một giờ nữa, cô ta cũng vẫn bảo ông chủ
Lý đang dự

hội nghị.

Xem ra hôm nay không gặp được ông chủ Lý rồi, đối với những kẻ giàu
có

khinh người như ông ta, trừ phi chúng tôi bắt được thóp, hoặc chính ông
ta là

nghi phạm cần phải bắt thì mới có thể đưa ông ta về đồn cảnh sát từ từ
thăm

vấn. Còn nếu chỉ muốn mời ông ta phối hợp điều tra thì e rằng đó là việc không

hề dễ dàng, nếu ông ta cố tình né tránh không gặp thì chúng tôi cũng đành chịu.

Đã không gặp được ông chủ Lý thì cũng không nhất thiết phải lãng phí thời

gian ở đây làm gì, thế nhưng khi chúng tôi vừa ra khỏi cửa thì cô thư ký lại dẫn

hai nhân viên an ninh đuổi theo, vừa lễ độ vừa cẩn trọng nói với Trần Trần:

“Thưa cô Lý, tôi vừa phát hiện không thấy điện thoại đâu nữa, xin hỏi cô có

trông thấy nó ở đâu không ạ?”

Trần Trần nghe thấy thế liền nổi xung, cao giọng hỏi: “Cô nói thế là có ý gì,

định bảo tôi ăn trộm hả?”

“Tôi không có ý đó, có điều vừa rồi chỉ có cô đi lại bên cạnh tôi, nếu cô không ngại, có thể cho khám người được không ạ?” Thái độ cô ta rất khiêm

nhường, nhưng trước đòi hỏi quá đáng này thì dù có khiêm nhường đến mấy

cũng khó mà khiến Trần Trần vốn nóng tính như lửa chấp thuận được.

Trần Trần sầm mặt lại như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, đồng thời

vén tào lên, hình như chuẩn bị cho một trận đánh nhau to. Nữ thư ký sợ hãi lùi

lại, hai nhân viên an ninh kia lập tức đứng chắn giữa cô ta và Trần Trần. Cô ta

nói bằng giọng hơi có vẻ sợ hãi: “Nếu cô không đồng ý cho khám người thì tôi

chỉ còn cách báo cảnh sát thôi.”

“Chúng tôi không phải cảnh sát hay sao? Còn báo cảnh sát gì nữa!” Trần

Trần tức giận gào lên, khiến hai nhân viên an ninh kia cũng bất giác lùi lại.

Tôi kéo Trần Trần lại, nói nhỏ bên tai cô: “Thêm việc không bằng bớt việc,

cô không lấy trộm điện thoại, cho cô ta khám người cũng chẳng mất đi tí thịt

nào. Nhưng nếu cô ta báo cảnh sát, ít nhất chúng ta cũng phí mất nửa ngày.”

Mặc dù Trần Trần hiểu ý tôi nhưng làm được hay không chuyện lại là

chuyện khác. Cô căn rằng làm một cuộc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng đập tôi

một cái thật mạnh rồi mới chịu cho thư ký khám người.

Cô ta bảo khám ở ngoài không tiện nên mời Trần Trần vào trong.

Vì khác biệt nam nữ nên tôi không đi theo mà ở lại đó đợi. Giây lát sau, trong đầu đột nhiên xuất hiện mối nghi ngờ - tại sao cô thư ký kia chỉ nghi ngờ

một mình Trần Trần? Lúc này tôi cũng đi lại bên cạnh cô ta cơ mà!

Vừa nghĩ đến vấn đề này thì ngay lập tức đã có câu trả lời. “Xin hỏi ông có

phải là ông Mộ Thân Vũ không ạ?” Một cô gái xinh đẹp khác trông đáng vẻ như

là thư ký xuất hiện trước mặt tôi, đợi tôi gật đầu xong liền bảo “mời sang bên

này”, rồi không đợi tôi trả lời liền đi trước dẫn đường, không bảo đi đâu mà

cũng không bảo đi gặp ai.

Mặc dù đối phương không nói đi gặp ai nhưng ở đây là đất của ông chủ Lý,

ngoài ông ta, tôi thật sự không nghĩ ra có thể gặp ai nữa. Quả nhiên, khi thư ký

dẫn đến trước chiếc BMW sang trọng và mở cửa, tôi trông thấy người đang ngồi

ở ghế sau chính là ông chủ Lý. Ông ta cười thân thiện, vẫy tay bảo tôi:
“Tiểu

Mộ, mời lên xe nói chuyện!”

Có việc gì mà ông ta không thể nói một cách quang minh chính đại mà
lại

phải sai thư ký giữ chân Trần Trần để nói riêng với tôi? Tất nhiên là
những việc

không thể nói công khai được rồi, biết đâu tôi sẽ tìm được manh mối từ
một số

việc không quang minh chính đại như vậy. Lên xe rồi, ngay lúc đóng
cửa lại

trong đầu tôi bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ - không phải ông ta định mua
chuộc

mình đây chứ? Với vị trí của một kẻ có tiền có thể lực như ông ta, nếu
muốn thủ

tiêu một kẻ tép riu như tôi hẳn không cần phải đích thân ra tay, nhưng
mà tối

hôm qua ông ta đã có dự tính trước...

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Câu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 32 - Trường Sinh Bất Lão

Đợi suốt hai tiếng đồng hồ trước cửa văn phòng mà ông chủ Lý vẫn tránh không chịu gặp. Lúc chúng tôi chuẩn bị ra về thì thư ký của ông ta lại tìm cách

giữ chân Trần Trần, còn một thư ký khác thì đưa tôi lên chiếc xe sang trọng để

“nói chuyện phiếm” với ông ta. Nếu ông ta muốn tách Trần Trần ra để chỉ nói

với riêng một mình tôi thì đương nhiên không phải là chuyện quang minh chính

đại rồi, có lẽ nói không được còn có thể hãm hại tôi cũng nên.

Tôi lên xe, ông chủ Lý bảo tài xế lái đi, như vậy cuộc nói chuyện của chúng

tôi chỉ có một mình tài xế nghe được. Tất nhiên tài xế là người của ông ta, đã để

cho người này nghe thì tất nhiên không sợ anh ta nói năng lung tung rồi.

“Đứa con gái tôi qua phục vụ thế nào? Chắc không tồi chứ, mặc dù đời năm

nghìn một đêm nhưng hoàn toàn xứng đáng.” Ông ta mỉm cười thân thiện, cố

giấu vẻ đang giấu cợt tôi.

“Phục vụ tốt lắm, có điều tôi chỉ là con thỏ đàn độn thích ăn cỏ quanh nhà,

làm chuyện đó với con gái lạ thật chẳng khác nào bị cưỡng dâm. Hơn nữa lúc bị

cưỡng dâm đến cao trào lại bị các anh em ở Đội Phòng chống tệ nạn đến hỏi

thăm, nên chẳng có chút hứng thú gì cả.” Ông ta giả ngây giả dại thì tôi cũng

cười toe toét mà phối hợp, có điều cái cười của tôi giả dối hơn ông ta nhiều.

“Xem ra cậu không vừa ý với sắp xếp của chúng tôi lắm...” Ông ta vừa nói

vừa lấy ra một phong bì dày cộp đưa cho tôi, “Cho cậu, coi như để an ủi, chuyện tôi qua cứ xem như chưa từng xảy ra là được rồi.”

Tôi nhận chiếc phong bì, thấy nó rất nặng, mở ra xem bên trong có ba cọc

tiền loại 100 đồng. Tôi vừa cười vừa đưa trả lại: “Không phải ông chủ Lý lại

định trêu đùa tôi nữa đấy chứ? Tối qua trêu tôi như thế đã đủ lắm rồi!”
Nếu

nhận ba mươi nghìn đồng này, e rằng tôi vừa xuống xe thì các đồng
nghịệp bên

Viện Kiểm sát đãập đến ngay rồi.

“Quân tử không thù dai, tối hôm qua đúng là đùa có hơi quá, cậu cứ coi
như

chúng tôi uống rượu thành ra hồ đồ thôi mà.” Ông ta lại nhét chiếc phong
bì vào

tay tôi.

“Quân tử tuy không thù dai, nhưng không làm được gì cũng không nên
nhận

lộc.” Tôi lại đẩy phong bì trở về.

259

“Coi như tôi tặng quà gặp mặt được chưa nào.” Ông ta nhét phong bì vào
tay

tôi lần thứ ba.

Cứ đẩy qua đẩy lại như thế đến phát chán, tôi bèn nói: “Ông chủ Lý đã coi
trọng tôi như vậy, nếu từ chối tức là bất kính. Có điều, con người tôi
không chơi

cờ bạc đĩ điếm, bình thường không tiêu hết bao nhiêu, số tiền này vào tay
tôi

cũng không tác dụng gì. Chi bằng nhờ tài xế của ông đưa giúp đến tặng cho cô

nhỉ viện, tôi nghĩ bọn trẻ ở đó đang cần món tiền này.” Tôi đưa phong bì tiền

cho tài xế đang lái xe, sau khi nhìn qua kính chiếu hậu thấy ông chủ Lý gật đầu

cho phép, anh ta mới nhận lấy.

“Cảnh sát tham tiền tôi gặp nhiều rồi, không tham tiền thì mới gặp cậu là người đầu tiên, tôi càng ngày càng thích cậu rồi đấy!”

Nụ cười của ông ta vô cùng chân thành, nhưng ai biết được ông ta thật lòng

hay giả dối, cũng giống như tuổi tác của ông ta, dù nhìn bề ngoài hoàn toàn

không thể nghĩ rằng ông ta đã bảy, tám mươi tuổi rồi.

“Con đường của chúng ta khác nhau.” Không cùng tư tưởng không thể cộng

tác với nhau được, cứ tiếp tục nói chuyện cũng chẳng ý nghĩa gì.

“Ha ha! Chúng ta đang đi cùng đường, ít nhất cậu cũng không có lý do gì để

bắt tôi cả.” Ông ta cười vẫn rất tự nhiên.

Tôi cười khẩy: “Buôn người, thậm chí buôn nô lệ tình dục cũng là hợp pháp

à? Đây có thể là lý do để tôi bắt các ông đấy!”

Ông ta lạng người giây lát nhưng lại lập tức bật cười lớn: “Ha, ha, ha...
Anh

bạn nhỏ này, cậu thú vị thật đấy. Chẳng giấu gì cậu, thời trẻ đúng là tôi
lập

nghiệp nhờ vào những thủ đoạn không vẻ vang này, nhưng đã chuyển
sang làm

ăn chân chính từ lâu rồi. Với tài sản của tôi hiện nay, cho dù miệng ăn
núi lở

cũng phải ăn mấy đời mới hết, theo cậu tôi có nhất thiết phải dựa vào
những thủ

đoạn phi pháp này để kiếm tiền không?”

“Vậy quan hệ giữa ông và những người như ông chủ Trần với Viện
trưởng

Lư là gì? Ông ta chỉ là viện trưởng của cô nhi viện, còn các ông đều là tỉ
phú,

trong mắt các ông, thử hỏi ông ta có vị trí gì? Đừng có nói với tôi rằng
các ông

có lòng từ bi muốn giúp đỡ bọn trẻ trong cô nhi viện, mà cho dù như vậy
cũng

không cần phải nịnh bợ ông ta. Giữa các ông chắc chắn có mối giao dịch
bẩn

thủ không thể cho người khác biết!” Tôi nói một cách nghiêm túc.

Ông ta thối cười, cũng nghiêm túc trả lời tôi: “Tôi và những người
như ông

chủ Trần đúng là có một số giao dịch với ông Lữ, nhưng không phải là
buôn

bán người hay nô lệ tình dục như cậu nghĩ. Muốn kiếm tiền, chúng tôi
thiếu gì

cách hợp pháp, muốn phụ nữ, thiếu gì con gái trẻ đẹp nhào vào lòng
chúng tôi.

260

Trong mắt người đời, có thể giao dịch giữa chúng tôi là không có đạo
đức,

nhưng cũng chưa chắc đã là vi phạm pháp luật. Nếu quả thật chúng tôi
tội ác tà

trời không thể tha thứ, vậy thì cậu cho rằng còn có cơ hội nói chuyện với
tôi

được hay sao? Tối qua, sau khi cậu uống say, chúng tôi chỉ cần để một
chiếc

khăn giấy ướt lên mặt cậu là cậu đã không bao giờ tỉnh lại được nữa
rồi.”

Nghe xong những lời này, tôi không khỏi suy nghĩ. Sự thật đúng như ông
ta

nói, tối qua họ thừa đủ thời gian đối phó với tôi, thậm chí chỉ cần một
chiếc

khăn giấy ướt là có thể khiến tôi ngạt thở mà chết, báo cáo khám nghiệm tử thi

rất có thể sẽ nhận định nguyên nhân gây ra cái chết của tôi là ngạt thở do say

rượu, họ không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào cả.

Đúng lúc này, bỗng nhiên chuông điện thoại reo, là Trần Trần gọi, xem ra cô

đã trừng phạt xong cô thư ký kia rồi. Ông chủ Lý ra hiệu cho tài xế dừng xe, lúc

tôi xuống xe, ông ta lại tươi cười hòa nhã: “Tôi sẽ quyên tiền cho cô nhi viện

trên danh nghĩa của cậu.”

Chiếc xe chạy rồi mà tôi vẫn đứng trơ bên đường mất một lúc, cho đến khi

Trần Trần gọi lại một lần nữa mới định thần lại được, nhận thấy đang ở cách

công ty của ông chủ Lý không xa nên bèn cuốc bộ trở lại. Trần Trần bỏ bô

điều bên tai tôi nhưng tôi không nghe thấy gì cả, trong đầu chỉ nghĩ đến những

điều ông chủ Lý vừa nói.

“Một vụ giao dịch không có đạo đức nhưng lại chưa hẳn đã vi phạm pháp

luật” là giao dịch gì chứ? Viện trưởng Lư có thể làm ăn gì với mấy ông chủ

này? Ông chủ Lý đã coi trọng vụ giao dịch này như thế, lại còn không ngại tở

tốt với tôi, vậy thì có nghĩa là một khi bị vạch trần, vụ giao dịch vô đạo đức dù

không bị coi là phạm tội này sẽ không thể tiếp tục được nữa, hơn nữa còn khiến

họ bị tổn thất rất lớn. Nhưng với của cải của ông ta, trừ lấy sao trên trời, có lẽ

không có gì ông ta không mua được, mà thứ nếu ngay cả ông ta cũng không

mua được thì Viện trưởng Lư làm sao mà có được? Điều quan trọng hơn là, vụ

giao dịch này có liên quan gì đến cái chết của Thiếu Long? Tại sao Viện trưởng

Lư lại phải mưu tính hãm hại tôi?

Càng nghĩ càng thấy xuất hiện nhiều vấn đề, mạch suy nghĩ cũng ngày càng

rối loạn, nếu có Tiểu Tương ở đây thì tốt, cậu ấy có thể phân tích kỹ lưỡng từng

chi tiết, cuối cùng rút ra mấu chốt vấn đề. Mặc dù không có cậu ấy ở bên cạnh

nhưng tôi cũng không đến mức đâm quàng đâm xiên như rắn mất đầu, tất cả

mẫu chốt vấn đề đều nằm ở Viện trưởng Lư, chỉ cần theo dõi chặt ông ta thì

nhất định sẽ điều tra ra ngọn nguồn.

Gọi điện cho Tuyết Tình hỏi tình hình Viện trưởng Lư. Tuyết Tình cho biết,

ông ta suốt ngày ở trong cô nhi viện giải quyết công việc nội bộ, không thấy có

hành động gì khác thường. Điều đặc biệt nhất có lẽ là quan hệ giữa ông ta và

261

một trẻ mồ côi ở trong viện rất xấu, hai người liên tục cãi nhau, thậm chí có lúc

đứa trẻ kia còn đánh ông ta, nhưng ông ta lại không hề đánh trả.

Tôi hỏi tướng mạo của đứa trẻ mồ côi kia có gì đặc biệt, cô bảo Miêu Miêu

gửi cho tôi tin nhắn đa phương tiện đính kèm một bức ảnh. Bức ảnh chụp trộm,

hơn nữa chụp ở khoảng cách xa nên nhìn không rõ lắm, tuy nhiên tôi chỉ nhìn

qua đã nhận ra đó là Mỹ Lung, bởi vì cách ăn mặc của cô bé vô cùng đặc biệt.

Nếu quả thật như ông chủ Lý nói là họ không cần thiết phải buôn bán người

hoặc là nô lệ tình dục thì suy đoán trước đây của tôi về nguyên nhân khiến cho

quan hệ giữa Viện trưởng Lư và Mỹ Lung không tốt là không đúng rồi. Vậy, vì

sao quan hệ giữa hai người ấy lại xấu như vậy? Theo lý mà nói, Viện trưởng là

người có quyền uy nhất trong viện, vậy mà Mỹ Lung đối với những người như

sơ Viêm còn có chút kính nể, nhưng lại không hề sợ Viện trưởng Lư, thậm chí

còn dám động thủ với ông ta. Kỳ lạ hơn nữa là Viện trưởng Lư lại không hề đáp

trả. Điều này khiến tôi nhớ đến câu tục ngữ “Em gái lớn hơn bà chủ”, có nghĩa

là khi a hoàn được thế thì còn hơn cả bà chủ mà cô ta vẫn thường hầu hạ, trái lại

bà chủ còn phải nhìn thái độ của a hoàn để mà cư xử. Dựa vào đâu mà cô bé Mỹ

Lung này lại có thể lực hơn cả Viện trưởng Lư?

Đối với những vấn đề tìm mãi không ra manh mối, cách tốt nhất là không

nghĩ đến nó nữa, dù sao bên phía viện trưởng Lư cũng tạm thời chưa có động

tĩnh gì, tôi bèn quyết định tiến hành điều tra ba ông chủ khác cũng quyên góp

tiền cho cô nhi viện kia. Đúng lúc đó, Vĩ Ca gọi điện đến, nói: “Tôi vừa phát

hiện ra một chuyện thú vị.”

“Chuyện gì, nói nhanh lên!” Anh chàng này lần nào cũng đòi kể công, tôi

không muốn nghe anh ta nói lời thôi thêm một lần nữa.

“Tôi đọc thấy hàng nghìn trang tin...” Anh ta vẫn cứ kể công một hồi rồi mới

đi vào vấn đề chính, “... Hơn mười năm trước ông chủ Trần bị ung thư phổi, hơn

nửa ông ta rất trầm tính, chưa bao giờ xuất hiện ở nơi công cộng, vì thế có

người từng xào xáo chuyện này ở trên mạng, đưa ra suy đoán rằng ông ta đã

chết. Công ty ông ta đứng ra cải chính, nói rằng ông ta rất khỏe, rồi chỉ trích tin

đồn trên mạng không có căn cứ, ngoài ra còn nhấn mạnh đây là âm mưu cạnh

tranh của đối thủ. Mặc dù công ty liên tục cải chính nhưng vì ông ta lại không

hề xuất hiện nên cổ đông lo sợ rút cổ phiếu khỏi công ty, khiến giao dịch cổ

phiếu của công ty đều dưới mức sàn liên tục trong mấy phiên. Về sau, một nhà

đánh giá cổ phiếu nói rằng công ty hoạt động rất tốt, lợi nhuận ổn định, kể cả

chủ tịch đã chết thì chắc chắn cũng sớm bầu ra người kế vị, nhờ đó mới thu hút

được cổ đông mua vào nhân lúc giá cổ phiếu còn thấp, cuối cùng công ty thoát

khỏi khủng hoảng.”

“Có biết chính xác tuổi của ông ta không?” Giống như với ông chủ Lý, tôi

cũng rất quan tâm đến tuổi thật của ông chủ Trần.

262

“Không nói chính xác được, tất cả các bài báo và bài giới thiệu đều không

nói tuổi chính xác của ông ta. Có điều công ty của ông ta thành lập vào năm

1966, đến nay đã hơn 40 năm, và ông ta chính là người sáng lập, vì thế, ít nhất

ông ta cũng phải sáu, bảy mươi tuổi, thậm chí là hơn tám mươi. Nếu không, cô

đông đã không tin vào thông tin ông ta chết như vậy.”

Lại là một ông già bảy, tám mươi tuổi, hơn mười năm trước còn bị ung thư

phổi nữa chứ. Nếu ông ta bị ung thư phổi lúc khoảng trên dưới sáu mươi tuổi,

thế thì chắc chắn không thể chịu đựng được quá trình điều trị rất mệt mỏi. Vậy

mà tối qua ông ta lại là người uống rượu khỏe nhất, nếu bảo ông ta là ông già

bệnh tật đầy mình đang chờ chết thì có lẽ sẽ phải coi tôi như người đã chết.

Đang lúc suy nghĩ, Vĩ Ca lại cho tôi biết một tin giật gân: “Hơn mười năm

trước công ty của ông ta bắt đầu ủng hộ cho cô nhi viện, tính ra thì đó là sau khi

ông ta bị ung thư không lâu...”

Nghe câu này tôi như bừng tỉnh giữa cơn mơ, chẳng lẽ những người như ông

chủ Trần đã mua của Viện trưởng Lư loại thần dược chữa được bách bệnh, thậm

chí có thể khiến người ta trường sinh bất lão? Quả thật đối với bốn ông trùm

này mà nói, trường sinh bất lão quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời, đừng nói

mỗi năm quyên góp vài trăm nghìn, ngay cả quyên góp hàng triệu thậm chí

hàng chục triệu đồng cũng đáng. Nhưng mà, trên đời có loại thuốc này thật

không?

Có thể tôi sẽ tìm được câu trả lời từ ông chủ Trần, nhưng với điều kiện ông

ta chịu tiếp tôi.

Ông chủ Trần tên đầy đủ là Trần Kiến Đức, mở công ty xuất khẩu mậ dịch,

quy mô còn lớn hơn công ty của ông chủ Lý. Tôi và Trần Trần đến công ty ông

ta, đợi trước cửa phòng làm việc một lát liền được thư ký thông báo ông ta bằng

lòng tiếp nhưng chỉ muốn gặp riêng mình tôi. Thái độ ông ta khá thẳng thắn, nói

thẳng là chỉ muốn gặp riêng tôi chứ không lén lút mờ ám như ông chủ Lý. Tôi

bảo Trần Trần nếu không muốn lại bị người ta khám xét thì ngoan ngoãn đợi

tôi, đừng đi lại lung tung. Cô gái này là người rất dễ kích động, nhưng cũng

không đến nỗi không hiểu ý tôi.

Phòng làm việc của ông chủ Trần rất rộng, ít nhất cũng phải 600m², đầy đủ

bàn trà và quầy bar mi-ni, thậm chí còn có cả một bàn mát chược tự động khiến

tôi có cảm giác nơi này giống phòng giải trí hơn. Từ đó có thể thấy ông ta là

người rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Ông chủ Trần ngồi trước chiếc bàn làm việc còn to hơn cả bàn ăn ở nhà tôi

vẫy tay gọi, khi tôi ngồi xuống phía đối diện, ông ta liền lấy ra một tập séc, nói

với tôi bằng giọng không mấy thiện cảm: “Ra giá đi, cần bao nhiêu thì cậu mới

không xía vào chuyện của chúng tôi nữa?”

263

Tôi cười dửng dưng, nói: “Nếu ông chủ Trần cũng muốn lấy danh nghĩa tôi

quyên góp cho cô nhi viện, vậy thì tôi thay mặt bọn trẻ đó xin được cảm tạ.

Nhưng nếu ông định hối lộ tôi thì không cần đâu, thầy bói đã bảo rằng số tôi

không được sở hữu những đồng tiền bất chính, vì thế e rằng tôi không có phúc

được nhận ý tốt của ông.”

Ông ta bỗng nhiên bật cười sáng khoái, lấy ra hai điếu xì-gà từ trong hộp để

trên bàn, tự tay cắt đầu xong rồi đưa cho tôi một điếu, còn mình tự châm điếu

còn lại, nhả một ngụm khói xong mới nói: “Ông Lý bảo cậu không tham lam,

tôi không tin, không ngờ đúng là như vậy.”

Tôi rút bật lửa châm xì-gà, thong thả rít một hơi: “Ông đã biết tôi không tham tiền thì đừng phí thời gian vào chủ đề này nữa. Ông chủ Lý bảo tôi rằng

các ông có một số giao dịch hợp pháp với Viện trưởng Lư, đã là hợp pháp thì

xin đừng ngại cho biết đó là giao dịch gì. Chỉ cần ông chịu nói ra, tôi cũng

không phải làm phiền các ông thêm nữa.”

“Ông Lý không nói với cậu tất nhiên là có lý do của ông ấy, và tôi cũng giống như vậy. Cậu nên hiểu, với quan hệ xã hội của chúng tôi, muốn đối phó

cậu dễ như trở bàn tay, nếu cậu tiếp tục làm phiền chúng tôi vì chuyện này thì

đừng trách.” Ông ta nói toạc móng heo, không vòng vo như ông chủ Lý.

“Các ông không dám làm gì tôi, ít nhất là không dám thủ tiêu.” Tôi thể hiện

vẻ mặt đầy tự tin, ông ta hơi nhú mày. Tôi chậm rãi giải thích: “Tôi cảm thấy

rất lạ lùng, tại sao tối qua các ông không trực tiếp thủ tiêu tôi mà lại phải mất

công khổ sở đưa các đồng nghiệp của tôi bên Đội Phòng chống tệ nạn đến bắt

tôi về tội chơi gái? Nhưng, sau đó vừa rồi tôi cũng đã hiểu ra, bởi vì các ông sợ,

sợ tôi chết trong cuộc rượu của các ông sẽ khiến các ông trở thành tiêu điểm của

truyền thông, sợ tất cả đều biết tuổi tác thật của các ông. Bởi thế các ông chưa

bao giờ cho phóng viên chụp ảnh, không dám xuất hiện ở nơi công cộng, thậm

chí bên ngoài xuất hiện tin đồn ông đã chết mà ông cũng không công khai xuất

hiện. Bởi vì các ông sợ mọi người biết rằng mặc dù đã bảy, tám mươi tuổi, thậm

chí đến hàng trăm tuổi mà các ông vẫn có vẻ bề ngoài chưa quá năm mươi. Các

ông giống như con quỷ hút máu chỉ có thể sống trong bóng tối, chỉ cần ánh sáng

chiếu vào là liền tan thành khói bụi!”

Tôi càng nói càng kích động, liên tục nhấn giọng, ông ta yên lặng không nói

gì, cơ mặt hơi co lại, mãi lâu sau mới cười gượng gạo: “Cậu suy đoán không sai,

đúng là chúng tôi là những lão già đã gần trăm tuổi, bởi thế mới không muốn

tiếp xúc với truyền thông, làm việc cũng cố gắng hết mức không gây ồn ào, sợ

rằng sẽ bị mọi người coi là quái vật. Nếu như ở thời điểm ba, bốn mươi năm

trước, cậu dám nói với tôi như vừa rồi thì chắc chắn ngày mai người nhà sẽ phải

bới thùng rác mà tìm chân tay cho cậu.”

Đã nắm được điểm yếu của đối phương, tôi cũng không cần khách sáo nữa

mà thẳng thắn ra điều kiện: “Tôi muốn biết các ông và Viện trưởng Lưu có giao

dịch gì? Chỉ cần ông nói ra, tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật trường sinh bất lão cho

các ông.”

Ông ta bỗng nhiên lấy từ ngăn kéo ra một đồng bạc, xem ra đó là vật kỷ niệm có giá trị không nhỏ, mỉm cười bảo: “Tôi không nói thẳng ra với cậu được,

bởi vì việc này liên quan đến lợi ích của tôi và các bạn tôi, nếu cậu bằng lòng

đánh cược, và nếu cậu thắng thì tôi sẽ nói cho cậu biết, còn nếu cậu thua thì

đừng quấy rầy chúng tôi về chuyện này nữa.”

“Đánh cược thế nào?” Tôi khá may mắn, trong những lần đánh cược nhỏ thường không mấy khi thua.

“Cách chơi rất đơn giản, cậu bỏ hết tiền trong người ra trước đi!”

Tôi không phải người có tiền, bình thường chỉ mang theo vài trăm đồng, hiện tại trong ví có hơn tám trăm, vì thế lấy ra 8 tờ loại một trăm, còn tiền lẻ

không lấy ra cho đỡ xấu hổ.

Đợi tôi để tiền lên mặt bàn xong, ông ta liền hất đồng bạc trên tay lên:

“Chúng ta sẽ tung đồng bạc để phân định thắng thua, mỗi ván tung một lần, nếu

mặt phải ngửa lên là cậu thắng, mặt trái là cậu thua. Đánh tất cả mười ván, giá

trị mỗi ván bằng một nửa số tiền của cậu có trên bàn, ví dụ ván đầu cậu thắng,

tôi thua cậu bốn trăm, ván thứ hai cậu lại thắng, tôi thua cậu sáu trăm, cứ như

vậy mà tính. Sau mười ván, nếu số tiền của cậu nhiều hơn số hiện có bây giờ thì

cậu thắng, còn nếu ít hơn thì tức là tôi thắng.”

Đề nghị ông ta đưa ra thoạt nghĩ thì có vẻ như tôi rất có lợi, bởi vì tôi có tổng

cộng tám trăm, cho dù thua cả mười ván cũng vẫn còn lại bảy hào tám xu, còn

nếu toàn thắng có thể thu về hơn bốn mươi nghìn. Nhưng với một kẻ như yêu

trinh già này làm sao có thể để mình nhận phần thua được. Mà cá cược này thực

ra là cái bẫy về logic học. Tỷ lệ đồng bạc ngửa mặt phải lên nằm trong khoảng

từ 49% đến 50%, như vậy tôi thắng được sáu ván đã là may lắm rồi.

Nhưng theo cách đánh của ông ta, cho dù tôi thắng 6 ván thua 4 ván thì tiền

vẫn cút hơn trước, tối thiểu phải thắng bảy ván trở lên thì tiền mới nhiều hơn.

Như thế cũng có nghĩa là, nếu cược với ông ta, tôi coi như cầm chắc phần thua.

Tôi gãi vào sau gáy, giả vờ nghi ngờ, nói: “Ít nhất tôi phải thắng bảy ván thì

tiền mới nhiều hơn được, tôi nghĩ mình không may mắn đến như vậy.” Vừa nói

vừa cất tiền vào ví.

Bị tôi nhìn thấu mưu gian, ông chủ Trần có vẻ hơi thất vọng, đặt đồng bạc

xuống bàn xoay qua xoay lại, lát sau lại nghĩ ra cách chơi mới: “Cậu là cảnh sát

hình sự, vậy tôi đưa ra bài toán suy lý cho cậu đoán không vấn đề gì chứ?”

“Được thôi!” Tốt xấu gì tôi cũng đã làm cảnh sát được mấy năm, nếu ngay

cả thách thức như thế này cũng không dám chấp nhận thì quả là mất mặt.

Ông ta cười véđều cáng, ngắm nhìn tôi giây lát rồi nói: “Trên người cậu có

bật lửa, có ví tiền, chắc còn có cả chìa khóa và điện thoại nữa, có lẽ còn có cả

một vài bao thuốc thơm...” Ông ta nghĩ một lát rồi lại nói: “Bây giờ đặt giả thiết

trên người cậu chỉ có ngần ấy thứ tất nhiên là cậu còn mặc quần áo, ngoài ra

không còn thứ gì khác. Giả sử cậu đi tuần tra trong tòa nhà cao 16 tầng, trống

trơn và không có thang máy. Lúc lên đến tầng 15 cậu nghe thấy có người kêu

cứu, nhẹ nhàng đi đến gần thấy năm người đàn ông to khỏe đang chuẩn bị

cưỡng dâm một cô gái yếu đuối, cậu phải làm cách nào để giúp cô gái khỏi bị

chà đạp?”

Đây quả là một vấn đề khó, trên người chỉ có bật lửa, ví tiền, chìa khóa, điện

thoại, thuốc lá và quần áo, không có bất kỳ loại vũ khí nào, hầu như không thể

nào một mình đối chọi với năm người đàn ông to khỏe được. Hơn nữa địa điểm

lại là tầng 15 của tòa nhà trống trơn và không có thang máy, cho dù có báo cảnh

sát hay tìm sự người giúp đỡ của những người gần đó thì cùng lắm cũng chỉ có

thể bắt được bọn thúac chứ không thể giúp cô gái thoát khỏi tai họa được.

Rốt cuộc phải làm cách nào để giúp cô gái? Chẳng lẽ lại ngu ngốc bước đến

chào hỏi năm gã đàn ông to khỏe rồi đưa cho mỗi tên một điếu thuốc, cầu xin

chúng bỏ miếng thịt béo ngậy đã kề sát miệng kia đi? Hoặc chia hết tiền trong ví

cho chúng để chúng đi tìm niềm vui ở chỗ khác?

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 33 - Hung Thủ Tự Thú

Tay không tắc sắt lại ở trong tòa nhà trống trơn gọi trời không biết, gọi đất

không hay, làm thế nào để cứu cô gái yếu đuối khỏi tay năm gã đàn ông to khỏe

chứ? Bài toán suy lý ông chủ Trần đưa ra quả là quá khó, tôi nghĩ đi nghĩ lại mà

vẫn không tìm được đầu mối, ông ta thấy tôi khổ sở suy nghĩ không có kết quả

liền đắc ý cười lớn: “Nghĩ ra chưa? Chớ bảo lão già này bắt nạt cậu, tôi không

thể đợi cậu cứ nghĩ mãi như thế được, nếu tôi hút xong điếu xì-gà này mà cậu

chưa đưa ra đáp án thì coi như thua cuộc đấy.”

Điếu thuốc trên tay ông ta đã cháy hết gần nửa, với tốc độ hút của ông ta thì

trong vòng 20 phút là hết, vậy mà lúc này tôi vẫn chưa lần ra được chút đầu mối

nào. Xi-gà, nhìn điều xi-gà trên tay ông ta, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu -

bật lửa! Mấu chốt của bài toán này là chiếc bật lửa, điện thoại và mớ quần áo có

thể đốt được, thuốc lá cũng có một ít tác dụng, chìa khóa thì hoàn toàn không

quan trọng.

“Trong tình huống này, muốn cứu cô gái chỉ có một cách, đó là dọa cho bọn

thúác sợ mà bỏ đi.” Tôi thoải mái rít một hơi xi-gà, để bật lửa và điện thoại lên

bàn rồi mới thông thả đưa ra câu trả lời: “Trên người tôi có bật lửa, có thể phát

ra lửa, tất nhiên cũng có thể đốt cháy quần áo. Tôi chỉ cần cởi áo khoác ra, dùng

bật lửa đốt cháy, sau đó lại vò nát thuốc là vứt vào đốt cùng khiến nó sinh ra

một làn khói dày, tạo ra một vụ hỏa hoạn giả. Có điều chỉ làm như thế cũng

chưa đủ, tôi còn phải lấy pin điện thoại ném vào đồng lửa. Pin điện thoại được

dán kín, hợp chất Lithium bên trong nóng lên sẽ giãn nở rất nhanh tạo thành một

quả pháo có uy lực lớn, sức công phá có thể làm chết một người trưởng thành.

Ở Cam Túc từng xảy ra vụ việc tương tự, trong lúc một thợ hàn đang làm việc,

do nhiệt độ môi trường cao đã khiến cho chiếc điện thoại để trước ngực phát nổ

làm anh ta bị gãy xương sườn và vỡ tim mà chết. Tuy nhiên sức công phá của

pin điện thoại lớn đến đâu cũng không quan trọng, quan trọng là nó sẽ tạo ra

một tiếng nổ lớn. Thử nghĩ xem, nếu lúc đó nhìn thấy ngay cạnh mình tỏa ra

khói đặc kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc, thì cho dù có làác quỷ dâm dục

đến mấy cũng đều không thể “cứng” lên được. Phản ứng đầu tiên của chúng chỉ

có thể là lập tức rời khỏi nơi nguy hiểm. Chúng đi rồi, đương nhiên cô gái cũng

an toàn.”

Nghe xong đáp án của tôi, ông chủ Trần ngậy người ra giây lát rồi lập tức

nói một cách xảo quyết: “Không được, không được, năm tên này đều là những

kẻ vô cùng hung ác, không thể dễ dàng bỏ chạy vì sợ hãi chạy như thế được.

Coi như chúng thật sự muốn chạy thì cũng phải thay nhau làm nhục cô gái xong

rồi mới chạy. Đáp án của cậu không đúng!”

Bây giờ đến lượt tôi ngăn người ra mất một lúc, lão già này không định chơi

xỏ đấy chứ, rõ ràng đáp án của tôi hết sức hợp lý, vậy mà ông ta lại bảo không

được, như thế nhất định ông ta phải có câu trả lời hợp lý hơn. Thế là tôi liền hỏi

đáp án chính xác là gì, thế nhưng ông ta lại không hề động gì đến chất vấn

của tôi, bèn tìm cách thoái lui: “Dù sao đáp án hoàn toàn không giống như cậu

nghĩ, tôi còn nhiều việc cần làm, cậu về đi!”

“Ông đã không nói ra được đáp án tốt hơn, như thế chẳng phải rõ ràng là định chơi xỏ tôi còn gì? Mau nói đi, vụ giao dịch giữa các ông với Viện trưởng

Lư gì?” Tôi bất ngờ đứng bật dậy, nhìn ông ta chăm chăm, chỉ tiếc là không thể

ăn sống nuốt tươi ông ta ngay lập tức.

“Cậu định làm gì? Cậu nghĩ mình là ai? Cậu chỉ là một cảnh sát hình sự
cỏn

con mà thôi! Nếu cậu còn không chịu đi, tôi sẽ gọi bảo vệ đến “tiễn” đi!
Quan

chức cấp cao có quan hệ tốt với tôi không ít, cậu định gây khó dễ cho
tôi, coi

chừng không gánh chịu được phải biến đi đấy!” Ông ta nói xong liền
bấm điện

thoại, bảo thư ký gọi bảo vệ vào.

“Được, lúc này đúng là tôi đâu không lại ông, có điều quả đất tròn sẽ có
ngày gặp lại, chúng ta cứ chờ xem!” Tôi nổi giận thực sự, định bụng gọi
Trần

Trần ở ngoài vào quây cho ông ta một phen.

Nhưng bây giờ thì tôi lại thay đổi ý định, bởi vì vừa rồi khi tôi hỏi ông ta
rằng họ đang tiến hành vụ giao dịch gì với Viện trưởng Lưu, ông ta lại bất
giác

nhìn vào bức tranh treo trên tường một cái. Nhân lúc ông ta không để
tôi quan

sát bức tranh mấy lần, phát hiện thấy có dấu vết thường xuyên bị dịch
chuyển.

Có thể, phía sau bức tranh kia là thứ tôi muốn có, nhưng bây giờ thì không thể

được, vì thế trước tiên phải làm cho ông ta lơ là cảnh giác rồi sẽ tính sau.

Ra khỏi công ty ông chủ Trần, tôi bàn với Trăn Trăn đến tối lên vào phòng

làm việc của ông ta điều tra bức tranh khả nghi kia. Sau khi hiểu rõy tôi, Trăn

Trăn phản ứng rất mạnh, hét lên: “Anh định đêm nay lên vào văn phòng của ông

ta lấy trộm đồ hả?”

“Nói khê thôi, sao cô không vác cả loa phóng thanh đến cổng công ty ông ta

mà nói cho rõ!” Tôi nghiêm mặt chỉnh cho cô một câu xong, bèn nói tiếp: “Nếu

cô không muốn đi tôi cũng không ép, dù sao việc này cũng là phạm pháp, bị

người ta phát hiện chắc chắn sẽ phiền phức...”

“Tình hình bên trong văn phòng này ra sao, chúng ta làm thế nào tránh được

bảo vệ đi tuần tra. Kỹ thuật mở khóa của anh có được không, nếu lại mất hàng

tiếng mới mở được cửa như lần trước thì chi bằng để tôi đập bung ra...”
Tôi vốn

còn lo cô không đồng ý lên vào điều tra phòng làm việc của ông chủ
Trần, bây

giờ xem ra đã lo hã rồi, cô ấy có vẻ vô cùng hứng thú với việc này.

Nửa đêm đến giờ Tý là lúc con người buồn ngủ nhất, đồng thời cũng là
lúc

lơ là cảnh giác nhất, vì thế tôi chọn thời điểm này để cùng Trần Trần lên
vào

công ty của ông chủ Trần. Nhân viên bảo vệ trực ban hình như đều đã
trốn việc

đi ngủ, chúng tôi lần theo bóng tối đến trước cửa văn phòng cũng không
thấy

bóng dáng bất kỳ ai.

Đến cửa văn phòng, vốn cho rằng phải mất chút ít thời gian mới vào
được, ai

ngờ cửa không khóa, những dụng cụ mở khóa mà chúng tôi chuẩn bị đã
không

phải dùng đến. Có điều, suy nghĩ kỹ cũng không thấy không có gì là lạ
cho lắm,

ông chủ Trần giàu nứt đố đổ vách, quan tâm gì mấy thứ con con trong
văn

phòng. Hơn nữa, ông ta càng không để phòng lại càng khiến người khác nghĩ

rằng bên trong không có thứ gì đáng giá, nhưng ông ta có năm mơ cũng không

nghĩ rằng kẻ đột nhập ăn trộm đồ lại là chúng tôi.

Vào bên trong rồi, tôi bảo Trần Trần canh chừng ở phía sau cửa, còn mình đi

thẳng đến trước bức tranh gỡ nó ra. Suy nghĩ của tôi quả không sai, phía sau

bức tranh có một chiếc tủ bảo mật khảm vào trong tường. Chiếc tủ này mở bằng

mật mã, lúc trước Tiểu Tương dạy tôi cách mở khóa cũng dạy luôn cả cách mở

tủ bảo mật, cách tốt nhất đối với loại tủ bảo mật này là tìm mật mã ngay trên

bàn phím.

Tôi quan sát kỹ các phím bấm trên bàn phím, phát hiện thấy ba phím số 1, 6

và 9 có dấu vết sử dụng hơi nhiều, thế là liền thử vận may, ấn bừa một lượt lên

ba phím này, tất nhiên là không mở ra được. Mặc dù tôi không may mắn đến nỗi

ấn bừa cũng mở được tủ bảo mật nhưng cũng không phải không có tác dụng gì,

vì tôi đã phát hiện ra đó là mật mã bốn số.

Mật mã bốn số tạo thành từ ba con số, tôi tính toán sơ qua, tổ hợp mật mã

phải là 3 mũ 4, tức là phải có 81 tổ hợp. Tám mươi một tổ hợp mặc dù không

nhieu, thử lần lượt cũng không mất bao nhiêu thời gian nhưng tôi không cho

rằng tủ bảo mật của ông chủ Trần có thể cho phép tôi thử liên tục 81 lần. Hầu

hết tủ bảo mật sau khi nhập sai mật mã ba lần liên tục đều phát ra báo động,

thậm chí có một số còn báo động ngay sau lần thứ hai. Bởi thế rất có thể tôi chỉ

còn có một cơ hội nữa mà thôi.

Đúng lúc tôi đang vò đầu bứt tai suy nghĩ xem rốt cuộc mật mã là gì thì Trần

Trần bỗng nhiên nói khẽ: “Bên ngoài hình như có người đang đi về phía này!”

Lần này phiền to rồi, tôi phải nhanh chóng mở được tủ bảo mật, sau đó tìm cách

thoát thân.

Rốt cuộc ông chủ Trần sắp xếp 3 chữ số 1, 6 và 9 thành mật mã gì chứ?

Đúng lúc tôi đang khờ sở vì điều này thì trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, tôi

269

vội ấn nhanh một tổ hợp mật mã. Cạch, cạch, tủ bảo mật bị mở ra, hóa ra mật

mã là năm thành lập công ty - 1966.

Mở két xong rồi, tôi thấy bên trong có một chiếc hộp bằng gấm rất đẹp, ngoài ra không có gì nữa. Lúc này Trần Trần rón rén đến cạnh tôi, thì thào:

“Người ngoài kia sắp đến cửa rồi, chúng ta phải làm thế nào? Có cần tôi quật

ngã họ rồi xông ra không?”

Tôi cũng trả lời rất khê: “Cô tưởng mình là Hoa hồng đen hay Hoa Mộc Lan

chắc? Chúng ta là cảnh sát đấy!”

“Vậy phải làm thế nào?” Khuôn mặt xinh đẹp của cô hơi lộ vẻ căng thẳng

nhưng vẫn tràn đầy hăng hái. Cô gái khùng này có lẽ thường ngày đọc

tiểu thuyết kiếm hiệp nên đã coi mình là nữ hiệp, đang nhắm nhe chuần bị quật

phá một trận. Nhưng tôi không muốn cũng điên khùng theo cô, nếu bị người ta

phát hiện vào đây lấy trộm đồ thì tổ trưởng không lột da chúng tôi mới là lạ.

Tôi vội vã mở chiếc hộp gấm, rọi đèn pin vào, thấy bên trong có năm chiếc

lọ pha lê xinh xắn chế tác tinh vi, mỗi lọ đựng khoảng 50ml chất lỏng bán trong

suốt màu đỏ pha đen trông như rượu vang. Tôi lấy ra một lọ, mở nắp, rót một ít

vào túi đựng vật chứng, sau đó đặt tất cả mọi thứ vào vị trí cũ, đóng tủ bảo mật,

đồng thời treo bức tranh ra bên ngoài.

Lúc này tôi đã nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài, thế là lập tức kéo Trần Trần

chui vào gầm bàn làm việc của ông chủ Trần. Chúng tôi vừa chui xuống gầm

bàn thì cửa đã mở ra, hai luồng sáng mạnh từ ngoài cửa chiếu vào, rọi khắp bốn

phía. Lát sau tôi nghe thấy một giọng đàn ông cất lên: “Tôi đã bảo cậu bị hoa

mắt mà, làm gì có ai vào đây.”

Lập tức lại có một giọng đàn ông khác: “Vừa rồi rõ ràng tôi nhìn qua truyền

hình mạch kín thấy có bóng hai người chui vào mà, chúng ta vẫn cứ phải tìm

cẩn thận đi! Đây là phòng Tổng giám đốc, nếu mất thứ gì thì chúng ta phiền

đấy!”

“Tìm thì tìm, nếu tìm không thấy cậu phải mời tôi ăn đêm đấy nhé!”

Bây giờ thì hay rồi, chả trách lúc nãy đi vào chúng tôi chả thấy bóng ma nào,

hóa ra người ta giám sát bằng camera truyền hình mạch kín, nếu bị họ phát hiện,

chắc chắn tổ trưởng giết tôi chết.

Nhân viên bảo vệ vào phòng hình như có hai người, chùm sáng từ chiếc đèn

pin trong tay họ rọi khắp căn phòng giống như hai linh hồn đang tìm chỗ trú ẩn

khiến người ta sợ chết khiếp. Để tránh bị họ phát hiện, tôi chỉ còn cách ra sức

chui vào gầm bàn. Mặc dù bàn làm việc của ông chủ Trần rất rộng nhưng hai

người trốn vào trong gầm không phải là chuyện dễ. Trong lúc ra sức chui vào

tôi bỗng cảm thấy chạm vào thứ gì đó vừa mềm lại vừa đàn hồi, quay lại nhìn

270

mới phát hiện hóa ra mình vừa chạm vào ngực Trăn Trăn. Nếu là bình thường e

rằng cô sẽ lập tức nện cho tôi một trận, nhưng vì lúc này nếu có động tĩnh gì sẽ

bị bảo vệ phát hiện, nên cô chỉ khẽ lấy tay đẩy tôi một cái, nhưng không dám

đẩy mạnh.

Thật đúng là “thừa nước đục thả câu”, tôi không thể lãng phí cơ hội trời cho

này được, tất nhiên phải tiếp tục chen vào bên trong, tiếp tục hưởng thụ bộ ngực

mềm mại căng tròn của Trăn Trăn. Nhưng mà thời gian vui vẻ bao giờ cũng trôi

qua rất nhanh, trong lúc tôi vẫn đang đắm chìm say sưa trong cảm giác ngọt

ngào thì hai gã bảo vệ kia không tìm thấy gì đã đi ra ngoài. Họ vừa đi khỏi, ác

mộng đãập đến với tôi.

Họ rời khỏi văn phòng chưa lâu, Trăn Trăn liền giơ chân đạp tôi ra khỏi gầm

bàn, như là muốn trả thù. Nhìn điệu bộ nhe nanh múa vuốt của cô, nếu tôi

không nhanh chóng tìm cách thoát thân chắc ngày mai sẽ bị khiêng đến chỗ Lưu

Niên mất. Bởi thế trước khi cô kịp xông đến, tôi vội nói ngay: “Chúng ta lập tức

ra khỏi đây, nếu không lại bị hai gã bảo vệ kia nhìn thấy qua camera giám sát

đấy!” Nói xong mặc kệ phản ứng của cô ấy, nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Mặc dù an toàn ra khỏi công ty của ông chủ Trần nhưng cuối cùng tôi vẫn bị

Trần Trần đánh cho một trận, có điều đêm đó coi như có sợ hãi nhưng cuối cùng

cũng không gặp nguy hiểm, hơn nữa chúng tôi đã lấy được thứ mình cần đấy

giọt chất lỏng giống như rượu vang.

Hôm sau tôi và Trần Trần đến Đội Kỹ thuật giao mấy giọt chất lỏng màu đỏ

pha đen đó cho Duyệt Đồng xét nghiệm. Kết quả bước đầu làm chúng tôi rất

thất vọng, chỉ biết rằng chất lỏng bên trong chứa các thành phần bao gồm nhiều

loại nguyên tố vi lượng, axit amin, protein, dung môi và rượu, suy đoán đó là

một loại rượu thuốc ngâm động vật và côn trùng trong thời gian dài, nhưng để

xác định nó ngâm các loại động vật và côn trùng nào thì phải mất rất nhiều thời

gian xét nghiệm.

Mặc dù kết quả bước đầu không giúp chúng tôi biết được việc mua bán hoặc

sản xuất loại rượu thuốc này có chỗ nào “vô đạo đức nhưng không phạm pháp”,

song cũng không đến mức tồi tệ, bởi vì Duyệt Đồng nói rằng trong đó có chứa

một lượng rất nhỏ axit formic. Lúc trước Viện trưởng Lư lấy của Chu Tuấn

Long một thùng axit formic không lẽ là dùng để pha chế loại rượu thuốc thần kỳ

có thể giúp người ta trẻ mãi không già này à?

Trong lúc tôi vắt óc suy nghĩ về mối quan hệ giữa những người như Viện

trưởng Lư với vụ án phân hủy xác của Chu Thiếu Long thì Phòng Trinh sát hình

sự đưa đến thông tin giật gân khiến tôi trượt ngã từ trên ghế xuống -
hung thủ

giết hại Chu Thiếu Long đã ra đầu thú!

Tôi và Trần Trần lập tức đến phòng thẩm vấn để nhìn tận mặt kẻ sát
nhân,

nhưng sau khi bước vào tôi lại không khỏi cảm thấy nghi hoặc, bởi vì
người ra

271

đầu thú lại là Chu Tuấn Long, anh trai của người chết. Mặc dù chúng tôi
từng

nghi ngờ cậu ta nhưng đến giờ gần như đã loại trừ ra khỏi danh sách tình
nghi

rồi, tại sao cậu ta lại đột nhiên ra đầu thú chứ?

Bất kể cậu ta đầu thú vì nguyên nhân gì, chúng tôi cũng phải tiến hành
thăm

vấn. Cậu ta ngồi trên “ghế hùm”, vẻ mặt hơi căng thẳng, liên tục thay
đổi tư thế.

Tình trạng này rất thường gặp, “ghế hùm” thiết kế là để khiến người ngồi
không

được thoải mái, càng không thoải mái thì tâm trạng càng rối loạn, tâm
trạng

càng rối loạn thì càng dễ nói sai, vì thế sẽ thuận lợi cho người thẩm vấn
lấy

khẩu cung.

“Tại sao cậu giết hại người chết?” Đây là câu hỏi không thể thiếu.

Hai mắt Chu Tuấn Long thể hiện vẻ tức giận, trả lời không chút do dự:
“Tôi

hận nó!”

“Tại sao?”

“Nó cướp hết mọi thứ vốn phải thuộc về tôi, cướp cha của tôi, cướp gia đình

của tôi, cướp hạnh phúc của tôi! Nó cướp đi những thứ này tôi cũng không thêm

tính toán, nhưng nó lại còn cướp cả tình yêu của tôi, vì thế tôi hận nó, muốn nó

phải chết!” Cậu ta kích động đến nỗi cắn răng bặm môi, hình như nỗi oán hận từ

bao nhiêu năm nay đều bùng phát trong giây phút này.

“Tình yêu? Cậu ta cướp tình yêu của cậu như thế nào?”

Cậu ta trầm tư trong giây lát, đợi tâm trạng bình tĩnh lại một chút rồi mới

chậm rãi kể về mối tình đầu của mình:

Sáu năm trước, lúc đó tôi vừa lên cấp hai, từ nhà đến trường có một con

đường đi qua cô nhi viện. Một lần, tôi trông thấy một cô bé xinh đẹp như thiên

thần ở trước cổng cô nhi viện, thế là từ đó về sau trong đầu chỉ toàn là hình

bóng cô ấy, lúc nào cũng nghĩ đến cô ấy. Sau đó, ngày nào tôi cũng đi trên con

đường này, mỗi lần ngang qua cô nhi viện đều rất mong đợi được gặp lại cô ấy,

dù chỉ là nhìn từ phía sau cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Tiếc rằng suốt một tuần tiếp theo tôi không gặp được cô ấy. Bây giờ nghĩ lại,

tôi cũng cảm thấy hết sức buồn cười, cô ấy chỉ tình cờ ra trước cổng cô nhi viện

để tôi may mắn gặp được chứ có phải cố tình ở đó đợi tôi đâu, làm sao có thể

trùng hợp gặp được nhiều lần như thế? Nhưng lúc đó tôi không nghĩ như vậy,

tôi nghĩ không biết có phải cô ấy đã bị ốm không, hay là đã xảy ra chuyện gì bất

trắc, càng nghĩ lòng càng rối bời.

Tôi rất muốn gặp lại cô ấy nhưng lại không biết làm thế nào để gặp được, nên đành nhân dịp cuối tuần được nghỉ học cứ ngơ ngẩn đi qua đi lại trước cổng

cô nhi viện. Ở đó suốt cả ngày thứ bảy không gặp được, chủ nhật tôi lại tiếp tục

đến tìm vận may, không ngờ trông thấy cô ấy thật.

Lúc đó, cô ấy đang phát tờ rơi trước cửa nhà thờ, tôi đứng từ xa nhìn cô ấy

rất lâu vẫn không dám lại gần, bởi vì lúc đó hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, tôi

cảm thấy tự ti, hơn nữa ăn mặc lại nhếch nhác như thẳng ăn mày khiến tôi

không dám trèo cao để với tới thiên thần trong lòng mình. Nhưng tôi cứ đứng

mãi ở đó, và cuối cùng cũng bị cô ấy phát hiện, cô ấy còn mỉm cười thân thiện

với tôi nữa. Nụ cười của cô ấy rất ngọt ngào, rất say đắm lòng người, khiến tôi

hồn vía lên mây. Tôi không biết mình làm thế nào đến được bên cô ấy hình như

cô ấy nói với tôi rất nhiều, nhưng tôi lại giống như đang nằm mơ, không nhớ

được gì cả, chỉ nhớ rằng tên cô là Mỹ Lung, một cô bé mồ côi ở cô nhi viện.

Để hàng ngày được trông thấy Mỹ Lung, tôi không những tin theo đạo Cơ

đốc mà hàng ngày còn dành thời gian đến giúp đỡ cô nhi viện, dạy bọn trẻ viết

chữ và chơi với chúng, cuối tuần thậm chí còn giúp họ dọn dẹp vệ sinh. Chỉ cần

được ở cạnh cô ấy, tôi bằng lòng làm tất cả mọi việc.

Loáng một cái, những ngày tháng như thế đã qua được 5 năm, trong 5 năm

ấy, ngày nào tôi cũng đều rất vui. Nhất là từ sau khi Viện trưởng Lư giúp mẹ

con tôi xin được giấy phép mở cửa hàng hóa chất, điều kiện gia đình khá dần

lên, sau này tôi cũng bán một số thứ như muối không trộn i-ốt và thuốc thử hóa

học, trong tay cũng có một số tiền dư dật. Có tiền rồi tôi không còn tự ti như

trước nữa, tôi thường mua một số quà tặng cho Mỹ Lung và ngầm để cô ấy biết

là mình rất thích cô ấy.

Nhưng Mỹ Lung lại không thích tôi mua quà cho mình mà thích tôi mua một

sổ đồ ăn vặt cho bọn trẻ trong cô nhi viện hơn, trong khi chính cô lại không

thích ăn vặt. Còn với thể hiện ngăm của tôi, cô ấy hoặc là giả câm
giả điếc, hoặc

là chỉ cười không nói gì. Như thế cũng không sao, dù sao tôi cũng còn
trẻ, có

nhều thời gian, ngày nào cũng ở bên cạnh nhất định sẽ có một ngày lọt
vào

được mắt xanh của cô ấy. Tôi luôn suy nghĩ như vậy đến khi đứa con
hoang kia

xuất hiện mới bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Khoảng một năm trước nó cũng quen Mỹ Lung, sau đó liền bám riết bên
cạnh Mỹ Lung như con ruồi. Tôi biết nó lại muốn cướp của tôi, cướp
Mỹ Lung

mà tôi yêu say đắm...

Nghe xong câu chuyện gọi là mối tình đầu của cậu ta, tôi liền hỏi cậu ta
giết

em cùng cha khác mẹ với mình bằng cách nào, câu trả lời đưa ra cực
kỳ đơn

giản: “Tôi gọi điện báo đứa con hoang đó rằng Mỹ Lung muốn gặp, lừa
nó lên

sườn núi. Sau khi bóp cho nó ngất đi tôi lấy đá đập vào gáy cho chết. Sau
đó tôi

vốn định dùng axit formic phân hủy xác nó đi nhưng không ngờ vẫn còn
lại bộ

xương.”

273

“Đúng là cậu lấy đá đập vào gáy đến chết chứ? Còn nữa, thùng axit formic

hôm trước cậu bảo bán cho viện trưởng Lư kia thật ra là dùng để phân hủy xác

chết à?” Tôi hỏi vẻ nghi ngờ.

“Vâng. Có điều mặc dù Viện trưởng Lư nói dối giúp tôi nhưng ông ấy không

biết gì cả.”

Tôi nhận thấy trong lời nói của cậu ta có không ít kẽ hở. Thứ nhất nếu Chu

Thiếu Long chết vì bị vật cứng đập vào gáy thì nhất định xương sọ phải bị tổn

thương, nhưng không những xương sọ mà thậm chí cả bộ xương của người chết

đều còn nguyên vẹn. Thứ hai, người chết không có điện thoại, rời khỏi cô nhi

viện là mất tích ngay, vậy làm sao cậu ta gọi được điện thoại cho người chết?

Thứ ba, trên quần áo người chết dính bột phốt pho, lúc đó đang giữa mùa hạ,

chắc chắn phải thay quần áo hàng ngày, vì thế nhất định bị dính bột phốt
pho

trong ngày bị hại. Mà ban ngày người chết đi học, chỉ sau khi ở cô nhi
viện về

mới có cơ hội chui vào Hang xác trẻ con. Nhưng cậu ta lại không khai
báo gì về

chuyện này cả.

Tôi lần lượt chỉ ra từng kẽ hở trong lời khai của cậu ta, đồng thời
nghiêm

giọng bảo: “Nếu còn không khai thật ra, tôi sẽ quy cho cậu thêm tội dối
trá!”

“Tôi, tôi, tất cả những lời tôi nói đều là sự thật, tôi không nói dối...” Cậu
ta

hơi lắp bắp lần lượt giải thích: một là, khi lấy đá đập người chết, cậu ta
đập

không mạnh nên cũng có thể đối phương chưa chết; thứ hai, cậu ta gọi
điện đến

cô nhi viện tìm người chết; thứ ba, người chết đi đến những đâu không
liên

quan đến cậu ta.

Câu nói giấu đầu hở đuôi hoàn toàn thích hợp với những lời giải thích
của

Chu Tuấn Long. Cậu ta vừa bảo lấy đá đập người ta đến chết bây giờ đổi lại là

có thể đập chưa chết. Lời giải thích thứ hai lại càng không hợp lẽ thường, lúc đó

Mỹ Lung ở cô nhi viện mà cậu ta lại nói mình gọi điện đến cô nhi viện bảo

người chết rằng Mỹ Lung muốn gặp? Còn việc người chết đã đi đâu mặc dù

không liên quan đến cậu ta nhưng tại sao người chết vô duyên vô cớ chui vào

Hang xác trẻ con lại khiến người ta cảm thấy nghi ngờ.

Sau đó tôi lại hỏi cậu ta sử dụng axit formic thế nào để phân hủy xác chết

thành bộ xương, câu trả lời của cậu ta cũng hết sức đơn giản đồng thời có vô số

kẽ hở: “Tôi tưới axit formic lên người nó, nó nhanh chóng biến thành bộ xương.”

“Cậu dùng axit formic hay nước hủy xác?” Tôi bỗng cảm thấy hơi đau đầu,

nên chẳng muốn phản bác lời giải thích này của cậu ta nữa. Tưới trực tiếp axit

formic lên người chết thì cần phải dùng bao nhiêu mới có thể khiến xác chết

phân hủy thành bộ xương? Tôi không biết số lượng chính xác nhưng 10kg chắc

chắn không đủ, dùng ngần này để ngâm xác còn có thể tạm coi là đủ. Hơn nữa,

274

nếu đổ trực tiếp lên xác chết thì tại sao quần áo người chết lại vẫn nguyên vẹn

như vậy?

Lời khai của Chu Tuấn Long đầy rẫy kẽ hở, khó lòng khiến người ta tin cậu

ta là hung thủ được. Thế nhưng nếu cậu ta không phải hung thủ thì tại sao lại

đến đầu thú? Cậu ta đã là người trưởng thành, giết người là phạm tội nghiêm

trọng phải bị xử bắn, không có lẽ chỉ vì muốn nổi tiếng mà đứng ra nhận?

Trường hợp có thể xảy ra nhất là cậu ta nhận tội thay cho người khác, mà người

đáng để cậu ta làm như vậy có lẽ chỉ là La Thục Phần - người mẹ ngày ngày

sống cùng với cậu ta. Nhưng La Thục Phần hôm nào cũng làm việc ở cửa hàng

hóa chất, người ở các cửa hiệu gần đó có thể chứng minh bà ta có chứng cứ

ngoại phạm. Vậy rốt cuộc cậu ta nhận tội thay cho ai?

Mặc dù rất có thể Chu Tuấn Long nhận tội thay cho người khác nhưng vì vụ

án này đã thu hút sự quan tâm của người dân thành phố, nên buộc phải có câu

trả lời với họ một cách nhanh nhất. Nếu đã có kẻ tự động tìm đến cũng không

thể dễ dàng thả cho đi được, tốt nhất là cứ giam vài ba tháng trước đã, đợi khi

người dân thành phố không còn quan tâm đến vụ án này nữa sẽ bí mật thả ra. Vì

thế, bất kể cậu ta là hung thủ thực sự hay là nhận tội thay cho người khác cũng

đều phải tạm giam lại.

Vất vả suốt một ngày vẫn không tìm ra manh mối. Lúc quay lại phòng làm

việc, Tuyết Tình và Miêu Miêu cũng đã về. Tuyết Tình kể cho tôi nghe tình

hình Viện trưởng Lữ, ngoài việc thường xuyên cãi cọ với Mỹ Lung ra ông ta

không có biểu hiện nào khác thường.

Đã không tìm ra manh mối gì thì đành về nhà nghỉ ngơi sớm vậy, hy vọng

ngày mai sẽ có phát hiện mới.

Đang chuẩn bị ra về, bỗng nhiên thấy có ai đó kéo áo mình từ phía sau, quay

lại nhìn hóa ra là Miêu Miêu, tôi liền hỏi cô có việc gì không? Cô không trả lời

ngay mà đợi Tuyết Tình và những người khác ra khỏi phòng rồi mới kiễng chân

nói thầm sát tai tôi: “Hôm nay ở cô nhi viện tôi nhìn thấy mấy thứ rất đáng sợ.”

Quái lạ, cô ta nhìn thấy “thứ rất đáng sợ” mà sao Tuyết Tình lại không nói

cho tôi biết? Mặc dù, tính cách lạnh lùng nhưng thường ngày Tuyết Tình rất

quan tâm đến Miêu Miêu, hai người cũng chưa từng xích mích với nhau bao

giờ, tại sao Miêu Miêu lại phải đợi Tuyết Tình đi rồi mới bí mật nói với tôi

chuyện này?

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 34 - Ngôi Mật Thất Đáng Sợ

Đang chuẩn bị về thì Miêu Miêu đột nhiên kéo áo tôi, hỏi có chuyện gì không, cô vẫn đợi Tuyết Tình ra ngoài rồi mới bảo: “Hôm nay ở cô nhi viện tôi nhìn thấy mấy thứ rất đáng sợ.”

Vậy mà Tuyết Tình lại không hề nhắc đến chuyện trong cô nhi viện xuất hiện “thứ rất đáng sợ”, tôi cảm thấy nghi hoặc liền hỏi cô rốt cuộc đã nhìn thấy

gì? Thân hình nhỏ nhắn của cô khẽ run rẩy, hình như cô đang nhớ lại một số sự

vật vô cùng đáng sợ, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Tôi đói rồi!” Tôi nghe mà

không khỏi thấy sững sốt tột cùng.

Lúc cùng với Miêu Miêu bước vào Mạch Dương Phương, tôi có cảm giác

như đang dắt theo một cô bé con, hoặc cũng có thể nói rằng giống như đang bị

cô bé con dặt đi vậy. Cô gọi hai phần ăn, lại còn đòi tôi thêm tiền đổi món đồ

chơi Hello Kitty, móc tiền chậm một chút là liền trề môi ra. Ông trời ơi! Sao

ông làm khổ tôi như thế?!

Cùng cô nhai hết hai suất ăn nhanh kiểu Tây không có chút giá trị dinh dưỡng này xong, cô bắt đầu chơi trò Hello Kitty vừa đổi được, mãi đến khi tôi

hỏi đã nhìn thấy giờ cô nhi viện cô mới nhớ lại việc này. Mặt cô bỗng nhiên trở

nên trắng bệch, nắm chặt món đồ chơi trong tay, người hơi run lên, nói với tôi:

“Tôi trông thấy một bé gái, một bé gái rất nhỏ, có lẽ chỉ vừa mới sinh. Nó trần

trường, chậm chậm bò về phía tôi, lại còn vẫy tay với tôi nữa. Khuôn mặt nó rất

kỳ quái, hơn nữa không giống mặt đứa trẻ mà giống mặt của một người trung

niên. Vẻ mặt cũng rất kỳ quái, hình như vô cùng đau khổ, giống như đang cầu

cứu tôi. Đáng sợ nhất, là trên người nó không ngừng chảy ra máu đen, khiến nơi

nó bò qua biến thành một con đường máu...”

Tôi thật sự nghi ngờ tấm bằng đại học của Miêu Miêu là mua ở lề đường với

giá 50 đồng, cô nói một thôi một hồi mà tôi vẫn chưa hiểu là nói gì, khả năng

biểu đạt cũng rất kém. May mà tôi còn có kinh nghiệm về việc lấy khẩu cung

nên dần dần cũng dẫn dắt cô nói về tình hình lúc bấy giờ:

Cả ngày hôm nay, tôi và chị Tuyết Tình luôn bám sát Viện trưởng Lưu, ông ta

rất bận, đích thân làm mọi việc lớn nhỏ trong viện, vì thế chúng tôi phải liên tục

thay đổi địa điểm giám sát. Vì không phát hiện điều gì đặc biệt nên đến gần tối

chúng tôi dự định theo dõi thêm một chút nữa rồi về. Nhưng lúc này hình như

276

ông ta có việc nên đi tìm sơ Viêm, họ nói chuyện một lúc trong nội đường nhà

thờ, chuyện kỳ quái xảy ra đúng vào thời điểm này.

Lúc đó, chúng tôi ở bên ngoài nhà thờ, giám sát họ qua cửa sổ mở rộng. Chị

Tuyết Tình quan sát nhất cử nhất động của họ bằng ống nhòm, còn tôi buồn

chán nhản tin chuyện phiếm với bạn. Bỗng nhiên tôi cảm thấy chóng mặt, tiếp

đó nghe thấy có người đang gọi mình, tiếng gọi rất mơ hồ, hình như là tiếng con

gái. Khi ngẩng đầu lên thì trông thấy một bé gái khắp người bê bết máu đen

đang bò trên nền nhà phía sau Viện trưởng Lư và sơ Viêm, rồi chậm chậm

hướng về phía chúng tôi.

Nó bò rất chậm, vừa bò vừa vẫy tay gọi tôi, hình như còn muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng máu đen liền lập tức trào ra. Mặc dù vậy, tôi vẫn nghe

thấy giọng nói của nó, đó là giọng nói mơ hồ của một phụ nữ đã trưởng thành,

dù tiếng nói đó rất nhỏ, nhưng tôi có thể khẳng định nó đang cầu cứu tôi. Tiếp

đó, tôi liền... bất tỉnh.

Chị Tuyết Tình liên tục bấm vào chỗ bên dưới mũi (hình như Miêu Miêu không biết chỗ đó gọi là nhân trung) giúp tôi tỉnh lại. Tôi kể với chị ấy cảnh

tượng đáng sợ vừa nhìn thấy nhưng chị ấy lại bảo mình không nhìn thấy gì, còn

hỏi tôi có phải là nằm mơ không...

Chả trách Tuyết Tình không nói với tôi chuyện này, vì đó hoàn toàn là chuyện Miêu Miêu nằm mơ giữa ban ngày mà thôi. Tôi đã từng vào trong nội

đường, nơi đó như thế nào vẫn còn nhớ lắt rổ. Từ vị trí theo dõi nhìn qua cửa sổ

vào bên trong, Miêu Miêu hoàn toàn không thể trông thấy nền nhà, thế thì làm

sao thấy được có một bé gái kỳ dị bò ở đó chứ?

Tôi nói với cô rằng qua cửa sổ không thể trông thấy nền nhà nhưng cô lại

nhất quyết khẳng định mình không nằm mơ, đúng là trông thấy một bé gái mình

đầy máu đen đang kêu cứu. Tôi chợt nhớ tới một lần trước đây, cô ấy cũng đã

từng nói những lời lảm nhảm, chỉ cho tôi chỗ tìm được vật chứng, nên thàm

ngĩ không biết lần này có may mắn như thế nữa không?

Tôi hỏi cô có muốn đến nhà thờ xem xét ngay lúc này hay không, cô nhìn

bầu trời đã tối đen bên ngoài cửa sổ, lấp bắp vài câu: “Tối thế này rồi, nhờ ở đó

có yêu quái ăn thịt người nháy ra thì làm thế nào?” Người là một loại sinh vật

rất kỳ lạ, càng những chuyện đáng sợ thì lại càng muốn tìm hiểu rõ chân tướng,

mặc dù cô liên tục đòi để đến mai mới đi xem kết cục ra sao nhưng khi tôi quyết

định lập tức xuất phát, cô vẫn cun cút theo sát phía sau.

Cô nhi viện nằm ở vị trí khá yên tĩnh, phía trước không gần thôn xóm, phía

sau không liền kề hàng quán, hơn nữa gần đó cũng không có đèn đường, trời

vừa tối là bóng đêm liền bao trùm, chúng tôi đi xe thẳng đến nơi, dù vậy vẫn

cảm thấy rất sợ hãi. Tôi dừng xe lại bên đường ở chỗ cách cô nhi viện khoảng

277

một cây số bởi vì không muốn mở còi giống trống đến điều tra trong nhà thờ mà

chỉ muốn bí mật lén vào. Nghĩ cho cùng, ở đây có lẽ còn nhiều bí mật mà chúng

tôi chưa biết, nếu để người của cô nhi viện dẫn đi chưa chắc đã có thể điều tra

kỹ được.

Tôi và Miêu Miêu len lén đến trước cửa nhà thờ, lén lút như bọn ăn trộm.

Suốt dọc đường cô ấy đi theo phía sau tôi với tâm trạng căng thẳng, liên tục kéo

áo tôi khiến nó gần như biến dạng hẳn. Qua cửa sổ nhìn vào bên trong chỉ toàn

một màu đen kịt, chắc bên trong không có người nào đứng ngây ở đó? Nhìn

sang phía cô nhi viện cũng không có đèn sáng, xem đồng hồ đã là 20 giờ

phút, bọn trẻ trong đó chắc ngủ say rồi!

Cửa chính nhà thờ khóa bằng loại khóa kiểu cũ đã sử dụng lâu ngày, để mở

được có lẽ phải mất không ít thời gian, hơn nữa trên đầu Miêu Miêu cũng không

có kẹp tóc. Nhưng cũng còn may, có lẽ do ở nơi hẻo lánh, bên trong lại không

có thứ gì đáng giá cho kẻ trộm lấy nên tất cả cửa sổ đều không lắp lưới chống

trộm. Tôi chui qua một cửa sổ đóng hờ vào trong, sau đó bế Miêu Miêu vào

theo như bế một đứa trẻ.

Ban ngày đến nhà thờ không có cảm giác gì đặc biệt nhưng tối đến lại cảm

thấy rất kỳ dị. Ánh trăng mờ nhạt rọi qua cửa kính màu sắc rực rỡ vào trong nhà

thờ tối om tạo thành từng quầng sáng mờ mờ giống như những linh hồn vẫn còn

lưu luyến nhân gian đang thành kính nói với chúa Giê-su về những tâm nguyện

chưa hoàn thành.

Đi qua giáo đường bí ẩn vào trong nội đường lại càng tối hơn, nhưng giờ bàn

tay ra trước mặt nếu cố cũng vẫn có thể trông thấy được. Tôi đang định lấy bật

lửa ra soi thì Miêu Miêu này giờ vẫn nằm áo theo sát phía sau bỗng nhiên dựa

sát vào lưng tôi, thân hình nhỏ nhắn mềm nhũn như không có xương từ từ trượt

xuống. Tôi vội quay lại ôm cô vào lòng, trong lúc luống cuống không cần thận

đè tay vào ngực cô, trong đầu lập tức hiện ra nhóm chữ số - 32A.

Ngực Miêu Miêu đúng là không thể so được với ngực Tuyết Tình và Trần

Trần nhưng thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lại thật sự khiến người ta yêu mến.

Song lúc này không phải là lúc mơ tưởng với những suy nghĩ đen tối đó, tôi vội

hỏi cô làm sao? Cô trả lời yếu ớt: “Lại nhìn thấy, tôi lại nhìn thấy...”

“Cô nhìn thấy gì?” Nội đường rất tối, chỉ nhờ vào một chút ánh trăng chiếu

qua cửa sổ, tôi cố gắng lắm mới trông thấy được khuôn mặt trắng bệch của cô.

“Bé gái, bé gái mình đây máu đen... không chỉ một đứa, có rất nhiều chúng

đang cầu cứu tôi...” Cô nói rất khó nhọc, hơn nữa tinh thần hoảng loạn nên có

cảm giác như người đang nói mê. Bàn tay mỏng manh yếu ớt giơ lên, chỉ cho

tôi về một hướng. Tôi định dìu cô đi nhưng cô không còn chút sức lực nào nữa,

nên đành phải bế cô lên. Người cô nhỏ nhắn, chẳng nặng bao nhiêu, hơn nữa lại

278

mềm nhũn nên cảm giác giống như ôm một viên kẹo bông vậy. Nếu không phải

ở nơi quỷ quái như thế này, tôi thật sự muốn cắn cô một cái.

Tôi bế cô, dò dẫm bước theo hướng cô chỉ, chân bỗng giẫm lên thứ gì đó hình như là tấm gỗ, tôi nhớ vị trí này phải là lối xuống tầng hầm.

“Chúng ở phía dưới... mau cứu chúng, mau...!” Giọng cô vẫn rất yếu nhưng

trình thần dường như hơi kích động. Lúc trước tôi và Trăn Trăn vào tầng hầm

không phát hiện thấy gì đặc biệt, trái lại còn bị vật kỳ lạ màu đen tấn công, sau

đó sơ Viêm kịp thời xuất hiện, vật kỳ lạ kia không hiểu tại sao biến mất. Lúc

này e rằng sơ Viêm đã về phòng nghỉ ngơi, nếu chúng tôi bị tấn công ở dưới

tầng hầm không biết ai sẽ cứu chúng tôi đây?

Tôi nói ra điều lo lắng trong lòng, Miêu Miêu cố gắng nắm cánh tay tôi, nói

một cách vô cùng khó nhọc: “Người xấu không ở đây... chúng bảo rằng người

xấu không ở đây...!”

Người xấu không ở đây? Ai là người xấu chứ? Lẽ nào là hung thủ giết hại

Chu Thiếu Long, và cả vật kỳ lạ màu đen tấn công tôi và Trăn Trăn nữa? Mặc

kệ là ai, đã đến tận nơi mà không vào tra xét cho rõ ràng thì e rằng đêm nay

cũng không ngủ được.

Dìu Miêu Miêu đến góc tường xong, tôi kéo tấm cửa gỗ ở lối dẫn xuống tầng

hầm. Đang định một mình vào xem xét thì giọng nói yếu ớt của Miêu Miêu

vang lên: “Đợi tôi xuống... anh không tìm thấy chúng...”

Bế cục kẹo bông Miêu Miêu này xuống tầng hầm, nếu gặp nguy hiểm chắc

chẳng không chạy được, nhưng nếu không mang cô theo, tôi lại không chắc tìm

thấy “chúng” như cô nói, hơn nữa để một mình cô ở lại nội đường cũng không

an toàn. Thế là một lần nữa tôi lại bế thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô chầm

chậm bước xuống tầng hầm.

Nội đường còn có một chút ánh sáng, ít nhất cũng không đến nỗi làm tôi vấp

ngã; nhưng dưới tầng hầm hoàn toàn tối đen, ngay cả trong lòng mình đang ôm

là Miêu Miêu hay là cục kẹo bông cũng nhìn không thấy. Vật có thể soi sáng

mang theo trên người chỉ có bật lửa và điện thoại, bởi vì lúc trước đã đến đây,

biết không khi ở đây không vấn đề gì, hơn nữa bế Miêu Miêu mà dùng bật lửa

nhờ không cẩn thận sẽ biến cô thành cục kẹo bông bốc cháy mất, do đó tôi lấy

điện thoại ra, bật đèn pin lên.

Mặc dù đã sử dụng đèn pin của điện thoại nhưng điện thoại dầu sao cũng vẫn

chỉ là điện thoại, độ chiếu sáng rất kém, chỉ có thể giúp tôi cố gắng nhận ra tình

hình dưới tầng hầm không có gì khác so với trước đây. Đúng lúc tôi đang như

gà mắc tóc không biết phải tìm kiếm “chúng” như Miêu Miêu nói ở chỗ nào, thì

cô liền chỉ vào một trong số chân nến gắn trên tường: “Cái kia... chúng bảo tôi

kéo cái kia...”

279

Tôi bế cô đến trước chân nến, vốn định kéo nó nhưng vì bận bế Miêu Miêu

nên không thể giơ tay ra được. Cô khó nhọc giơ tay nắm lấy chân nến từ từ kéo

xuống, chỗ tường bên cạnh bỗng nhiên kêu lên một tiếng “cạch” lạ lùng, nhưng

khi soi điện thoại vào đó lại không thấy có chỗ nào khác thường. Cô chỉ bức

tường, bảo tôi đi vào, nói rằng “chúng” ở bên trong.

Mặc dù bức tường cô chỉ không có chỗ nào đặc biệt nhưng âm thanh vừa

nghe thấy chắc chắn là tiếng kêu của bộ phận đóng mở, vì thế tôi liền đá khẽ

vào tường, âm thanh dội lại rất trong, phía sau tường nhất định là một khoảng

trống. Tôi nghiêng người tì vai vào tường ra sức đẩy, không ngờ đẩy lồm cả vào

trong, dùng điện thoại soi vào thì phát hiện ra ở giữa bức tường là một chiếc cửa

quay, có điều nó được đặt quá kín đáo, hơn nữa phải khởi động bộ phận điều

khiển mới mở ra được nên lúc trước tôi không phát hiện ra.

Sau khi cửa quay trên tường mở ra, lập tức hiện ra một lối đi đủ cho chúng

tôi đi vào, tôi lách người vào trong, cửa quay lập tức từ từ đóng lại. Tôi soi điện

thoại khắp xung quanh một lượt, thấy mật thất này rộng khoảng gần bằng nửa

tầng hầm bên ngoài, trên ba bức tường đều có một cái giá hai tầng. Ba, bốn chục

chiếc bình thủy tinh có đường kính miệng tương đương bình đựng nước uống

dung tích 18,9 lít đặt trên giá, khoảng một nửa trong số đó trống không, nửa còn

lại đựng một chất lỏng màu đỏ pha đen, loáng thoáng còn trông thấy bên trong

ngâm thứ gì đó đã trắng bệch.

Tôi đang định xem xét kỹ lưỡng thì sau lưng vang lên một tiếng “cạch”, tôi

vội lấy vai đẩy cánh cửa quay nhưng dù đẩy thế nào cũng không làm nó dịch

chuyển được, xem ra phải tìm thấy bộ phận điều khiển mới mở ra được. Nhưng

tôi không vội tìm, Miêu Miêu đã dẫn tôi vào đây được thì cũng có thể đưa tôi ra

ngoài. Thế là tôi liền đặt cô xuống để cô ngồi dựa vào tường, sau đó đi đến một

trong số những cái giá, quan sát kỹ bên trong bình thủy tinh là thứ gì.

Để cho tiện, trước tiên tôi quan sát các bình thủy tinh ở tầng trên, đáy bình

có rất nhiều vật dạng hạt giống như vừng đen, có lẽ là một loại côn trùng nào

đó, tiếc rằng bị ngâm đã lâu nên khó phân biệt được. Ngoài số côn trùng không

biết tên này, trong bình còn ngâm một vật giống con chó con, vì quay lưng về

phía tôi, hơn nữa lại đã bị ngâm đến trắng bệch nên không thể phân biệt được là

gì nữa. Có điều, khó khăn này cũng không thắng được tôi, chỉ cần xoay chiếc

bình lại một chút là nhìn thấy mặt trước của nó.

Thế nhưng tôi xoay bình nửa vòng mà vẫn không thể rõ vật đó, bởi vì bình

đựng chất lỏng màu đỏ pha đen nên phải làm cho nó áp sát vào thành bình mới

nhìn rõ được. Thế là tôi áp mặt vào bình thủy tinh, khẽ lắc thân bình, vật bên

trong lập tức lắc lư theo.

Lắc một lúc, từ trong chất lỏng màu đỏ đen hiện ra một vật màu trắng to

bằng nắm tay, tôi soi điện thoại vào, lập tức sợ hãi lùi lại vài bước. Bởi vì tôi đã

nhìn thấy mắt, thấy mũi, thấy miệng, thứ tôi nhìn thấy là một khuôn mặt, một

khuôn mặt trẻ sơ sinh!!!

Lúc lùi lại tay tôi vẫn đặt trên chiếc bình nên làm nó đổ ra, rơi xuống nền nhà vỡ tan, mùi rượu thuốc nồng nặc lập tức tỏa khắp căn phòng, trong đống

thủy tinh vỡ là thi thể một bé gái đã bị ngâm trắng bệch.

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao hoạt động giao dịch giữa Viện trưởng Lưu với

đám ông chủ Trần là vô đạo đức, bởi vì thứ họ trao đổi là rượu thuốc ngâm xác

trẻ sơ sinh! Nhưng ông chủ Lý bảo rằng “không phạm pháp” lày gì? Giết hại

trẻ sơ sinh bằng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đủ để xử bắn hàng chục lần rồi! Cho

dù chỉ là ngâm xác chết, thì theo pháp luật hiện hành cũng là phạm tội nghiêm

trọng.

Có chứng cứ trong gian mật thất này, việc định tội Viện trưởng Lưu đã không

còn vấn đề khó khăn nữa, thế là tôi liền chuẩn bị báo cáo tổ trưởng cho người

đến lấy vật chứng và bắt Viện trưởng Lưu. Nhưng tôi quên mất rằng mình đang ở

trong mật thất, điện thoại không có tí sóng nào, nó chỉ còn tác dụng của một

chiếc đèn pin mà thôi.

Nhưng không sao, ra ngoài gọi cũng được, thế là tôi liền hỏi Miêu Miêu bộ

phận điều khiển ở đâu? Hỏi liền ba lần vẫn không thấy có tiếng trả lời, đến gần

mới biết cô đã ngủ, lại còn chảy cả nước dãi nữa. Tôi lay gọi mấy cái cô vẫn

không tỉnh, xem ra ngủ rất say. Tôi hết cách, đành tự tìm bộ phận điều khiển

trong gian mật thất khủng khiếp này, dù sao mật thất cũng không rộng lắm, lại

không nhiều đồ linh tinh, chắc dễ tìm thôi.

Tìm được một lúc, tôi phát hiện thấy một chiếc hộp nhựa rất đặc biệt ở bên

cạnh một trong những cái giá. Lúc đầu, tôi tưởng rằng đó bộ phận điều khiển,

nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không đúng, cái hộp này chắc chắn phải là sản

phẩm của những năm gần đây sao có thể xuất hiện trong gian mật thất có tuổi

đời hàng trăm năm được chứ, vì thế tôi liền nhìn thật kỹ. Không nhìn thì còn

được, vừa nhìn thấy, tôi sợ hãi giật nảy mình, nhờ vào ánh sáng của chiếc điện

thoại, tôi đọc được dòng chữ trên nắp hộp - thiết bị hồng ngoại báo động chống

trộm từ xa.

Trời đất! Trong ngôi mật thất ngay cở đèn điện cũng không có này sao lại có

thiết bị hồng ngoại báo động chống trộm? Như thế thì rất có thể Viện trưởng Lư

đã biết có người xông vào mật thất, thậm chí có khi đã đem người đến nơi rồi...

Lẽ nào Chu Thiếu Long cũng vì phát hiện ra gian mật thất này mà bị giết người

diệt khẩu? Ngay lúc đó tôi không biết phải làm gì? Nhưng dù thế nào tôi cũng

phải đánh thức Miêu Miêu trước đã, dù cô không thể cho biết bộ phận điều

khiến ở đâu thì ra trước khi Viện trưởng Lữ đến tôi cũng không đến nổi vì bảo

vệ cô mà bỏ mặc cho người ta đem lên thớt chặt. Thế nhưng mặc dù tôi ra sức

281

ấn vào nhân trung thì cô vẫn không phản ứng gì, tôi đành nén lòng tát vào

khuôn mặt đáng yêu mấy cái cô cũng vẫn ngủ ngon lành.

Tiếng “cạch” bất thành linh vang lên, kéo từng sợi dây thần kinh của tôi căng

ra, cửa quay từ từ chuyển động... cuối cùng người cần đến cũng đã đến!

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 35 - Đại Quân Trăm Vạn

Nhờ sự chỉ dẫn bằng những lời nói làm nhảm của Miêu Miêu, tôi phát hiện ra một gian mật thất khủng khiếp bên trong tầng hầm, ở đó có hơn mười

bình rượu thuốc ngâm xác trẻ con.

Trong lúc tìm bộ phận điều khiển mở cửa, tôi còn phát hiện ra trong ngôi mật thất cổ đến cả đèn điện cũng không có ấy lại lắp thiết bị hồng ngoại báo

động chống trộm. Gay go hơn nữa là dùng hết mọi cách cũng không thể đánh

thức Miêu Miêu dậy được, đúng lúc đó cánh cửa quay đã bị người khác đẩy ra

từ bên ngoài.

May mà lối vào mật thất là cửa quay nên tình hình không đến nỗi xấu lắm.

Người ở ngoài đẩy phía bên trái cửa quay thì chắc chắn họ đi vào từ phía bên

trái, lúc họ đi vào chúng tôi chỉ cần đi ra từ phía bên phải là họ không phát hiện

được. Nghĩ vậy, tôi vội ôm chặt Miêu Miêu, mũi bàn chân đạp xuống đất, chờ

bên phải xuất hiện khe hở là lập tức lách ra ngoài. Nhưng, đúng lúc tôi đang cho

rằng tạm thời không nguy hiểm ấy một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mặt

khiến tôi không thể mở mắt ra được. Một giọng nói quen thuộc lập tức vang lên:

“Là cậu... có lẽ đây là do Chúa sắp đặt...” Mắt tôi dần dần bắt đầu quen với ánh

sáng, một bóng người rất quen xuất hiện ngay trước mặt - đó là sơ Viêm!

“Là sơ à? Lẽ nào trẻ con ở đây đều do sơ giết?” Tôi thật sự không thể tin được một người từ bi như sơ Viêm lại có thể làm chuyện đáng sợ như thế.

“Chuyện này không liên quan đến bà ấy là do một mình tôi làm!” Cánh cửa

quay lại chuyển động, Viện trưởng Lư từ từ bước vào.

“Viện trưởng Lư, hy vọng ông có thể giải thích rõ chuyện này thực ra là thế

nào.” Tôi lên mặt hung hăng nói câu này chẳng qua là để khuếch trương thanh

thế mà thôi. Hai tay tôi đang phải bế Miêu Miêu đang ngủ say, nếu lúc này bị

đối phương tấn công chắc chắn sẽ rất bị động.

Nhưng, Viện trưởng Lữ hình như không có ý định tấn công mà chỉ biết cười

gượng với tôi: “Nếu cậu không phiền, xin mời đến phòng làm việc tôi sẽ khai

báo rõ ràng.”

Không thể không đề phòng trước những người khác, ông ta bảo tôi đến phòng làm việc của mình biết đâu lại có âm mưu gì đó, có điều nếu ông ta muốn

283

hại tôi thì chắc chắn không nơi nào thích hợp hơn ở tầng hầm gọi trời chẳng

thấu, gọi đất không hay này. Hơn nữa, thoát khỏi nơi quỷ quái này ít ra diện

thoại cũng có sóng, tiện cầu cứu bên ngoài, thế là tôi liền cùng ông ta đến phòng

làm việc.

Vừa ra khỏi tầng hầm, Miêu Miêu liền tỉnh dậy, còn đỏ bừng mặt hỏi tôi tại

sao lại bế mình. Chà, xem ra cô đã quên sạch mọi chuyện vừa mới xảy ra, tôi

cũng chẳng muốn giải thích nên liền đặt cô xuống, bảo cô báo cho Tuyết Tình

và Trần Trần lập tức đến đây, còn mình thì vào phòng làm việc với Viện trưởng

Lư.

“Quản lý cô nhi viện không hề dễ dàng, đặc biệt là trong thời kỳ rối ren...”

Viện trưởng Lư ngồi trước bàn làm việc, cất một tiếng thở dài rồi kể cho tôi

nghe về những năm tháng gian khổ của cô nhi viện:

Sau khi viện trưởng Smit về với Chúa trời, tôi liền tiếp nhận chức viện trưởng, lúc đó vừa mới giải phóng, xã hội rất hỗn loạn. Đó là một giai đoạn vô

cùng gian khổ, bởi vì chúng tôi thì mất liên lạc với giáo hội, còn quan chức

chính quyền địa phương thì ngay cả bản thân cũng ăn không đủ no chứ đừng nói

gì đến chuyện hỗ trợ cho chúng tôi.

Bấy giờ vấn đề quan trọng hàng đầu tôi cần phải giải quyết là lo cái ăn cho

hàng trăm người trong viện, xin chính quyền hỗ trợ chưa có kết quả, tôi bèn xin

xỏ các thương nhân buôn lậu lương thực. Lúc đó lương thực do nhà nước phân

phối, hầu như mọi hoạt động mua bán đều là phạm pháp, có con buôn mạo hiểm

trục lợi nào lại đồng ý giúp đỡ chúng tôi chứ? Sau nhiều lần liên tiếp va đầu vào

tường, cuối cùng tôi hiểu ra được một đạo lý, phải lấy thân phận thương nhân

mới có thể tiếp xúc được với thương nhân.

Lúc đó trong viện chỉ có mấy chục vò rượu do Viện trưởng Smit lúc còn sống tự tay ủ và để trong mật thất là có thể bán được, nếu bán toàn bộ cũng có

thể đổi được một ít lương thực, nhưng chẳng qua cũng chỉ là như muối bỏ biển,

chút ít lương thực đó ăn được trong một tuần là tốt lắm rồi. Thế là, tôi liền nghĩ

xem có cách nào biến số rượu này trở thành quý giá còn hơn cả vàng không.

Ông chủ Lý là một trong những thương nhân tôi quen biết lúc đó, bấy giờ đã

hơn 40 tuổi, do nhiều năm làm lụng vất vả sớm tối nên cơ thể rất yếu, thường

xuyên phải uống thuốc bổ. Nhưng trong thời kỳ thiếu thốn vật chất đó, mặc dù

ông ta nhờ vào việc buôn lậu lương thực kiếm nhiều lợi nhuận nhưng để có

được thuốc bổ, thậm chí là một bát canh gà nhân sâm cũng là chuyện vô cùng

khó khăn.

Sau khi biết chuyện, tôi liền nghĩ, nếu mình có thể biến hơn chục vò rượu kia

thành rượu thập toàn đại bổ thì nhất định đổi được nhiều lương thực từ chỗ ông

chủ Lý. Nhưng mà ở thời kỳ đó, kiếm được một hạt Cầu khởi tử cũng khó

ngang lên trời, lấy đâu ra nhiều thuốc như thế để mà ngâm rượu đây?

284

Đúng lúc này, trong cô nhi viện xuất hiện một vấn đề nan giải khác đó là khi

mai táng thi thể trẻ sơ sinh xảy ra chuyện kỳ quái, những thi thể để trên bãi đất

trống phía sau nhà thờ không ai trông nom lập tức biến thành xương trắng nên

không ai dám đi chôn xác. Hai vấn đề này đều là vấn đề nan giải đáng ghét

nhưng khi xuất hiện cùng một lúc lại rất dễ giải quyết - tôi quyết định dùng

những xác trẻ con này ngâm rượu!

Tôi vốn định quảng cáo rùm beng số rượu ngâm xác này với ông chủ Lý để

sau đó đổi lấy nhiều lương thực nhưng rồi lại sợ ông ta không dám uống, hơn

nữa chỉ dùng mỗi xác trẻ con để ngâm rượu cũng không thể nào khoác lác được.

Vừa hay lúc đó một đứa trẻ nghịch ngợm trong viện phát hiện trên sườn núi gần

đây có rất nhiều kiến to, thế là tôi liền bảo nó cố gắng bắt thật nhiều về ngâm

cùng với xác trẻ con.

Rượu ngâm chưa được mấy ngày tôi đã rót ra một bình nhỏ cho ông chủ Lý,

nói rằng đó là rượu kiến chúa gia truyền, đổi lấy một ít lương thực. Tôi vốn chỉ

muốn lừa của ông chủ này mấy bao gạo, rồi lại lừa của ông chủ kia mấy bao bột

mì, ai ngờ khoảng dăm ba hôm sau đích thân ông chủ Lý tìm đến tôi.
Tôi còn

tưởng ông ta tìm đến gây phiền phức, không ngờ ông ta bảo rằng uống rượu

kiến chúa xong tinh thần thấy tốt lên nhiều, còn bảo bằng lòng đổi lấy loại rượu

này bằng nhiều lương thực hơn nữa.

Có “thủy ngư” đến căn câu, không bắt cũng phí, tôi lại khoác lác với ông ta

một thôi một hồi, nói rằng loại rượu này công hiệu thần kỳ thế nào, quý giá đến

đâu, tất nhiên cũng đòi ông ta nhiều lương thực hơn. Trong giai đoạn cô nhi

viện khó khăn nhất, tôi đã nhờ vào loại rượu ngâm kết hợp bữa bãi này mà vượt

qua được.

(Thủy ngư: tên gọi khác của loài rùa, trong tiếng địa phương Quảng Đông

còn có nghĩa chỉ những kẻ tiêu tiền như nước.)

Sau đó, tôi phát hiện ra rượu ngâm xác trẻ con còn tốt hơn tôi tưởng tượng

nhiều, sau khi uống được một thời gian, ông chủ Lý lại càng ngày càng trẻ ra.

Mà để duy trì chi tiêu hàng ngày cho cô nhi viện đòi hỏi phải có nguồn kinh phí

lớn, chỉ dựa vào xin xỏ người khác sẽ không thể nào nuôi sống mọi người được.

Thế là tôi liền ngâm tất cả số rượu trong mật thất với xác trẻ con và kiến, chào

bán cho đám thương nhân giàu có như ông chủ Lý với giá cao...

Nghe viện trưởng Lư kể xong, trong lòng tôi không khỏi đặt ra nghi vấn, bèn

cất giọng run run hỏi: “Năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi?”

Ông ta cười thản nhiên: “Tôi bị đưa vào cô nhi viện năm 1930, đến nay gần

80 tuổi rồi.”

Lại một lão già nữa, tuy ông ta không trực tiếp thừa nhận mình đã uống rượu

ngâm xác trẻ con trong suốt thời gian dài nhưng việc ông ta nói thật tuổi của

285

mình cũng coi như đã khai ra sự thật này rồi. Xâm phạm thi thể, thậm chí dùng

xác trẻ con để ngâm rượu tuy là hành động quý thần căm ghét nhưng việc này

xảy ra trong thời kỳ chiến tranh loạn lạc, nếu bây giờ muốn truy cứu trách

nhiệm pháp lý e rằng cũng không biết căn cứ vào điều luật nào.

Bộ hiến pháp đầu tiên của Trung Quốc được sửa đổi vào năm 1954, thật lòng

mà nói tôi cũng không biết hành vi phạm tội xảy ra trước đó phải xử lý ra sao.

Hèn nào ông chủ Lý nói rằng hành vi giao dịch giữa bọn họ với Viện trưởng Lư

mặc dù vô đạo đức nhưng không phạm pháp, bởi vì hoàn toàn không có điều

luật nào đề cập đến việc truy cứu trách nhiệm của họ trong trường hợp này.

Giống như việc phụ nữ cưỡng bức nam giới, do không có điều khoản pháp luật

liên quan nên coi như đó là hợp pháp.

Mặc dù hơn nửa thế kỷ trước việc lấy xác trẻ con ngâm rượu không coi là

“phạm pháp”, nhưng đến bây giờ vẫn cất giữ loại rượu thuốc đáng sợ này hiển

nhiên là phạm pháp, một khi bị phát hiện chắc chắn phải bị tịch thu tiêu hủy.

Trước khi bị hại, Chu Thiếu Long từng xuống tầng hầm, nếu cậu ta phát hiện ra

rượu ngâm xác trẻ con trong mật thất...

“Chu Thiếu Long là do ông giết! Bởi vì cậu ta phát hiện ra bí mật trong mật

thất nên ông giết người diệt khẩu!” Tôi nói một cách chắc chắn nhưng trong

lòng lại cảm thấy không đủ căn cứ, bởi vì tôi hầu như không có chứng cứ xác

thực, nếu ông ta chối cãi thì cũng không làm gì được.

Thế nhưng sau một hồi lâu trầm tư, cuối cùng ông ta chậm rãi nói: “Đúng

vậy, cậu ta là do tôi giết.”

Ông ta thừa nhận rồi à? Tôi vốn cho rằng ông ta sẽ phủ nhận, lại còn cần nhắc làm thế nào để tìm ra chỗ sai sót trong lời nói để buộc ông ta phải khai ra,

vậy mà không ngờ chưa cần tôi phải tốn bao nhiêu công sức ông ta đã khai nhận

rồi.

Có lẽ thái độ sững sốt của tôi khiến ông ta cảm thấy hơi buồn cười nên
vừa

cười gượng vừa giải thích tại sao lại dễ dàng nhận tội như vậy: “Tôi đã
biết

chuyện của Tuấn Long, đó là đứa bé ngoan, nó còn cả một tương lai lâu
dài, còn

có mẹ già phải chăm sóc, không đáng làm kẻ chết thay cho lão già như
tôi đây.”

“Cậu ta biết ông giết em trai của mình à?”

“Đây là chuyện riêng giữa chúng tôi, tôi nghĩ không bắt buộc phải khai
báo

với cảnh sát. Xin cậu cho phép tôi được giữ kín bí mật riêng tư này.”
Ông ta còn

rất thẳng thắn, điều gì không muốn nói thì nhất định không nói.

“Vậy ông giết hại người chết như thế nào, làm cách nào biến xác của
cậu ta

thành bộ xương?” Bây giờ mới là trọng điểm trong các trọng điểm.

286

Ông ta thở dài một cái rồi mới nói: “Cậu ta đã biết bí mật của tôi, tất
nhiên

tôi không thể để cậu ta sống mà về nhà được. Vì thế, khi cậu ta vừa ra
khỏi cô

nhi viện tôi liền lập tức đuổi theo. Đuổi kịp cậu ta ở giữa đường, tôi liền ra sức

bóp cổ cậu ta kéo lên sườn núi bên cạnh. Lúc kéo đến lưng chừng núi thì cậu ta

tắt thở, tôi thấy xung quanh không có ai liền bỏ mặc xác cậu ta ở đó rồi lập tức

quay về viện. Còn việc thi thể cậu ta làm sao sau 9 ngày lại chỉ còn mỗi bộ

xương thì tôi không biết, tuy nhiên có lẽ tôi cũng cung cấp được cho cậu một

chút manh mối - trên ngọn núi đó có rất nhiều kiến, tức là loại kiến to tôi dùng

để ngâm rượu đó.”

Chẳng lẽ là lũ kiến phân hủy xác chết? Mặc dù giải thích như vậy khiến người ta cảm thấy khó bề tưởng tượng ra được nhưng cũng không hoàn toàn

không có khả năng, một đàn kiến ăn thịt đông đúc hoàn toàn có thể ăn hết một

xác người chỉ còn lại bộ xương cùng với lông và tóc trong một thời gian ngắn.

Loài Kiến Hành Quân (còn gọi là Kiến Quân Đoàn) trong rừng rậm châu Phi có

thể ăn xác một con báo trưởng thành đến mức còn lại mỗi bộ xương chỉ trong

vòng một ngày, tất nhiên tôi nói ở đây không phải chỉ có một con Kiến Hành

Quân mà là cả đàn hàng trăm nghìn con. Hơn nữa, điều này cũng có thể giải

thích tại sao quần áo của người chết vẫn mặc nguyên bên ngoài bộ xương.

Ông ta đã tháo gỡ phần lớn nghi vấn trong lòng tôi, nhưng tôi vẫn còn một

vấn đề nghĩ mãi không thông, đó là bột phốt-pho trên quần áo người chết và cây

oải hương dính trên xe đạp của cậu ta. Ông ta giải thích chuyện này như sau:

“Chưa chắc hôm xảy ra chuyện cậu ta đã vào Hang xác trẻ con. Cây oải hương

có thể bị dính vào xe từ trước bởi vì thường ngày cậu ta cũng đến chơi ở gần đó.

Còn về bột phốt-pho, chẳng phải trên xương của cậu ta cũng có hay sao?”

Cách giải thích của ông ta xem ra cũng có lý, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy

có chỗ nào đó không phù hợp mà ngay lập tức không thể nghĩ ra được, đành chỉ

còn cách bắt ông ta về trước đã, sau đó sẽ thẩm tra lại.

Lúc đeo còng vào tay ông ta, trong đầu tôi đột nhiên lóe lên, cuối cùng nghĩ

ra được chỗ không thích hợp kia - bột phốt pho dính ở bên ngoài chứ không

phải bên trong quần áo của người chết.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy tiếng Miêu Miêu kêu cứu ở ngoài cửa, tôi và

Viện trưởng Lư cùng chạy ra, thấy Miêu Miêu đang co ro nấp sau sơ Viêm, vừa

trông thấy tôi, cô liền chỉ về phía trước hét lên: “Cô ta là người xấu, chúng bảo

rằng cô ta mới là người xấu!”

Tôi nhìn theo hướng tay cô chỉ, thấy đó là Mỹ Lung. Mỹ Lung đang đứng

đối diện với sơ Viêm, trên mặt đất giữa hai người toàn là những thứ gì đó đen

sì, quan sát kỹ thì ra đó là một đàn kiến. Có điều, những con kiến này to gấp

mấy lần loài kiến bình thường, có màu đỏ ánh lên sắc đen, cảm giác giống như

Kiến Hành Quân nhưng lại hơi có chỗ không giống.

Mỹ Lung vừa trông thấy tôi liền quay sang nhìn giận dữ, khi thấy bên cạnh

tôi có cả Viện trưởng Lư đang bị còng tay thì lại càng gầm gừ hét lên với tôi:

“Tôi phải giết anh!” Cùng với tiếng hét giận dữ của cô ta, có đến hàng triệu con

kiến to đang ở trên mặt đất lập tức xông về phía tôi như nước lũ. Thấy đoàn

quân kiến xông về phía mình, tôi bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này hình như

đã từng gặp ở đâu rồi, lẽ nào kẻ tấn công tôi và Trăn Trăn ở dưới tầng hầm

chính là một đội nhỏ trong số chúng? Trước đây chúng tôi luôn xem nhẹ chi tiết

này, đó là axit formic làm cho giày của Trăn Trăn thủng lỗ chỗ có thể chính là

“nước bọt” của loài kiến! (axit formic còn gọi là axit kiến, ban đầu được chiết

xuất từ trên người loài kiến.) Rất có thể xác Chu Thiểu Long đã bị loài kiến này

ăn chỉ còn bộ xương, có lẽ nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của cậu ta là bị

đàn kiến tấn công!

Đúng lúc đại quân kiến hàng triệu con sắp sửa trèo lên người tôi, gặm tôi chỉ

còn chừa lại bộ xương thì Viện trưởng Lữ bỗng nhiên xông lên đứng chắn phía

trước, quát bảo Mỹ Lung: “Dừng tay! Cô còn muốn tăng thêm nghiệp chướng

cho mình nữa à? Lẽ nào cô không biết để bảo vệ cho cô mà chúng tôi đã phải trả

giá biết bao nhiêu, chịu bao nhiêu tổn thương hay sao?!”

Đội quân kiến hàng triệu con đột nhiên dừng bước tiến quân, tất cả đứng yên

tại vị trí, còn chính tề hơn cả quân đội được huấn luyện chu đáo. Mỹ Lung nhìn

chằm chằm vào Viện trưởng Lữ, đôi mắt long lanh đẫm nước, dịu dàng nói:

“Em biết, em biết anh đối với em tốt nhất, bởi thế không thể để anh ta mang anh

đi được. Em rất sợ, không có anh ở bên cạnh em sẽ rất sợ. Chẳng phải anh đã

nhận lời với em rằng sẽ mãi mãi ở bên cạnh bảo vệ cho em sao?” Những giọt

nước mắt long lanh của cô ta lập tức nhỏ xuống như mưa.

“Mỹ Lung, hứa với tôi tiếp tục sống cho tốt, những việc khác cứ để tôi giải

quyết! Lúc tôi không ở nhà, sơ Viêm sẽ chăm sóc cho em.” Viện trưởng Lữ

cũng rơi nước mắt - những giọt nước mắt của đàn ông.

“Đừng, anh đừng rời xa em! Em gái không chịu uống rượu ngâm xác trẻ con,

sớm muộn rồi nó cũng sẽ rời bỏ em, hơn nữa điều em muốn là mãi mãi có anh ở

bên cạnh mình! Em phải giết họ, chỉ cần giết họ là sẽ không còn ai biết chuyện

của chúng ta, không còn ai chia rẽ chúng ta được nữa!” Cùng với tiếng hét của

Mỹ Lung, đại quân kiến lại tiến lên, vòng qua Viện trưởng Lữ tấn công về phía

tôi.

Cảnh tượng bị đàn kiến hàng triệu con bao vây có gì đặc biệt? Có lẽ nên

tưởng tượng một chút: Đại quân kiến ùn ùn kéo đến như nước lũ nhấn chìm

khắp nơi, ngay cả chỗ đứng chân hầu như tôi cũng không còn. Muốn chạy ư?

Khắp hành lang đều là những con kiến to đen sì, đặt giày vào bất kỳ chỗ nào

cũng có thể giã chết một đám lớn.

288

Chạy không được, đành chỉ biết cầu xin thượng đế cứu giúp, mặc dù không

phải tin đồ Cơ Đốc nhưng tôi vẫn hy vọng Chúa trời toàn năng có thể mở lòng

từ bi giúp đỡ. Có điều cảm giác đau nhói ở cẳng chân cho tôi biết rằng, hy vọng

này vô cùng mịt mù...

289

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 36 - Sự Thật Trường Sinh Bất Lão

Trong phòng làm việc của mình, Viện trưởng Lư thừa nhận với tôi tội giết

hại Chu Thiếu Long, bỗng nhiên bên ngoài vọng vào tiếng Miêu Miêu kêu cứu.

Chạy ra ngoài thấy khắp mặt đất đều là kiến, hơn nữa những con kiến to kỳ dị

này hình như nghe theo lời Mỹ Lung, đồng thời theo lệnh cô ta tấn công tôi.

Đàn kiến to nhiều không đếm xuể, như dòng nước lũ cuốn cuộn chúng trèo

lên người tôi từ hai bàn chân, đội quân tiên phong trèo lên đến cẳng chân liền

không hề khách sáo bắt đầu cắn xé da thịt tôi.

Nỗi đau đớn thấu xương khiến tôi không thể đứng vững được nữa, bất giác

ngã lăn ra tẩm thắm kiến, lập tức lũ kiến từ bốn phương tám hướng tràn lên

người, xem ra số của tôi đã hết, có lẽ chỉ chưa đến một giờ là lũ háu đói này sẽ

ăn thịt tôi sạch sẽ.

Đúng lúc tôi đang nghĩ mình lần này chắc chắn đi đời nhà ma thì một tiếng

súng vang lên tác động vào hệ thần kinh của tất cả mọi người có mặt trong

hành lang - Tuyết Tình đến rồi! Cô xuất hiện ở cuối hành lang, hai tay cầm

súng, nòng súng nhắm thẳng vào Mỹ Lung. Lũ kiến hình như cũng nghe thấy

tiếng súng nên đột nhiên dừng lại không cần nữa, tuy nhiên chúng vẫn không

chịu bỏ khỏi người tôi mà tạo thành một lớp dày kẹp giữa da thịt và quần áo tôi

giống như chiếc chăn.

Tuyết Tình lạnh lùng bảo Mỹ Lung: “Đầu hàng ngay, nếu không tôi sẽ nổ

súng!”

“Hừ, chỉ cần tôi bị xây xát nhẹ thì những cục cứng bé bỏng của tôi sẽ nổi

điên lên ngay, cô và đồng nghiệp của cô đừng hòng mong sống được mà ra khỏi

đây!” Mỹ Lung nói giọng hung dữ.

“VẬY sao?” Tuyết Tình lạnh lùng trả lời rồi lập tức bóp cò, lại một tiếng súng

nửa vang lên.

Tôi nghĩ, lần này chắc là mình được giải thoát rồi! Nào ngờ, lũ kiến trên người lại không nổi điên giống như Mỹ Lung nói mà vẫn cứ bám chặt lấy người

tôi như cũ. Còn Viện trưởng Lư ở bên cạnh tôi lại ngã lăn ra, máu trên cánh tay

không ngừng tuôn chảy.

290

“CÔ định làm gì!” Mỹ Lung tức giận hét lên, khoảng một nửa số kiến trên

mặt đất lập tức xông về phía Tuyết Tình.

“ĐẦU hàng ngay, nếu không tôi tiếp tục nổ súng, mục tiêu lần này không phải là cánh tay nữa đâu!” Tuyết Tình nạt đạn lên nòng, lần này nhắm vào viện

trưởng Lư.

“ĐỪNG...” Mỹ Lung hét to rồi lập tức bật khóc: “Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng,

đỪNG làm hại Tiểu Hoa, đừng làm hại ông ấy... ông ấy đang chảy máu, cầm máu

cho ông ấy nhanh lên, mau bảo em gái lấy hòm thuốc lại cầm máu cho ông ấy

nhanh lên!” Đại quân kiến đột nhiên dừng lại, như dòng nước lũ dồn vào chân

cô ta, lũ kiến trên người tôi cũng nhanh chóng bò xuống, rồi theo hai chân bò

lên người cô ta, trong nháy mắt đã nấp cả vào trong tấm áo dài, như thế này giờ

chưa từng xuất hiện.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, rất nhiều chi tiết trước đó không để ý đều hiện ra trong đầu. Sở dĩ trang phục của Mỹ Lung kỳ quái như vậy thì ra là để dễ dàng

giấu đội quân kiến trên người! Việc tôi và Trăn Trăn bị tấn công trong tầng hầm

lúc trước không cần nói cũng biết, đó chắc chắn là kiệt tác của cô ta. Cô ta kiếm

cớ lấy đèn pin để chuẩn đi, cố tình khiến chúng tôi đợi lâu, mất kiên nhẫn mà

xuống tầng hầm trước, từ đó dễ bề sai đội quân kiến giết phăng chúng tôi đi.

May mà sơ Viêm kịp thời phát hiện và ngăn lại nên chúng tôi mới may mắn

thoát khỏi tai nạn.

Viện trưởng Lư đuổi cô ta khỏi nhà vệ sinh nữ chắc chắn cũng là vì cô ta định đánh lén chúng tôi một lần nữa. Sau đó sơ Viêm không cho cô ta ra khỏi cô

nhi viện có lẽ cũng là sợ cô ta vẫn không từ bỏ ý định, tìm cơ hội tiếp tục tấn

công chúng tôi. Tiếp sau đó, Viện trưởng Lư càng dứt khoát nhất cô ta lại. Hôm

nay, cô ta liên tục cãi nhau với Viện trưởng Lư chắc hẳn cũng là vì chuyện này.

Thì ra, tất cả mọi chuyện đều từ thiếu nữ phối phối này mà ra. Được sự hộ

tống của hai đồng nghiệp cảnh sát vũ trang mang theo súng tiểu liên, tôi chống

nặng khập khiễng từng bước vào phòng thẩm vấn. Hai ống chân bị kiến cắn

sưng vù, bác sĩ bảo rằng da dị ứng với nọc kiến, mặc dù vô cùng đau đớn nhưng

không chết người được. Tuy nhiên, nếu như khắp người đều bị cắn thì khó mà

biết được sẽ như thế nào.

Phòng thẩm vấn có hai kẻ phạm tội là Lư Thụy Hoa và Mỹ Lung. Thẩm vấn

phạm nhân thông thường tiến hành với riêng từng người nhằm đề phòng họ

thông đồng khai khẩu cung giả. Nhưng lần này tình hình tương đối đặc biệt, mỗi

khi chúng tôi yêu cầu tách riêng hai người là Mỹ Lung lại thả hết lũ kiến giấu

trong áo dài ra, sẵn sàng tư thế liều mạng, vì thế để tránh xảy ra thương vong

không cần thiết, chúng tôi đành phải đồng ý cho họ chịu thẩm vấn cùng nhau.

Trong phòng thẩm vấn, Mỹ Lung kể cho tôi nghe một chuyện hoang đường

đã xảy ra cách đây 60 năm, giúp tôi hiểu được ngọn nguồn của toàn bộ sự việc:

291

Tôi còn nhớ lúc đó là mùa hè năm Dân Quốc thứ 34 (năm 1945), hôm đó

thời tiết rất đẹp, tôi và Tiểu Hoa đi chơi trên sườn núi mọc đầy cây oải hương ở

gần cô nhi viện đó. Lúc trời bắt đầu mờ tối, khi chúng tôi chuẩn bị ra về thì Tiểu

Hoa phát hiện thấy trên cây ở phía xa có thứ gì đó rất kỳ quái, thế là chúng tôi

liền đến xem.

Bởi vì trời đã hơi tối nên chúng tôi nhìn một lúc mà vẫn không phát hiện ra

đó là thứ gì, chỉ cảm thấy nó giống như một mảnh vải đen treo trên cành cây.

Lúc đó Tiểu Hoa khá ham chơi, anh ấy nhặt mấy hòn đá ném vào đó, mảnh vải

bị ném trúng liền chia ra làm đôi truy đuổi chúng tôi. Lúc chúng sắp áp sát đến

chân, tôi mới nhận ra, đó là một đàn kiến to.

Lúc đó, chúng tôi vô cùng sợ hãi, lập tức co chân bỏ chạy. Sau khi nhảy qua

một khe nước nhỏ, thấy đàn kiến không đi qua khe nước được, bấy giờ chúng

tôi mới dừng lại thở. Nhưng vừa dừng lại tôi liền cảm thấy có thứ gì đó đã chui

vào trong quần mình. Tiểu Hoa bảo tôi cởi quần ra nhưng tôi xấu hổ không chịu

cởi, cuối cùng bị thứ đó chui vào trong người...

(Có lẽ do ngại nên Mỹ Lung không nói rõ chuyện này, nhưng từ lời khai sau

đó có thể suy đoán rằng có lẽ con kiến chúa đã chui vào âm đạo, sau đó làm tổ

trong tử cung bà ta.)

Lúc đó tôi đau đớn đến sống dở chết dở, quần cũng bị máu chảy ra làm ướt

một mảng lớn. Bởi vì sợ Viện trưởng (Viện trưởng Lưu bổ sung: ý cô ấy nói là

Viện trưởng Smit) mắng, chúng tôi không dám kể chuyện này cho người khác

biết, không ngờ về sau lại thành ra như thế này...

Khoảng vài ba ngày sau, lúc ngủ dậy tôi phát hiện có rất nhiều kiến từ quần

mình bò ra. Tôi chạy vào nhà vệ sinh cởi quần ra xem, thấy chúng đang từ

“phần dưới” của mình bò ra, lúc đó tôi cảm thấy sợ đến chết khiếp. Lũ kiến bò

ra khỏi người tôi liền tự đi tìm thức ăn, đến tối lại bò về tìm tôi, hơn nữa, cho dù

tôi trốn ở đâu chúng cũng tìm thấy được. Phần lớn bọn chúng đều trèo lên ấn

nấp trong áo tôi nhưng cũng có một số ngậm thức ăn chui vào phần dưới của

tôi. Lúc đó tôi nghĩ, chắc là có một con “kiến mẹ” cư trú ở trong bụng tôi.

Sau đó, ngày nào cũng có rất nhiều kiến chui ra từ phần dưới của tôi, số kiến

ăn náu dưới áo tôi cũng ngày càng nhiều. Để tránh cho người khác biết có sự

tồn tại của chúng, tôi đành chọn một số quần áo rộng để mặc, cho đến những

năm gần đây, số lượng quần áo quyên tặng nhiều hơn, tôi mới lấy một số trong

đó sửa thành áo dài. (Viện trưởng Lư bổ sung: mặc dù những người như ông

chủ Lý ủng hộ nhiều tiền nhưng vì lo cho lâu dài nên mọi người trong công

viện đều rất tiết kiệm.)

Về sau, tôi nhận thấy hình như lũ kiến có thể hiểu được tôi muốn gì, tôi muốn chúng làm việc gì chúng đều lập tức làm ngay, tôi không muốn chúng

292

làm gì, chúng sẽ không làm. Tuy nhiên, cũng phải có điều kiện là phải cho

chúng ăn no, nếu không chúng sẽ điên cuồng đi tìm thức ăn khắp nơi.

Mới đầu chúng ăn không nhiều, tôi và Tiểu Hoa ăn ít đi một chút dành lại

một phần thức ăn là đủ cho chúng. Nhưng số lượng chúng ngày càng nhiều, nên

ngày nào tôi cũng rất đau đầu với việc lo thức ăn cho chúng. Điều khiến tôi

phiền não hơn nữa là, từ sau khi xảy ra chuyện này, tôi không thể nào lớn lên

được nữa. Lúc đầu, tôi cho rằng chỉ là mình không cao thêm được thôi, nhưng

mấy năm sau tôi mới bắt đầu ý thức được rằng diện mạo của mình cũng mãi mãi

dừng lại ở tuổi mười bốn.

Sau khi phát hiện ra tôi không lớn lên được, mọi người cũng không coi tôi là

quái vật mà trái lại còn đối xử với tôi tốt hơn, Tiểu Hoa vẫn yêu thương tôi như

trước kia, suy nghĩ cho tôi đủ điều, vì thế cũng giúp tôi cảm thấy được an ủi.

Thế nhưng tôi vẫn sợ bị người bên ngoài coi là quái vật, vì thế ra sức giấu tuổi

không cho người ngoài biết, hơn nữa còn luôn ở cùng với bọn trẻ để tâm hồn

mình được trẻ trung hơn. Không ngờ về sau quen dần, tính khí lại trở thành trẻ

con, nhất là những lúc ở cạnh Tiểu Hoa, chỉ cần không vui một chút là liền nổi

cáu với ông ấy, đến bây giờ vẫn không sửa được...

Khi Tiểu Hoa lên làm viện trưởng, số kiến ẫn nấu trong người tôi đã gần bằng với bây giờ. Vì chúng chỉ cần ăn no là rất nghe lời nên tôi ngày càng thích

chúng, thường ngày hay gọi chúng là cục cưng nhỏ. Tôi cứ nghĩ rằng Tiểu Hoa

làm viện trưởng rồi thì những cục cưng này của tôi sẽ không phải chịu đói nữa,

thế nhưng ngay cả mỗi ngày hai bữa cho chúng tôi ông ấy cũng không giải

quyết được thì nói gì đến thức ăn cho chúng chứ. Vì chuyện này mà tôi còn mấy

lần nổi nóng với ông ấy.

Mặc dù trước mặt Tiểu Hoa tính khí tôi giống hệt như một đứa trẻ, nhưng

trong lòng tôi cũng hiểu rõ nỗi khổ của ông ấy, vì thế đành tự mình đi kiếm thức

ăn cho các cục cưng. Nhưng, lúc bấy giờ những thứ có thể ăn được đều đã bị

con người ăn hết rồi, tôi chẳng còn biết đi đâu tìm thức ăn cho chúng nữa.

Có một lần, khi giúp sơ Dương chôn xác trẻ con (Viện trưởng Lư bổ sung:

sơ Dương đã qua đời hơn mười năm trước), bà ấy có chút việc phải đi một lúc.

Bà ấy vừa đi khỏi, các cục cưng của tôi liền giống như nổi điên, bò hết cả ra,

gặm cái xác chuẩn bị đem chôn kia chỉ còn trơ lại bộ xương... Sau đó, để giúp

chúng ăn no, mỗi lần phải chôn xác trẻ con tôi đều kiểm đủ mọi lý do đuổi bà ấy

đi để cho chúng được một bữa no, vì thế cũng khiến cho sau này không ai còn

dám đi chôn xác nữa.

Lúc này Tiểu Hoa cũng lại đang rất đau đầu về chuyện xin các nhà buôn

thí lương thực, sau khi biết chuyện tôi làm, đã cãi nhau với tôi một trận, và

không may để em gái nghe thấy (Viện trưởng Lư bổ sung: em gái cô ấy nói đến

tức là sơ Viêm, lúc đó mới khoảng mười tuổi. Hai người họ đối với nhau rất tốt,

thường hay gọi nhau là chị em), hơn nữa còn kể chuyện này với sơ Dương khiến

sơ Dương vặn hỏi, chúng tôi đành phải nói thẳng với bà ấy.

Sau khi biết được bí mật của tôi, sơ Dương sợ chết khiếp nhưng rồi cũng nhanh chóng nghĩ ra, bảo chúng tôi rằng sợ dĩ tôi không lớn lên được rất có thể

có liên quan với những cục cưng kia, rồi bà ấy đưa ra ý tưởng dùng chúng ngâm

rượu, sau đó đem đổi cho những người như ông chủ Lý lấy lương thực.

Tiểu Hoa cảm thấy ý tưởng này có thể thực hiện được nên liền xin tôi cho

một ít cục cưng nhỏ. Lúc đó, trong lòng tôi không muốn một chút nào, song

nghĩ mình đã làm sai, hơn nữa đây cũng là cách duy nhất giúp mọi người thoát

khỏi cảnh đói rét lúc bấy giờ nên đành ưng thuận.

Cục cưng nhỏ rất nghe lời, tôi bảo chúng bò vào vò rượu, chúng liền lập tức

bò vào. Nhưng khi số lượng chúng giảm đến một mức độ nhất định “kiến mẹ”

trong bụng tôi sẽ lại sinh ra rất nhiều kiến con, đồng thời cũng đòi hỏi có nhiều

thức ăn hơn. Hơn nữa, hình như chúng rất thích ăn thịt, nhất là xác trẻ sơ sinh,

xác trẻ con bỏ vào Hang xác trẻ con trong thời gian đó hầu hết đều bị chúng ăn

chỉ còn lại xương.

Do cục cưng nhỏ thích ăn xác trẻ sơ sinh, hơn nữa chỉ dùng chúng ngâm rượu e rằng không thể khiến cho những người như ông chủ Lý hứng thú (Viện

trưởng Lư bỗng nhiên chen vào, nhấn mạnh rằng cánh ông chủ Lý không biết

rượu thuốc ngâm bằng xác trẻ con), nên lúc đó sơ Dương tiếp tục đưa ra ý kiến

lấy xác trẻ con ngâm rượu cùng với lũ kiến. Lúc đó trong viện không có gì đáng

tiền, nhưng xác trẻ sơ sinh thì ngày nào cũng có ít nhất một vài xác...

Còn về chuyện của Thiếu Long và Tuấn Long, trước đây tôi không biết chúng là anh em. Hôm đó Thiếu Long vô tình xông vào mật thất, tôi sợ cậu ta sẽ

tiết lộ bí mật nên lừa cậu ta đến gần cửa Hang xác trẻ con, giả vờ đánh rơi kẹp

tóc xuống đó (hình như tôi đã quên mất chuyện tìm thấy chiếc kẹp tóc trong

Hang xác trẻ con) rồi bảo cậu ta chui vào lấy hộ. Tôi định dùng cách này dọa

cho cậu ta phát điên, nhưng không ngờ sợ hãi đến suýt chết mà cậu ta vẫn

không điên. Ra khỏi hang là cậu ta liền đòi về nhà, cũng không đợi tôi trả lời lập

tức lên xe đạp đạp đi, tôi đành phải sai các cục cưng đuổi theo, giết chết cậu ta.

Thật ra hơn 50 năm trước tôi cũng từng dùng cách này giết chết một học sinh

nam tên là Cường Tử. Có điều, cậu này biết chuyện về Hang xác trẻ con nên

không chịu vào, vì thế tôi sai ngay các cục cưng đuổi theo cắn chết.

Tôi biết, nếu các cậu tiếp tục điều tra thì sớm muộn gì cũng phát hiện ra bí

mật của chúng tôi, mà Tiểu Hoa và em gái lại không cho tôi giết các cậu nên tôi

đành phải bảo Tuấn Long ra nhận tội. Thật ra cậu ta không biết gì cả, nhưng tôi

biết cậu ta rất quý tôi, sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì tôi, thậm chí sẵn sàng chết

vì tôi...

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân kết quả sự việc, trong lòng tôi vẫn còn một nghi

vấn - cái thùng axit formic của Chu Tuấn Long đã biến đi đâu? Câu trả lời của

Viện trưởng Lư vẫn thật sự làm người ta bất ngờ: “Đúng là dùng để rửa nhà vệ

sinh.”

Thì ra, nhà vệ sinh của cô nhi viện vốn rất khó rửa sạch, hơn nữa, kể từ sau

khi Mỹ Lung bị kiến chúa làm tổ trong người, mỗi lần đi tiểu tiện đều làm trôi

đi một phần cặn bẩn bám trong bồn cầu Viện trưởng Lư cho rằng có thể trong

nước tiểu của Mỹ Lung có chứa axit kiến nên liền lấy một ít axit formic về rửa

nhà vệ sinh, không ngờ rửa rất sạch, vì thế mới thường xuyên dùng loại axit này

để rửa nhà vệ sinh.

Thế nhưng ông ta còn nói với tôi rằng thật ra ông ấy không hề lấy axit formic ở chỗ Chu Tuấn Long mà chỉ là bảo đối phương giở một số tiểu xảo

trong cuốn sổ xuất nhập hàng mà thôi. Vì, khi chúng tôi đến điều tra cô nhi

viện, sợ rằng chúng tôi sớm muộn cũng nghi ngờ Mỹ Lung, nên ông ta tìm cách

đánh lạc hướng điều tra của chúng tôi, kể cả có nghi ngờ ông ta cũng không sao,

chỉ cần chúng tôi không nghi ngờ Mỹ Lung là được rồi.

Sự đời luôn nằm ngoài dự tính của con người, đằng sau một vụ án phân hủy

xác chết kỳ lạ vẫn ẩn chứa một bi kịch tình yêu vượt qua thời gian hơn nửa thế

kỷ. Viện trưởng Lư yêu Mỹ Lung say đắm, suốt mấy chục năm ngày nào cũng

như ngày nào luôn ở bên cạnh để bảo vệ, thậm chí không ngại gánh chịu mọi tội

lỗi thay cho bà ta. Còn Mỹ Lung, để che giấu bí mật của mình lại liên tục làm

điều ác, không ngừng làm hại những người con trai yêu mình say đắm. Nhưng,

khi Viện trưởng Lư gặp nguy hiểm, bà ta cũng đã không tiếc tất cả vì ông ta.

Muốn hỏi thế gian này, tình yêu là gì? Với hai con người suốt ngày cãi nhau,

chưa hẳn giữa họ đã có thù sâu, mâu thuẫn. Với hai con người nhìn bề ngoài rất

khó tưởng tượng được rằng đó là một đôi thì ra lại là một cặp uyên ương
khổ sở

yêu nhau hơn nửa thế kỷ. Trên đời này, thử hỏi còn có mối tình nào là
không

thế?

Lời Kết

Một

G

lãi quyết xong vụ án Chu Thiếu Long tôi đến cô nhi viện một chuyến,
thấy ông chủ Trần đang chơi đùa với bọn trẻ. Ông ta bảo tôi rằng Viện
trưởng

Lữ đã giao cô nhi viện cho mình quản lý, bảo tôi không phải lo cuộc
sống về

sau cho những đứa trẻ này.

Tôi và ông ta ở trong văn phòng chuyện phiếm một lúc. Ông ta vừa lấy
xì-gà

vừa nói: “Tôi nghiện thuốc lá nặng, hơn mười năm trước vì thế mà bị
ung thư

295

phổi, lúc phát hiện ra thì đã ở giai đoạn cuối nếu không có rượu thuốc
của Viện

trưởng Lư chắc chắn không sống được đến hôm nay. Bởi vậy mới nói, những

ngày tháng hiện tại và sau này của tôi là được lắm. Mạng sống của tôi là của ông

Lư cho, bây giờ ông ấy xảy ra chuyện, giao cô nhi viện cho tôi, đương nhiên tôi

không thể phụ sự tin cậy của ông ấy được. Tôi đã bàn với cánh ông Lý, công ty

của họ sẽ tiếp tục trợ cấp cho cô nhi viện. Mặc dù thời trẻ họ đều là gian thương

keo kiệt vắt cổ chày ra nước nhưng bây giờ già rồi, thò hai chân ra là liền

“người ở thiên đường tiền ở ngân hàng” rồi! Tôi cũng định dành ra một khoản

tiền lập quỹ để sau này chúng tôi có lên thiên đường rồi cô nhi viện vẫn có thể

tiếp tục hoạt động được.”

Chúng tôi đang nói chuyện thì bỗng nhiên một bé gái khoảng sáu bảy tuổi

không gõ cửa đã chạy vào phòng. Ông chủ Trần... có lẽ bây giờ phải gọi là Viện

trưởng Trần, vừa trông thấy con bé liền dập ngay điếu xì-gà đồng thời ôn tồn

hỏi nó có chuyện gì. Con bé trông thấy tôi liền chào hỏi trước rồi sau đó mới

trèo lên người Viện trưởng Trần nũng nịu như con khỉ con, bảo ông ta ra ngoài

chơi, ông ta đành áy náy nói với tôi một câu: “Lần sau nói chuyện tiếp!”
Rồi bế

con bé ra ngoài, hòa vào giữa đám bé gái chơi đùa với chúng.

Nhìn qua cửa sổ xem cảnh ông ta hết như một đứa trẻ tinh nghịch đã già đang chơi đùa vui vẻ với đám bé gái, một ý nghĩ vụt thoáng qua, trong đầu tôi -

sở dĩ ông ta bằng lòng tiếp quản cô nhi viện chắc hẳn không phải vì ông ta là

một kẻ “Lolita complex”!

Lúc chuẩn bị ra về, tôi trông thấy trên bàn làm việc có một quyển sổ ghi công đức liền tiện tay mở ra xem, và bất ngờ thấy tên mình trong đó với số tiền

quyên tặng là 30 nghìn đồng. Chắc là ông chủ Lý đã quyên tặng hộ tôi, xem ra

mấy tay gian thương này đã hoàn lương thật rồi.

Lúc đi qua cửa nhà thờ thì gặp mục sư Lương, ông ta tỏ vẻ áy náy nói với

tôi: “Có lẽ hôm đó tôi nói cho cậu biết nội dung sám hối của Chu Thiếu Long

thì đã không đến nỗi xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Sau đó ông ta cho tôi biết

nội dung sám hối là: “Cậu ta nói với tôi rằng có một lần định dùng ống nhìn

trộm quần lót của cô ấy, kết quả phát hiện ra bên trong chiếc áo dài có rất nhiều

kiến...”

Hai

T

rong phòng làm việc, Lương Chính đang nộp lên Giám đốc sở Lương một

bộ hồ sơ, đồng thời báo cáo kết quả giải quyết vụ án Chu Thiếu Long: Kết quả

kiểm tra chứng minh, từ sau khi một con kiến ký sinh trong tử cung Uyên Mỹ

Lung, nó đã đẻ ra rất nhiều trứng. Kiểm tra mẫu vật loài kiến này cho thấy, đây

296

là một loại kiến đột biến mới gặp lần đầu của loại Kiến Hành Quân, nhưng chưa

rõ nguyên nhân đột biến là gì.

Tôi định chỉ đưa một mình bà ta đến Phòng khoa học kỹ thuật nhưng bà ta

nhất định đòi có Lữ Thụy Hoa đi cùng, mà Lữ Thụy Hoa cũng muốn như vậy,

vì thế tôi đưa họ cùng đi. Hơn mười vò rượu ngâm xác trẻ con tìm thấy trong

mật thất cũng được mang đến để phân tích nghiên cứu.

Nữ tu Viêm Tư Thân mặc dù biết rõ đầu đuôi câu chuyện nhưng không tham

gia nên chỉ có thể truy cứu tội danh biết mà không khai báo. Tuy nhiên, xét thấy

bà ta tuổi đã cao, hơn nữa lại thật thà nhận tội nên xử giảm nhẹ, chỉ tiến hành

giáo dục răn đe.

Bốn người trong bọn ông chủ Trần, mặc dù mua bán rượu ngâm xác trẻ con

là bất hợp pháp, nhưng vì Viện trưởng Lữ đã nhận hết mọi tội lỗi về mình,

cương quyết bảo rằng họ không biết loại rượu thuốc ấy ngâm bằng xác trẻ con.

Họ cũng bảo rằng số rượu mua về đã uống hết nên chúng tôi cũng không xử lý

họ được.

Hiện giờ còn có một vấn đề cần giải quyết gấp, đó là thông báo thế nào với

dân chúng, sự việc Chu Thiếu Long bị chết, xác bị phân hủy hết chỉ trong 9

ngày đã thu hút sự quan tâm của đông đảo dân chúng, nếu chúng ta không lên

tiếng chắc chắn sẽ bị chụp mũ là vô tích sự.

Giám đốc sở đọc ghi chép về vụ án, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Anh trai

người chết là Chu Tuấn Long đã chủ động đầu thú, vậy thì hãy cứ để cậu ta chịu

khổ trước đã! Có điều cậu ta đã 18 tuổi nên làm như vậy cũng khó... Ừ!
Đợi lát

nữa sẽ thông báo với truyền thông, rút tuổi cậu ta xuống hai năm, rồi nói rằng

hai anh em họ bất hòa từ lâu, quan hệ căng thẳng, dẫn đến việc giết em.
Còn về

vấn đề xác chết phân hủy trong chín ngày, cứ nói rằng do xác phơi ngoài đồng

hoang quá lâu, dù sao dân chúng cũng không phải là pháp y, làm sao biết được

xác chết phải bao nhiêu lâu mới có thể phân hủy hoàn toàn, nhấn mạnh một chút

là vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra là được rồi! Đợi đến khi sự
quan tâm

của dân chúng giảm bớt sẽ thả thẳng bé này ra.”

“Vậy thì bây giờ tôi đi chuẩn bị tài liệu thông báo với truyền thông.”

Lương

Chính đứng dậy chuẩn bị đi ra.

“Đừng vội, xem cái này đã!” Giám đốc sở đưa ra một cặp hồ sơ.

Lương Chính nhận lấy mở ra đọc, khóe miệng bất giác nở nụ cười hiếu

thăng: “Tám sinh viên của trường Đại học Vật lý công nghiệp gọi Điệp
tiên ở

dưới tầng hầm lúc đêm khuya, nghi là gọi phải đầu lâu khiến cho năm
người

chết, ba người phát điên... Vụ án này nhất định sẽ rất thú vị đây!”

297

Hồ Sơ Các Vụ Án Kỳ Bí

Bí Án Xác Thiếu Niên Phân Hủy Trong Chín Ngày

Trong dân gian đồn đại ở một địa phương thuộc Quảng Châu gần đây
xảy ra

một sự kiện kỳ dị, khiến người nghe rợn tóc gáy. Một học sinh lớp sáu
trường

trung học cơ sở tên là Chu Thiếu Long mất tích một cách bí ẩn, chín
ngày sau

đó, thi thể được phát hiện trên sườn một ngọn núi hẻo lánh bên cạnh đường cụt

đi học về. Lúc được phát hiện, tất cả da thịt và lục phủ ngũ tạng đều không còn,

chỉ còn lại một bộ xương và tóc nhưng bộ đồng phục học sinh lại vẫn mặc

nguyên vẹn trên người. Sự việc kỳ rùng rợn này khiến dân chúng trong khu

vực gần đó thấy rất bàng hoàng, sợ hãi.

Ai đã sát hại Tiểu Long tàn nhẫn như vậy? Về việc này, trong dân chúng

truyền đi bốn giả thiết: Một là, bắt cóc không thành công giết con tin. Giả thiết

này không đúng. Cha mẹ Tiểu Long là tiểu thương bán rau quả bình thường,

nhà nghèo, lúc đó Tiểu Long không mang theo tiền, không thể có chuyện bắt

cóc không thành công giết con tin được.

Hai là, gây tai nạn rồi hủy xác phi tang. Gây tai nạn rồi hủy xác phi tang?

Bác của Tiểu Long phủ nhận giả thiết này, bởi vì khi được phát hiện, quần áo

đồng phục khoác bên ngoài bộ xương vẫn còn nguyên vẹn, không hề có dấu vết

sờn rách, hơn nữa sau khi phát hiện Tiểu Long mất tích, người nhà cậu ta đã đi

hỏi khắp dân chúng trong vùng đều không tìm thấy dấu vết tai nạn.

Ba là, có kẻ bệnh hoạn đã giết người bóc da thịt. Người dân lo rằng không

biết có kẻ bệnh hoạn giết người rồi bóc da thịt hay không?

Bốn là, sau khi bị giết thì bị chuột ăn thịt chỉ còn lại xương. Trong số rất nhiều suy đoán có một giả thiết rằng người ta giết hại Tiểu Long xong vứt xác

ngoài đồng hoang bị chuột ăn chỉ còn lại khung xương.

Nhưng sự thật thế nào cũng mới chỉ dừng lại ở suy đoán mà thôi.

Nghe nói vụ án này được các cơ quan hữu quan hết sức quan tâm, phân cục

công an tức tốc thành lập tổ chuyên án do phân cục trưởng đích thân đứng đầu,

điều động các cán bộ giỏi trong lực lượng cảnh sát làm việc dưới sự phối hợp

giúp đỡ của các cơ quan hữu quan thuộc công an thành phố, dốc toàn lực triển

khai trình sát, điều tra. Qua điều tra lấy chứng cứ đầy đủ, cảnh sát bắt giữ nghi

phạm họ Chu. Trước hàng loạt chứng cứ được đưa ra, nghi phạm Chu X khai

báo toàn bộ quá trình cố ý giết hại Chu Thiếu Long.

Cảnh sát điều tra cho thấy Chu X là anh em cùng cha khác mẹ với người chết

Chu Thiếu Long, hai người bất hòa đã lâu, quan hệ căng thẳng. Hôm xảy ra án

mạng, Chu X trong lòng đang oán hận lại gặp Chu Thiếu Long ở trên đường,

298

liền uy hiếp bắt phải đến một sườn núi hẻo lánh, bóp cổ cho ngất đi rồi lấy đá

đập đến khi vỡ sọ và chết, sau đó rời khỏi hiện trường.

Trước đủ loại phỏng đoán, tin đồn xuất hiện trong dân chúng về vụ án này,

cơ quan chuyên trách của cảnh sát cho biết: qua điều tra sơ bộ, đây là vụ án hình

sự do mâu thuẫn gia đình. Những suy đoán trước đây như “bắt cóc”, “tai nạn”,

“lấy bộ phận cơ thể”... đều không phù hợp với sự thật vụ án. Sau khi giết Chu

Thiếu Long, Chu X rời khỏi hiện trường và không làm gì xác chết đó, khi được

phát hiện xác của Tiêu Long đã biến thành bộ xương có thể có liên quan đến

việc bị phơi ngoài đồng hoang trong thời gian dài...

Nhưng, vụ án này vẫn còn tồn tại một số nghi vấn, trong đó quan trọng nhất

là tại sao chỉ trong vòng chín ngày xác chết đã biến thành bộ xương? Ngay từ

đầu quyển này đã dành nhiều trang để nói kỹ lưỡng quá trình phân hủy xác chết.

Trong môi trường tự nhiên, việc xác chết phân hủy hoàn toàn trong chín ngày

có lẽ chỉ có trong Nghìn lẻ một đêm. Về thời gian phân hủy xác chết, nói một

cách đơn giản là “trong không khí một năm, dưới nước hai năm, dưới đất ba

năm”, còn cái gọi là “có thể có liên quan đến việc bị phơi ngoài đồng hoang

trong thời gian dài” hết sức mơ hồ, chỉ giới hạn là một cách suy đoán mà thôi.

Trên mạng có người cho rằng xác chết bị loài Kiến Hành Quân ăn hết thịt,

tất nhiên cũng không đủ để tin. Bởi vì, nếu ở khu vực đó xuất hiện số lượng lớn

Kiến Hành Quân thì không thể có chuyện mọi người không phát hiện ra.
Tuy

nhiên, điều này cũng không cản trở để chúng tôi tưởng tượng ra một
cách hợp

lý, và câu chuyện này cũng được viết ra dựa trên những điều linh cảm.
Còn việc

xác chết phân hủy trong vòng chín ngày là do nguyên nhân gì thì cho
đến nay

vẫn còn là một bí ẩn.

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Câu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 37 - Mào Đầu

Nửa đêm, mưa gió sấm chớp mịt mù, trong ngôi nhà cấp bốn nhỏ sơ sài bên bờ sông vọng ra tiếng phụ nữ kêu la đau đớn. Mãi lâu sau, cuối cùng tiếng

kêu la cũng hết, lập tức vang lên tiếng trẻ con khóc to và tiếng cười sung sướng

của người đàn ông lần đầu làm cha. Thế nhưng chỉ vài giây sau, tiếng cười của

người đàn ông đột nhiên im bật, thay vào đó là tiếng kêu thất thanh đầy vẻ kinh

hoàng.

“Cô sinh ra loại yêu quái gì thế này?” Người đàn ông quăng mạnh đứa bé

xuống giường, lao ngay bên cạnh người vợ yếu ớt, khuôn mặt chỉ một giây

trước còn tràn trề niềm vui lần đầu làm cha, bây giờ lại đầy vẻ sợ hãi.

Người phụ nữ mới sinh yếu ớt chống người dậy, lo lắng nhìn đứa bé bên

cạnh, thế rồi vừa nhìn thấy nó, chị lập tức hét lên sợ hãi. Bởi vì, thứ chị nhìn

thấy là một chiếc đầu lâu dính đầy máu - trên lưng đứa bé có hình một chiếc đầu

lâu đường nét rõ ràng.

Mặc dù cảnh tượng trước mắt vô cùng kinh khủng nhưng dù sao cũng là đứa

con mình mang nặng đẻ đau sinh ra, người phụ nữ nén nỗi sợ hãi trong lòng,

quan sát kỹ đứa trẻ sơ sinh. Trên lưng nó không hiểu tại sao lại xuất hiện hình

chiếc đầu lâu màu trắng, vì vẫn còn dính máu khiến nó trở nên loang lổ đỏ

trắng, trông giống như chiếc đầu lâu dính đầy máu.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Người phụ nữ hỏi bằng giọng yếu ớt, hai mắt

đẫm nước, trong nỗi sợ hãi xen lẫn đau khổ.

“Nhất định nó là yêu quái, chúng ta phải... giết nó?” Người đàn ông đưa ra

quyết định nặng nề.

“Nhưng nó là con chúng ta!” Người phụ nữ hướng ánh mắt không đành lòng

về phía đứa trẻ quái dị đang khóc liên hồi bên cạnh mình, nước mắt tuôn chảy

không ngừng trên mặt chị, hết như nước mưa đang xối xả bên ngoài cửa sổ.

“Chúng ta có thể sinh đứa con khác, nhưng bây giờ không giết chết loại yêu

quái này, về sau cho dù chúng ta không bị nó hại chết thì cũng không sống yên

ổn được.” Người đàn ông mặc dù cũng không đành lòng nhưng nỗi sợ hãi đã

chiến thắng tình cốt nhục, hai tay run run bế đứa bé dị dạng còn đang trần

300

trường đội mưa xông ra ngoài, chạy đến bờ sông, nhẹ nhàng đặt đứa con trai

khấp người bê bết máu xuống nước. Không phải anh ta tắm rửa cho nó mà là

buông hai tay ra, mặc cho nó chìm xuống nước sông lạnh cóng - anh ta muốn

dìm chết nó!

Thế nhưng đứa trẻ quái dị ấy không dễ chết yếu như vậy, nó chìm xuống chỉ

trong giây lát rồi lại nổi lên, tiếng khóc vang vọng một lần nữa lại dội vào tai.

Người đàn ông nhìn con trai mình nổi trên mặt nước, trong lòng lo sợ không thể

tả nổi, vì thế anh ta quyết tâm dùng tay ấn cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nó xuống

nước... Vài phút sau, anh ta run rẩy buông hai tay ra, đứa trẻ quái dị ấy lại nổi

lên, tiếng khóc đan xen với tiếng sấm sét tạo thành một âm thanh hỗn độn kỳ

quái.

Người đàn ông bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi đến mức gần như suy

sụp, anh ta hét to như lên cơn điên, lập tức quay người chạy thục mạng về nhà,

bỏ mặc đứa con trai sơ sinh trôi nổi trên mặt sông. Thân hình bé nhỏ yếu ớt của

của nó cứ thế run lên giữa dòng nước lạnh cóng, tiếng khóc vẫn vang vọng như

thế nói với trời cao nỗi oán hận của nó đối với cha mẹ mình.

Nước mưa xối xả giống như nước mắt mẹ hiền trút xuống người đứa trẻ kỳ

quái tuy nhỏ yếu nhưng rất ngoan cường, vết máu me trên người mặc dù đã

được gột rửa, nhưng nỗi căm phẫn trong lòng nó thì không sao gột rửa được.

Mưa to dữ dội suốt đêm khiến cho nước sông dâng cao, nhấn chìm ruộng

vườn. Vào lúc mưa tạnh trời trong, mặt sông yên lặng trở lại, đứa trẻ kỳ quái

cũng không biết trôi dạt về đâu. Đêm qua giống như một cơn ác mộng ghê sợ,

nhưng cơn ác mộng này vẫn chưa kết thúc...

Hai

0

giờ 40 phút sáng. Mặt trăng bị mây đen che phủ, thỉnh thoảng mới có một

vài tia sáng lọt được xuống khu vườn trường yên tĩnh.

Tám nam nữ thanh niên mang theo những thứ như chổi quét, xà beng lén lút

đi vào phòng trưng bày khoa học cũ kỹ. Một nam sinh khôi ngô chọc xà beng

vào bẻ chiếc khóa mới tinh trên chiếc cửa sắt rỉ sét, dẫn những người còn lại

chui qua cầu thang chật hẹp chỉ vừa một người, đi xuống tầng hầm tối đen.

“Xoẹt”, cùng với tiếng bật diêm, tia sáng vàng vọt lập tức ngập tràn căn phòng

rộng khoảng 80m². Bốn tràng trai và bốn cô gái chen chúc trong tầng hầm

không thể gọi là rộng rãi, nếu không muốn nói là rất chật hẹp khiến người ta

cảm giác ngột ngạt. Thế rồi, khi tất cả nhìn thấy vết máu ở trên tường và rải rác

trên nền nhà cùng với bốn chiếc đầu lâu ở góc tường, cảm giác ngột ngạt ngay

lập tức thay thế bằng nỗi sợ hãi.

301

“A Dương à, chúng ta đừng chơi nữa được không? Ở đây âm u, sợ lắm!”

Một nữ sinh mặt mũi xinh đẹp bám chặt cánh tay to khỏe của nam sinh đi đầu,

có lẽ do nhiệt độ ở đây thấp hơn bên ngoài một chút nên thân hình mỏng manh

của cô khẽ run lên.

“Tiểu Kiều đừng sợ, dù trời có sập xuống anh cũng vẫn luôn ở cạnh bảo vệ

em.” Nam sinh chìa cánh tay mạnh mẽ ra tỏ ý có thể bảo vệ được người mình

yêu. Sau đó liền bật diêm đốt các ngọn nến lên.

Phía sau Tiểu Kiều, một nam sinh có vẻ trẻ nhất bước lên “khoe” cơ thể gầy

gầy yếu của mình: “Chị à, còn có em nữa, nếu anh Dương chạy thì em sẽ bảo vệ

chị.”

“Cậu thì tính cái C... gì! Nếu có thứ quái đản gì xông ra, e rằng cậu là đứa bỏ

chạy trước tiên.” Ba nữ sinh khác cùng chen lên, vây quanh nam sinh này, liền

tiếp xìa tay vào đầu cậu ta.

Vui đùa một lúc, tinh thần mọi người không còn căng thẳng như trước nữa,

A Dương bèn dang hăng giọng rồi bảo mọi người: “Được rồi, chúng ta chuẩn bị

nhANH lên một chút, sắp sang giờ Sửu rồi đấy!”

Mọi người nghe nói vậy liền bắt tay dọn dẹp bụi bặm và những thứ lộn xộn

trên nền nhà, lúc dọn xong phần giữa nhà, một hình bát quái có dính vết máu

hiện ra trên nền nhà. A Dương và một nam sinh cao gầy có khuôn mặt nhợt nhạt

cắm nến xung quanh hình bát quái, sau đó đặt một tờ giấy trắng viết đầy chữ

vào giữa hình bát quái rồi lại úp ngược một chiếc đĩa lên trên tờ giấy - họ chuẩn

bị gọi Điệp tiên1.

Khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, A Dương ngồi xếp bằng tròn phía trước tờ

giấy, hỏi có ai muốn chơi không. Người đầu tiên đăng ký là cậu sinh viên trẻ

nhất, cậu ta ngồi đối diện với A Dương, tỏ rõ vẻ không sợ trời cũng chẳng sợ

đất, đặc ý nhìn ba bà chị vừa ẩn vào đầu mình lúc nãy. Ba người này cũng

chẳng vừa, cùng ngồi quây xung quanh tờ giấy.

“Được rồi, có năm người là chơi được rồi.” A Dương nói xong chuẩn bị đặt

tay vào đáy chiếc đĩa đang úp thì lại bị Tiểu Kiều ngăn lại, nói vẻ lo lắng: “Anh

và em trai đều chơi, nếu như...” cô không dám nói tiếp nữa.

“Không sao đâu, chỉ cần không chọc giận Điệp tiên là sẽ không vấn đề gì,

em yên tâm đi.” A Dương nói tràn đầy tự tin.

“Nhưng em vẫn sợ lắm, anh không ở cạnh em một lúc để người khác chơi

được à?” Tiểu Kiều tỏ vẻ không vui.

“Anh dẫn mọi người đến đây mà bản thân lại không chơi thì không hay lắm!

“Để A Tổ ở bên em được không?” A Dương chỉ về phía nam sinh nhỏ tuổi ngồi

trước mặt.

302

“Đúng đấy! Để loại nhát gan này hộ tống bà chị mình, chơi với nó chỉ tổ vướng chân vướng tay.”

“Phải rồi, ở đây nhiều người, vắng cô thì chợ vẫn đông, đi đi.”

“Tiểu đệ nghe thấy không, sao còn chưa nhường chỗ...” Ba bà chị mỗi người

một câu thay nhau buông lời chê nam sinh có tên là A Tổ kia, khiến cậu ta bực

bội hét lên: “Ai là kẻ nhát gan! MẠCH DIỆU TỔ em là một nam tử hán đội trời

đạp đất, yêu ma quỷ quái gì em cũng không sợ! Anh Dương ra với chị đi, để em

chơi với họ.”

A Dương đứng dậy, dáng vẻ rất không vui lùi sang bên cạnh với Tiểu Kiều:

“VẬY ai vào thay vị trí của tôi đi, ít nhất phải có năm người mới chơi được, nếu

không sẽ không mời được Điệp tiên ra đâu.”

“HỒNG Sâm, cậu vào đi! Chúng mình cùng chơi với bà chị.” A Tổ ra hiệu

cho nam sinh béo cũng tầm tuổi như mình ngồi xuống.

“Cậu muốn chết à, dám chiếm phần hơn của các chị sao?” Nữ sinh tóc ngắn

ngồi bên trái véo mạnh vào tai A Tổ, cô ở bên phải thấy vậy cũng véo nốt vào

tai bên kia, cô cuối cùng không còn tai để véo liền véo mũi cậu ta. Tiểu Kiều

thấy thế vội thuyết phục ba cô gái kia đừng bắt nạt em mình, nhưng trái lại họ

lại càng ra sức cẩu véo, nữ sinh tóc ngắn véo tai bên trái nói: “Tiểu Kiều à,

chúng tớ đang giúp cậu giáo dục em trai đấy, cậu chiều chuộng nó như thế thì

sau này khá làm sao được!”

“Ba bà chị đều dữ dằn quá, em không muốn cả tai và mũi đều bị véo như

vậy, em không chơi nữa đâu.” Hồng Sâm cười ngượng ngùng.

“Mân Trạch, anh vào chơi đi! Đừng có ưỡn ẹo như thằng quý béo kia nữa.”

Một nữ sinh nói với nam sinh cao gầy.

“Mời ba đại mỹ nhân, tất nhiên tôi không từ chối rồi.” Mân Trạch nói rồi ngồi xuống chỗ của A Dương lúc trước.

Trêu đùa nhau xong, trò chơi gọi Điệp tiên cuối cùng cũng bắt đầu. Nhưng

không ai ngờ rằng “trò chơi” này lại khiến họ phải trả một giá quá đắt...

Chú thích:

1. Gọi điệp tiên: Một kiểu bói toán. Điệp tiên: Thần tiên trên đĩa. Dùng chiếc

đĩa này để bói, nó có thể tự động di chuyển, trả lời câu hỏi của người bói, biến

hóa khôn lường. Thần tiên có lúc ở đĩa, có lúc không và phải dùng ý niệm thì

mới mời ra được. Khi thần tiên đang ngự ở chiếc đĩa thì sẽ xuất hiện và trả lời

câu hỏi của người bói; kết quả bói có lúc linh nghiệm, có lúc không, điều này

phụ thuộc vào tính khí của vị thần tiên đó. Nếu tâm thành sẽ linh nghiệm, tâm

không thành, ý nghĩ rồi ren thường không linh nghiệm, thậm chí không
mời

được thần tiên mà thay vào đó lại là các vong hồn chết oan.

Chương Ba Mười Bảy

Truyền Thuyết Điệp Tiên

V

inh nhục không sợ, nhàn rồi ngắm hoa nở hoa tàn trước sân.

Đi ở vô tình chậm rãi theo mây hợp mây tan bên trời.

Đây là câu đối của Hồng Ứng Minh trong tác phẩm “Thái căn đàm”, ý
nói

làm người phải coi vinh nhục là lẽ thường giống như hoa nở hoa tàn thì
mới

không sợ hãi; coi chức tước đến rồi đi cũng giống như mây kia hợp rồi
lại tan,

thì mới thanh thản, nhẹ nhàng. Nói một cách đơn giản tức là đừng quá
cố chấp.

Thực ra, muốn hiểu được đạo lý này không khó, nhưng thực hiện được
lại vô

cùng không dễ dàng. Con người ta sống ở trên đời, “cố chấp” là động
lực để tiến

bộ nhưng cũng lại là nguồn gốc của tội ác. Biết bao danh gia, vĩ nhân nhờ cố

chấp mà lập nhiều công trạng, nhưng những người vì cố chấp mà không được

chết yên ổn, thậm chí để lại tiếng xấu muôn đời cũng không phải là ít.

Tôi là một kẻ tép riu, tên gọi Mộ Thân Vũ, công tác tại “Tổ Điều tra các vụ

án kỳ bí” trực thuộc Sở Công an, tất cả mọi vụ án giao cho tổ này giải quyết, là

những vụ án sớm được dân chúng quan tâm rộng rãi, toàn bộ quá trình điều tra,

thăm vấn, thậm chí là cả xét xử cũng đều phải bí mật. Sở dĩ phải như vậy là bởi

vì các vụ án này đều là các vụ án siêu tự nhiên khiến người ta nghe thấy đều rợn

tóc gáy, còn câu chuyện tôi sắp kể ra đây là một chuyện liên quan đến sự cố

chấp của con người.

“Tiểu tử cậu vẫn còn ngủ à? Đại học Vật lý công nghiệp xảy ra việc lớn rồi,

có ba sinh viên phát điên, nửa đêm chạy lung tung trong vườn trường hò hét inh

ôi. Lúc người gác cổng phát hiện ra, họ liên tục bảo rằng dưới tầng hầm có quý

đầu lâu...!” Mới sáng sớm tổ trưởng đã gọi điện đến kéo tuột tôi ra khỏi giấc mơ

đẹp. Làm cảnh sát hình sự số khổ vậy đấy, bất kể lúc nào, kể cả đang trong thời

gian nghỉ, một khi có tình huống là bắt buộc phải lập tức đến hiện trường. Đêm

qua mãi đến ba giờ sáng tôi mới chợp mắt được, lẽ nào cố thêm một lúc cũng

không được?

Lúc tôi đến trường Đại học Vật lý công nghiệp, đã thấy Trần Trần ở đó, hơn

nửa quần áo tóc tai đều rất chỉnh tề, không như tôi quần áo xộc xệch, tóc tai rối

bời, trong miệng vẫn còn cảm giác có vị rất lạ. Hỏi cô ấy làm sao có đủ thời

gian để mà rửa mặt chải đầu, cô trả lời: “Tôi không phải con sâu lười như anh,

dù có ngủ muộn đến mấy nhưng trời vừa sáng là tôi đã dậy vận động rồi.” Chả

trách bình thường cô gái bướng bỉnh này đá tôi rõ đau, thì ra ngày nào cô cũng

dậy sớm tập thể dục giống như bà già.

Tôi nhai một miếng kẹo cao su, chỉnh đốn sơ qua dung nhan rồi liền cùng cô

đến tìm hiểu tình hình từ các đồng nghiệp bên Phòng Trinh sát hình sự. Người

chỉ đạo bộ phận đang giải quyết hiện trường là Dương phàm, bạn cũ của tôi, cậu

ta công tác ở phòng điều tra hình sự gần mười năm, từng giải quyết không ít vụ

án lớn nhưng lúc này sắc mặt cậu ta lại không được tốt lắm, hút thuốc hết điếu

này đến điếu khác.

“Ồ, A Dương, hôm qua đánh mệt chợp suốt đêm đấy à? Sao sắc mặt kém

thế!” Tôi bước đến trước mặt chào cậu ta.

“Mệt chợp thì không đánh, nhưng vừa xem một bộ phim kinh dị.” Cậu ta

cười gượng một cái rồi nói thêm: “Kiểu Mỹ đấy!”

“Phim gì lại có thể khiến cậu kinh hồn bạt vía như thế chứ? Tôi cũng muốn

xem quá!” Tôi nói trêu, nhưng trong lòng hiểu rằng có thể khiến cho người dạn

dày, cộm cán như cậu ấy phải sợ hãi, chắc chắn không phải là loại phim cấp ba

rác rưởi.

“Đi với tôi đảm bảo các cậu sẽ hài lòng.” Nói rồi cậu ta ra hiệu cho chúng tôi

đi cùng mình.

Cậu ta dẫn chúng tôi vào một nhà trưng bày khoa học cũ kỹ, cạnh cầu thang

có một cửa sắt khép hờ, cánh cửa loang lỗ rỉ sét nhưng chiếc khóa lại mới, có

điều dấu vết hư hại rất rõ. Chào hỏi hai đồng nghiệp đứng cạnh bên cánh cửa

xong, cậu ta liền quay sang bảo chúng tôi: “Bộ phim này tôi không muốn xem

lại lần nữa, các cậu tự nhiên nhé!” Vừa nói vừa đưa cho tôi chiếc đèn pin.

Sau cửa là cảnh tượng gì mà có thể làm cho A Dương sợ đến thế nhỉ? Nói

thật, tôi cảm thấy hơi sợ, nhưng cũng lại rất tò mò. Mở cánh cửa sắt khép hờ, tôi

trông thấy một cầu thang chật hẹp dẫn xuống phía dưới, không biết có rộng

được đến 60 phân hay không, người béo một chút e rằng không vào được. Bởi

vì ánh sáng mặt trời không thể chiếu thẳng xuống cầu thang, nên tôi chỉ có thể

nhìn thấy một khoảng ngăn trước mặt, toàn bộ phía sau bị bóng đèn nuốt trọn.

Nhưng ở một chỗ có ánh sáng đan xen tôi vẫn có thể trông thấy ba đầu ngón tay

còn dính máu, các móng tay được sơn đỏ, có lẽ là của một phụ nữ chết nằm trên

cầu thang.

Bật đèn pin lên, ánh đèn sáng lóa chứng minh suy nghĩ của tôi, đúng là những móng tay sơn đỏ kia là từ trên cánh tay thon dài, trắng ngần. Nếu không

có vết máu loang lổ trên cánh tay thì có lẽ đây sẽ là một bộ phim khiêu dâm.

Từng có người bảo rằng “nhìn thấy cánh tay là nghĩ ngay đến bộ ngực, nhìn

thấy bộ ngực là nghĩ ngay đến khóa thân...”, có thể sẽ có người cho rằng người

nói ra câu này là một gã đàn ông dung tục, nhưng nếu tôi bảo người nói ra câu

này là Lỗ Tấn thì không biết sẽ có bao nhiêu người tin.

Ý nghĩ đen tối về sự dung tục thoáng chốc vụt qua, tôi dịch chuyển đèn pin

khiến luồng ánh sáng từ từ chiếu xuống phía dưới, Trăn Trăn tò mò thò đầu ra

từ phía sau lưng tôi. Khi chùm ánh sáng dịch chuyển đến tận cùng cánh tay, cô

sợ hãi hét lên ngay bên tai tôi, khiến tôi suýt nữa ngã lăn quay vì váng óc. Tận

cùng cánh tay không có thứ gì đáng sợ mà là ở đó không có gì cả, bởi vì đó là

cánh tay bị đứt rời. Nằm trên cầu thang không phải là xác phụ nữ mà là một

cánh tay trắng ngần dính đầy máu. Cánh tay loang lổ với hai màu trắng đỏ, kết

hợp với cầu thang tối om tạo thành một bức tranh kinh dị. Tôi nghi mình đã

hiểu tại sao A Dương lại bảo đây là một bộ phim kinh dị.

Trăn Trăn rất hiếm khi không xông lên trước, đối phó với người sống cô có

thể dùng nắm đấm, nhưng đối phó với xác chết thành từng mảnh thì chỉ có thể

dựa vào lòng gan dạ. Tôi nắm chặt đèn pin, cẩn thận bước qua cánh tay đã mất

chủ, bước vào gian tầng hầm vừa chật vừa tối.

Đèn điện trong tầng hầm đã hỏng, chỉ còn cách chiếu sáng bằng đèn pin.

Nhưng những chỗ ánh đèn chiếu đến đều hiện ra những hình tượng nhìn thấy

mà rùng mình, khắp mặt đất trong khoảng không chật hẹp rải đầy xác người,

bốn cái xác thiếu chân cụt tay và một cái xác còn nguyên vẹn nằm yên tĩnh trên

nền nhà. Vết máu loang lỗ trên tường tạo thành một bức tranh trừu tượng khiến

người ta khiếp đảm, máu đông lại trên nền nhà cũng làm thành từng tấm thảm

hình thù kỳ quái.

Chả trách A Dương còn nhấn mạnh, đây là phim kinh dị kiểu Mỹ, cảnh này

quả thật sặc sụa mùi máu. Trăn Trăn nhìn một lúc liền buồn nôn, tôi bảo cô ra

ngoài đợi, mặc dù cảnh tượng ở đây rất ghê sợ nhưng chắc cũng không có nguy

hiếm, hơn nữa cô ấy ở lại cũng không giúp được gì trong lúc này. Trần
Trần

cũng thật chẳng có nghĩa khí gì cả, nghe xong lập tức chạy ra ngoài như
thế

trông thấy quý để mình tôi ở lại tiếp tục điều tra gian tầng hầm bí hiểm
này.

Trong gian tầng hầm có tổng cộng năm cái xác gồm hai nam ba nữ,
ngoài

một xác nam sinh cao gầy còn khá nguyên vẹn, bốn cái xác kia đều vô
cùng thê

thảm. Trong đó kinh khủng nhất là xác của một nam sinh khác, tứ chi và
đầu

đều lìa khỏi thân mình, ngay cả bụng cũng bị banh ra, quả thật có thể
tưởng

tượng đó đúng là cảnh bị phanh thây xé xác. Xác của ba nữ sinh khá hơn
một

chút nhưng ít nhất cũng có một ống chân bị xé rời. Xác nam sinh cao
gầy mặc

dù còn nguyên vẹn nhưng có năm vết cào kéo dài từ vai trái xuống đến
bên phải

bụng, sâu vào tận xương. Hơn nữa, còn có một điều rất kỳ quái là bốn
cái xác

kia mặc dù chân tay bị xé rời nhưng quần áo vẫn mặc nguyên trên
người, duy

nhất cái xác còn nguyên vẹn thì lại cởi trần, chiếc áo bị xé rách vứt sang một

bên.

306

Ngoài các xác chết, tôi còn phát hiện ra trên mặt đất ở chính giữa căn phòng

khắc một hình bát quái, một tờ giấy đặt ở chính giữa. Mặc dù tờ giấy này đã bị

máu nhuộm đỏ nhưng vẫn có thể đọc được chữ viết trên đó, hơn nữa lại còn tìm

được một chiếc đĩa đã vỡ vụn ở bên cạnh, tôi nghĩ chắc chắn đêm qua họ đã

chơi trò Điệp tiên. Cạnh tường có một đồng tro, trong đó có một cuộn băng

nhựa bị đốt cháy, vẫn còn ngửi thấy mùi khí dioxin, đám tro đó ngoài băng nhựa

chắc chắn phải còn các vật liệu băng nhựa khác nữa bị đốt cùng. Ngoài ra, tôi

còn tìm thấy một chiếc ba lô, bên trong đựng các đồ vật vĩnh như nển, diêm...

Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng tôi còn phát hiện ở bốn góc tường đều có một

chiếc đầu lâu, nhìn hình dáng rất giống xương sọ người thật nhưng để xác định

chính xác thật giả còn cần phải đợi Duyệt Đồng làm xét nghiệm đã. Vì tránh để

lại dấu vân tay, tôi không sờ trực tiếp mà chỉ quan sát bằng mắt. Chiều đèn pin

qua hốc mắt, tôi phát hiện bên trong đầu lâu đều có dấu vết bị đốt, hình như còn

có một số tàn tích sót lại sau khi đốt, dùng mũi cũng có thể ngửi thấy mùi côn,

có lẽ nó đã từng bị ai đó sử dụng làm chao đèn. Lấy đầu lâu làm chao đèn, điều

này thật sự khiến người ta nghĩ đến mà sởn gai ốc.

Ngoài những thứ này tôi không có phát hiện ra điều gì đặc biệt khác, lúc đến

chân cầu thang đang chuẩn bị leo lên thì lại thấy có người từ trên đi xuống.

Người này thân hình không to nhưng vì cầu thang chật hẹp nên chắn hết cả ánh

sáng từ bên ngoài chiếu vào, vì thế tôi chỉ trông thấy một khuôn mặt ẩn trong

bóng tối. Ngoài ra, tôi cũng còn ngửi thấy một mùi xác thối phát buồn nôn.

“Anh giải phẫu xác chết xong không biết dùng nước vo gạo mà tắm rửa à?”

Tôi chỉ nghĩ qua đã biết ngay là cậu rồi.” Mùi đặc biệt này còn dễ nhận biết hơn

cả nước hoa Cologne, ngoài xác chết ra, có lẽ chỉ có trên người nhân viên pháp

y Diệp Lưu Niên mới tìm thấy.

“Hôm nào tôi cũng ăn ở nhà ăn, lấy đâu ra nước vo gạo mà tắm:” Lưu Niên

bước đến trước mặt tôi, cúi đầu ngửi mùi vị trên người mình rồi lại nói: “Hơn

nửa cậu không cảm thấy trên người mình có mùi khác à, đó là cái mùi chó của

cậu có vấn đề đấy!”

Tôi đáp lại không mấy thiện cảm: “Những bà phụ nữ lười cũng đâu cảm thấy

vải quần chân của mình có mùi lạ.”

Cậu ta bỏ ngoài tai lời châm chọc này, đi lướt qua người tôi vào trong gian

tầng hầm rồi bật đèn pin soi, lập tức khẽ kêu lên sùng sốt: “Quả đúng là cảnh

trong phim kinh dị của Mỹ!”

Tiếp đó Duyệt Đồng cũng dẫn theo các đồng nghiệp của Đội Kỹ thuật đến,

tiếng kêu của cô còn to hơn cả Trăn Trăn, hơn nữa còn bổ nhào lại ôm lấy tôi.

Trong lúc cô và Lưu Niên lấy chứng cứ, tôi không phải ở cái nơi quý quái ghê

sợ này làm gì cho mất thời gian nên lập tức đi lên trên.

307

Lúc ra khỏi cầu thang tôi bỗng nhiên cảm thấy hình như mình vừa mới thoát

ra khỏi địa ngục, một thứ cảm giác được tái sinh sau kiếp nạn. Nếu không phải

do yêu cầu công tác, tôi thực sự không muốn lang thang đến “địa ngục” một lần

nữa. Tuy nhiên, đây có lẽ là điều không thể, mong sao Lưu Niên nhanh chóng

giải quyết xong các xác chết ở dưới đó.

A Dương thấy tôi đi ra, cười méo mó, hỏi: “Bộ phim kinh dị này xem hay

không?” Tôi nhún vai, đáp: “Chỉ vừa mới mở màn thôi, đằng sau biết đâu lại

càng hay hơn. Được rồi, xác chết xem xong rồi, nên đưa chúng tôi đi xem người

sống thôi!”

“Có thể cậu sẽ thất vọng đấy, ba sinh viên may mắn sống sót đều đang ở bệnh xá của trường, có điều họ đều phát điên, luôn miệng gào thét có quỷ đầu

lâu đang tấn công mình.” Cậu ta nói xong liền vứt mẫu thuốc xuống đất rồi

giẫm mạnh, sau đó dẫn chúng tôi đến bệnh xá của trường.

Khi chúng tôi còn chưa bước vào trong thì đã nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng giống như của những người bị bệnh tâm thần, đến khi bước vào mới thấy

bên trong có hai nam sinh và một nữ sinh đang luôn miệng gào thét mình bị quỷ

đầu lâu tấn công, mà không hề có phản ứng gì trước những câu hỏi tôi đặt ra.

Để tránh họ tự làm mình bị thương, các đồng nghiệp ở Phòng Trinh sát hình sự

đành phải đè họ xuống giường cho nhân viên y tế tiêm thuốc an thần. Sau khi

được tiêm thuốc họ liền “trấn tĩnh” lại, nhưng như thế lại càng không thể cung

cấp cho chúng tôi bất kỳ manh mối nào, bởi vì họ đã ngủ rồi. Đây quả đúng là

một vấn đề đau đầu.

Tám đương sự, năm người chết, ba người phát điên, đêm qua rốt cuộc đã xảy

ra chuyện gì? Người chết không nói được, người sống cũng đang ngủ say,

chúng tôi đành tìm hiểu tình hình qua giáo viên và bạn học của họ. Thông qua

người quản lý của trường chúng tôi lấy được tư liệu cơ bản của tám người này.

Năm người chết lần lượt là: nam sinh năm thứ tư Sử Mân Trạch, nữ sinh năm

thứ ba Nghệ Đan Đan, Khổng Di Phương, Phùng Bảo Ngôn và người chết ở

trạng thái khủng khiếp nhất, nam sinh năm thứ nhất Mạch Diệu Tổ, ba người

may mắn sống sót là: Nam sinh năm thứ tư Lôi Ngạo Dương, nữ sinh năm thứ

ba Mạch Tiểu Kiều và nam sinh năm thứ 1 nhất Hồng Sâm. Trong số này Mạch

Tiểu Kiều và Mạch Diệu Tổ là chị em, bốn nữ sinh ở cùng phòng với nhau. Từ

các sinh viên khác tôi còn được biết Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều là

người yêu của nhau, tám người này thường hay chơi với nhau.

Sinh viên cho biết, Lôi Ngạo Dương là người khá sôi nổi, không những
tướng mạo khôi ngô mà thân thể cũng cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn,
kỹ thuật

bóng rổ rất giỏi, là đối tượng khiến không ít nữ sinh ngưỡng mộ. Từng
có nữ

sinh mô tả cậu ta như sau: lưng beo hông gấu tay kỳ lân, khôi ngô tuấn
tú vượt

Phan An.

308

Nhưng mà chàng trai xinh đẹp gần như hoàn mỹ trong mắt các nữ sinh
này

giờ đây lại trở thành kẻ điên điên dại dại, vừa rồi để tiêm thuốc an thần
cho cậu

ta, các đồng nghiệp của tôi đã phải tốn không ít sức lực. Có lẽ khi tỉnh
lại cậu ta

sẽ khá hơn, nhưng trước khi đến lúc đó tôi nghĩ mình nên đi thu thập
một số tài

liệu liên quan đến cậu ta.

Trước tiên, tôi và Trần Trần đến nơi ở của cậu ta, hỏi thăm tình hình từ
một

nam sinh thấp bé ở cùng phòng tên là Vạn Nhuệ Phong. Cậu Vạn cho
biết Ngạo

Dương với Sử Mân Trạch - một trong số năm người chết, là bạn rất thân, hai

người đều vô cùng hứng thú với những chuyện thần bí kỳ dị, đặc biệt thích chơi

trò gọi hồn. Còn về chuyện của Lô Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều, Tiểu Vạn

nói rằng mặc dù cậu ta rất được các nữ sinh hâm mộ, nhưng Tiểu Kiều cũng là

hoa khôi của trường được nhiều người theo đuổi. Để theo đuổi Tiểu Kiều, Ngạo

Dương đã phải hao tổn không ít tâm tư, trong thời gian đó, Mân Trạch cũng

thường xuyên giúp cậu ta bày mưu tính kế cuối cùng mới lọt được vào mắt xanh

của Tiểu Kiều. Có điều, cậu ta từng bí mật tiết lộ rằng chưa bao giờ phát triển

đến “bước ấy” với Tiểu Kiều.

Nói chuyện với Tiểu Vạn xong, tôi liền lục soát giường chiếu của Lô Ngạo

Dương, phát hiện thấy không ít sách báo nói về chuyện thần bí, trong đó một tờ

phô-tô từ báo của nhà trường làm tôi chú ý. Bản phô-tô ấy được sao lại từ một

báo của trường phát hành cách đây đã mười bảy năm, sở dĩ nó thu hút tôi là vì

trên đó có dòng tiêu đề “Thảm kịch dưới tầng hầm nhà trưng bày khoa học - bảy

người chết năm người điên!”

Đọc kỹ nội dung thấy rằng nó rất giống với vụ án xảy ra đêm qua. Mười bảy

năm trước, mười hai sinh viên lên vào tầng hầm gọi Điệp tiên trước khi bước

vào kỳ thi để mong biết trước đề thi nhằm đạt kết quả tốt hơn, nhưng cuối cùng

lại gọi phải quỷ đầu lâu, bảy người trong số đó bị quỷ đầu lâu giết chết tại chỗ,

trạng thái chết vô cùng thê thảm, năm người còn lại vì chứng kiến toàn bộ quá

trình sự việc hoảng sợ đến phát điên...

Nếu đã biết mười bảy năm trước xảy ra thảm kịch ghê sợ như vậy tại sao cậu

ta vẫn cùng mọi người lên xuống tầng hầm? Tiểu Vạn bảo rằng cậu ta là đại ca

cầm đầu, vì thế rất có thể đó là cậu ta dẫn bảy người kia xuống, còn tại sao lại

làm như vậy thì có lẽ điều đó liên quan đến một truyền thuyết.

“Truyện thuyết gì thế?” Tôi hỏi.

“Truyện thuyết này cũng là em nghe Ngạo Dương kể, không biết có đúng là

có chuyện như thế hay không nhưng hình như cậu ta rất tin.” Sau đó Tiểu Vạn

liền kể cho tôi nghe một truyện thuyết rất khó tin:

Ngày trước, có đôi vợ chồng dốt nát sinh ra đứa con dị dạng trên lưng có hình đầu lâu, họ cho rằng đó là yêu quái nên quăng nó xuống sông, định bụng

309

làm nó chết đuối. Thế nhưng đứa bé không phải yêu quái mà là một vị tiên nhỏ

chuyển kiếp, vì thế nó không chết chìm mà trôi lại theo dòng nước trôi xuống hạ

lưu, được một gia đình không con nuôi dưỡng.

Sau khi lớn lên, vị tiên nhỏ vẫn căm hận cha mẹ nhẫn tâm định dìm chết mình, liền đi tìm giết hết tất cả con trai con gái của họ, cũng tức là anh chị em

ruột của mình, khiến cha mẹ thân sinh cuối đời không được chết yên ổn, nhưng

chính bản thân vị tiên ấy cũng vì thế mà phải trả một cái giá rất đắt. Vốn dĩ, vị

tiên ấy chỉ cần tu luyện một kiếp nữa là thoát khỏi luân hồi, nhưng vì phạm vào

sát giới nên mọi kết quả tu hành trước đây hầu như mất hết, nếu lại rơi vào luân

hồi thì kiếp sau chỉ được làm người bình thường, thậm chí còn có thể rơi vào

kiếp cầm thú.

Vị tiên ấy không cam long đẽ những cố gắng trước đây biến thành con số

không bèn cam tâm nhập vào tà đạo, tiếp tục tu hành bằng hình thức của Điệp

tiên. Nghe nói pháp thân của ngài mai táng ở dưới nhà từng bày khoa học cũ,

nếu gọi Điệp tiên ở dưới tầng hầm thì sẽ gọi được ngài lên. Ngài không những

có thể biết được quá khứ và tương lai giống như những Điệp tiên khác mà còn

có thể giúp người gọi ngài lên đạt được ý nguyện, tuy nhiên với điều kiện là

phải làm cho ngài một việc, nếu không làm được hoặc nói năng không lễ phép

với ngài thì đều có thể khiến ngài nổi giận, rước lấy họa sát thân...

Lạ thật, đã biết sẽ trước về họa sát thân mà tại sao Lôi Ngạo Dương lại dẫn

mọi người xuống tầng hầm gọi Điệp tiên? Không lẽ nào cậu ta có tâm nguyện gì

muốn điệp tiên giúp mình hoàn thành?

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 38 - Cạn Bẫy Chết Chóc

Nghe bạn cùng phòng với Lôi Ngạo Dương là Tiểu Vạn kể lại truyền thuyết khó tin về Điệp tiên, có lẽ chính bởi truyền thuyết này mà cậu ta đưa mọi

người xuống tầng hầm gọi Điệp tiên, kết quả gây ra thảm kịch năm người chết

ba người phát điên.

Ngoài ra, tôi còn tìm thấy trên giường cậu ta một tờ phô-tô từ báo của trường

phát hành mười bảy năm trước, vụ thảm kịch tương tự được đề cập đến trong tờ

báo đó, có lẽ cũng sẽ giúp chúng tôi tìm ra chút manh mối.

Chúng tôi tìm đến thư viện, ở đó có thể tùy ý đọc báo của trường ra các kỳ

gần đây, nhưng muốn tìm loại ra sớm hơn thì phải làm phiền nhân viên quản lý.

Nhân viên quản lý đang trong ca trực là một phụ nữ trung niên giỏi ăn nói, lúc

bê một chồng báo dính đầy bụi bặm đặt trước mặt chúng tôi, bà ta tiện mồm nói

một câu: “Báo mới thì không xem, báo cũ sắp bị mọt ăn hết lại có nhiều người

tìm đọc thế!”

“Trước đây cũng có người tìm số báo cũ này à? Có phải cậu ta không?” Tôi

lấy ra bức ảnh của Lôi Ngạo Dương đưa cho bà ta xem, đó là bức ảnh tôi tìm

thấy trên giường của cậu ta.

“Đây chẳng phải Lôi Ngạo Dương sao?” Nhân viên quản lý nhìn qua đã nhận ra ngay.

“Bà quen cậu ta à?” Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Trong trường có lẽ không có nữ sinh nào không biết cậu ta, đó là người trong mộng của rất nhiều cô gái trẻ đấy! Tiếc rằng tôi đã có chồng, nếu không

ngày nào cũng sẽ đi xem cậu ta chơi bóng rổ.” Bà ta nói giọng hài hước. Xem ra

nhà trường thực hiện công tác bảo mật rất tốt, ít ra hầu hết nhân viên của họ đều

vẫn chưa biết vụ thảm án xảy ra đêm qua.

“Vậy người tìm báo cũ của trường là cậu ta à?” Tôi vẫn khá hứng thú với

vấn đề này.

“Không phải, tôi nhớ người này là đàn ông, nhưng cụ thể là ai thì nhớ không

ra, có điều chắc chắn không phải cậu ta.” Người quản lý nhìn qua đã nhận ra

311

Lôi Ngạo Dương, như vậy nếu cậu ta đến tìm báo cũ thì chắc chắn phải có ấn

tượng.

“Chuyện xảy ra vào thời gian nào?”

Bà ta suy nghĩ giây lát: “Tôi nhớ không rõ lắm, chắc là cách đây khoảng nửa

năm, cũng đã lâu lắm rồi không có người tìm xem báo cũ bụi bám đầy bên trên,

cậu cũng thấy rồi đấy!”

Trong lúc tôi nói chuyện với nhân viên quản lý, Trần Trần đang tìm đọc báo

cũ của trường ở bên cạnh bỗng nhiên chen vào: “Sao lại không có sổ báo chúng

ta cần tìm thế?” Tôi và nhân viên quản lý cùng quay sang tìm, nhưng tìm một

lúc lâu, lại còn lật tất cả báo cũ ra mà vẫn không tìm thấy tờ báo của trường như

trên bản phô-tô.

“Sao lại thế, mọi số khác đều có, duy nhất số hai người cần tìm lại không

thấy đâu cả?” Nhân viên quản lý tỏ vẻ nghi hoặc.

“Có phải người tìm đọc lúc trước lấy trộm đi rồi không?” Suy đoán của Trần

Trần có rất nhiều khả năng xảy ra.

“Có lẽ là vậy báo cũ của trường không phải thứ đáng giá, có ai cần tìm tôi

đều mang ra cho họ tự tìm, hơn nữa ở đây có máy phô-tô ai lại thất đức lấy trộm

cả bản gốc đi như vậy chứ.” Hình như bà ta có vẻ hơi tức giận.

Báo của trường đúng là không phải thứ gì đáng giá, cho dù là của mấy chục

năm trước cũng không có mấy giá trị hưởng hồ mới chỉ có mười bảy năm. Nếu

cần lấy tư liệu trên đó có thể phô-tô, việc này cũng chỉ tốn một đồng mấy hào

mà thôi. Ngoài tham lợi ra, tôi thật sự không nghĩ được tại sao ai đó lại lấy trộm

bản gốc như thế.

Không tìm thấy bản gốc cũng không sao, dù sao mấu chốt vấn đề cũng không nằm ở bản thân tờ báo của trường kia mà là nội dung của nó. Tôi đưa bản

phô-tô cho nhân viên quản lý xem, hỏi bà ta có biết vụ thảm án xảy ra mười bảy

năm trước không. Sau khi đọc kỹ một lúc, bà ta phản ứng rất mạnh: “Thì ra

trong trường xảy ra một chuyện khủng khiếp như vậy! Sao tôi chưa từng nghe

nói đến nhỉ.” Bà ta bảo mình đã làm việc ở đây năm năm nhưng chưa từng nghe

ai nói về vụ thảm án này. Có lẽ chúng tôi phải gặp người từng công tác ở đây

lâu hơn để dò hỏi về chuyện này, có điều, theo bà ta biết thì hình như không có

nhiều người đã công tác ở trường này hơn mười bảy năm.

Tìm hiểu vụ thảm án xảy ra mười bảy năm trước tương đối phiền phức, hơn

nữa vấn đề cấp bách trước mắt là vụ thảm án xảy ra đêm qua, vì thế việc này

đành tạm gác lại đã. Hỏi chuyện mấy người bạn học của Lôi Ngạo Dương,

thông tin đáng chú ý nhất thu được vẫn là cậu ta vô cùng mê mẩn thần học

312

phương Đông, lại còn thường xuyên ảo tưởng mình học được cái gọi là “thần

thông”, điều này có vẻ không hợp chút nào với vẻ bề ngoài sáng sủa của cậu ta.

Trong đó có một cậu tên là Lưu Khánh Chí nói với tôi: “Ngoài chơi bóng rổ ra,

Ngạo Dương thích nhất là đọc sách báo nói về những chuyện kỳ quái, cậu ấy

luôn cho rằng có thể thông qua các biện pháp này để trở thành thần thông, thậm

chí có thể thành tiên.” Lẽ nào để đạt được thần thông mà cậu ta mạo hiểm đưa

mọi người xuống tầng hầm gọi Điệp tiên?

Ở trường nửa ngày, ngoài biết được mười bảy năm trước ở đây từng xảy ra

vụ án tương tự và Lôi Ngạo Dương mê muội thần học ra, chúng tôi không phát

hiện được gì đặc biệt, vì thế vẫn cần phải bắt đầu từ vụ thảm án cách đây mười

bảy năm. Thông qua người phụ trách của phía nhà trường, chúng tôi tìm gặp

thầy giáo Tạ Vệ Quốc dạy môn ngữ văn và là người công tác lâu nhất ở trường

này, hỏi ông có biết vụ thảm án xảy ra cách đây mười bảy năm không, nhưng

chúng tôi lại nhận được câu trả lời như sau: “Làm gì có chuyện đó, tôi ở đây đã

hơn hai mươi năm, chưa từng nghe nói có chuyện quỷ đầu lâu gây chuyện hại

người?”

Nếu năm đó nhà trường cũng bùng bít thông tin như bây giờ thì thầy giáo Tạ

không biết chuyện này cũng không có gì lạ, nhưng đằng này nhà trường đã đăng

lên báo, như thế cũng có nghĩa là chắc chắn mọi người đều đã biết. Để tránh

trường hợp do tuổi cao, trí nhớ suy giảm mà quên mất chuyện này, tôi đưa cho

ông xem bản phô-tô bài báo của trường.

“Bài báo này là giả!” Ông đeo kính vào đọc kỹ bài báo xong đưa ra một câu

trả lời làm chúng tôi giật mình.

“Làm sao thầy có thể khẳng định như thế được ạ?” Tôi lấy làm khó hiểu, bèn

đưa ra câu hỏi.

“Cậu xem chỗ này...” Ông lấy bút đỏ khoanh một khoanh tròn quanh một từ

trong bài báo, đó là từ “bưu hãn.”

“Từ này có vấn đề à?” Trăn Trăn vò đầu nói chen vào.

“Nếu bài báo này viết ở thời điểm hiện tại thì không vấn đề gì, nhưng nếu

viết cách đây mười bảy năm thì có vấn đề lớn rồi, bởi vì lúc đó trong từ điển

“Từ hải” hoàn toàn không có từ “bưu hãn” này mà chỉ có từ “phiêu hãn” (dùng

cảm), có thể có cách viết khác là những từ đồng âm “phiêu” chứ tuyệt đối

không thể viết thành “bưu” được.” Thầy giáo Tạ viết những từ này lên một tờ

giấy trắng, bằng những nét chữ vừa cứng cõi lại vừa mềm mại, đồng thời giảng

giải cho chúng tôi một bài học về ngữ văn.

Ông là giáo viên môn ngữ văn, chăm chút từng câu chữ có thể nói đã thành

bệnh nghề nghiệp, nhưng tại sao chỉ dựa vào một từ này mà ông đã cho rằng bài

313

báo này là giả, điều này thật sự khiến tôi cảm thấy khó hiểu. Hơn nữa, từ “bưu

hãn” này cũng xuất hiện rất nhiều ở trên mạng. Tôi bày tỏ nghi hoặc trong lòng,

ông liền bật cười giải thích: “Chàng trai trẻ, để tôi nói cho cậu biết lai lịch của

từ “bưu hãn”...”

Có một nhà văn trẻ trong lúc trả lời phỏng vấn được một người mê sách tặng

cho câu “Cuộc đời dững cảm (bưu hãn) không cần phải giải thích.” Câu này có

nguồn gốc từ ngữ lục của La Vĩnh Hạo, nguyên văn là “Cuộc đời dững cảm

(phiêu hãn) không cần phải giải thích”, sở dĩ người mê sách kia thay “phiêu”

bằng “bưu” là bởi vì nhà văn này từng bị nghi ngờ đạo văn của người khác,

“phiêu” là chữ tối kỵ đối với ông ta.

Thế nhưng ý tốt của người mê sách kia lại thành ra chữa lợn lành thành lợn

què, từ đó “bưu hãn” trở nên thịnh hành, trở thành từ ngữ mang tính châm biếm.

Về sau, số người dùng từ này ngày càng nhiều, dẫn đến rất nhiều thanh niên sử

dụng nó thay cho từ “phiêu hãn” trước đây. Hiện nay, cả “bưu hãn” và “phiêu

hãn” đều được coi là từ ngữ thông dụng, nhưng nếu xét chặt chẽ và nghiêm túc

thì “bưu hãn” không được coi là một từ.

Nghe xong bài giảng của thầy giáo Tạ, kiến thức văn hóa của tôi đã nâng cao

được chút ít, nhưng vẫn không hiểu tại sao ông lại khẳng định bài báo kia là giả.

Ông cười bảo tôi: “Chàng trai trẻ, chuyện này mới xảy ra mấy năm gần đây, bài

báo viết mười bảy năm trước làm sao có thể dùng từ này chứ? Mà nếu có nhất

thời viết sai thì người hiệu đính cũng sẽ sửa lại.”

Tôi nghe xong như chột tỉnh cơn mơ, mặc dù hiện nay từ “bưu hãn” rất

thông dụng nhưng mười bảy năm trước nó chưa hề tồn tại cũng có nghĩa là bài

báo này mới chỉ được viết trong vài năm trở lại đây chứ không phải viết từ

mười bảy năm trước. Người viết bài này rất có thể chính là người đã lấy trộm số

báo của trường kia, trước tiên là lấy trộm bản gốc, sau đó làm giả bản phô-tô bài

báo ra cùng kỳ này, cuối cùng lại tiêu hủy tờ báo thật, như vậy sẽ khiến Lôi

Ngạo Dương khó lòng phân biệt được thật giả. Nhưng tại sao người này lại làm

như vậy? Không lẽ là để dẫn dụ Lôi Ngạo Dương xuống tầng hầm gọi Điệp

tiên? Có lẽ tôi phải điều tra theo hướng giết người vì thù hận.

Đã mất công nói chuyện, tôi bèn hỏi thêm thầy giáo Tạ về gian tầng hầm,

bởi vì nơi này hình như đã bỏ không rất lâu rồi. Ông bảo tôi rằng chỗ ấy trước

đây dùng để cất những thứ vật vãnh nhưng khoảng mười năm trước có một nam

sinh cường hiếp nữ sinh ở đó nên sau đó nhà trường khóa lại, đến tận bây giờ

vẫn không sử dụng nữa.

Năm năm trước khánh thành nhà trưng bày khoa học mới, cả tòa nhà trưng

bày cũ liền bỏ không. Lãnh đạo nhà trường vốn định phá bỏ tòa nhà này để xây

giảng đường, nhưng sau khi tính toán cảm thấy xây dựng ở khoảng đất trống

314

khác trong vườn trường thuận lợi hơn nên mới không phá đi nữa, mà cứ để như

thế cho đến tận bây giờ.

“Nhà trưng bày khoa học cũ còn có người quản lý không?” Tôi hỏi.

“Bỏ không mấy năm rồi, hơn nữa lại ở khá xa khu ký túc và giảng đường

hiện nay nên ngoài người gác cổng thi thoảng đi tuần qua chắc không có ai vào

bên trong.” Câu trả lời của thầy giáo Tạ hoàn toàn đúng, nếu không sẽ không

thể có chuyện đêm qua chết mất năm người mà đến tận bây giờ cũng mới chỉ có

một bộ phận bảo vệ gác cổng và lãnh đạo cấp cao của trường biết.

Trong đầu tôi bất chợt xuất hiện một nghi vấn: Tại sao khóa cửa tầng hầm lại

là khóa mới? Chiếc khóa mới tinh không thể vô duyên vô cớ xuất hiện được,

chắc chắn trước đó đã có người làm hỏng khóa cũ rồi thay bằng cái mới. Nhưng

nếu Lôi Ngạo Dương và các bạn của cậu ta muốn cạy khóa thì chắc chắn họ

không phải là người dối rồi.

Hình như có người cố tình gài bẫy Lôi Ngạo Dương.

Nói chuyện với thầy giáo Tạ xong thì trời đã bắt đầu tối dần, đồng nghiệp

canh chừng ở bệnh xá nhà trường gọi điện báo ba người may mắn sống sót đã

tỉnh lại, tuy nhiên tình trạng của Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều vẫn

không khá hơn lúc sáng, xem ra họ đã điên thật. May mà Hồng Sâm khá hơn đôi

chút, có thể sẽ cung cấp cho chúng tôi được chút ít thông tin.

“Quý đầu lâu, là quý đầu lâu giết mọi người, là quý đầu lâu...” Hồng Sâm

nặng không dưới tám mươi cân ngồi trên giường bệnh, ôm chặt chăn vào lòng

không khác gì một cô bé, người không ngừng run lên, miệng liên tục lặp đi lặp

lại cùng một câu nói.

Tôi vốn định dẫn dắt để cậu ta kể về tình hình đêm qua nhưng có vẻ bây giờ

vẫn chưa phải lúc, chỉ cần hơi nhắc đến chuyện đó là cậu ta lập tức sợ hãi trùm

chăn kín đầu. Tôi đành tạm thời tìm cách hướng cậu ta nói một số chuyện liên

quan đến tám người bọn họ.

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 39 - Chiêu Hồn Dẫn Quý

Thầy giáo Tạ chỉ ra bản phô-tô bài báo của trường là giả, vì thế tôi không

khỏi nghi ngờ có kẻ bày mưu hãm hại tám đương sự tiếc rằng người cầm đầu

Lôi Ngạo Dương và bạn gái của cậu ta là Mạch Tiểu Kiều vẫn điên điên dại dại,

không cách gì lấy được ở họ chút lời khai nào. May mà tình hình của một sinh

viên may mắn sống sót khác là Hồng Sâm khá hơn, có thể cố gắng trả lời câu

hỏi của tôi. Tuy nhiên, cứ hễ đề cập đến chuyện xảy ra đêm qua là cậu ta lại như

lên cơn tâm thần, song tôi hy vọng dùng cách gợi về những chuyện khác có lẽ

cũng thu được một số manh mối.

“Làm sao cậu quen biết với Lôi Ngạo Dương?” Đợi tâm trạng Hồng Sâm hơi

Ổn định trở lại, chúng tôi bắt đầu nói về vấn đề này, mặc dù lời nói của cậu ta

vẫn còn khá lộn xộn nhưng cố gắng tôi cũng hiểu được ý tứ trong đó là gì:

Tôi với A Tổ là bạn học cùng lớp, vừa vào trường đã quen nhau.

Tôi khá béo, làm việc gì cũng vụng về, vì thế không mấy người muốn chơi

với tôi, thậm chí còn thường xuyên đem tôi ra làm trò cười. Trước mặt họ mặc

dù tôi làm ra vẻ không hề để ý nhưng trong lòng thì cảm thấy rất khó chịu. A Tổ

chưa bao giờ giễu cợt tôi, khi tôi bị người khác giễu cợt, cậu ấy cũng giúp tôi,

hơn nữa còn thường xuyên nói với tôi rằng: “Béo cũng có cái lợi của béo, ít

nhất là khi đánh nhau, không đánh được thì cũng chịu được đòn.” Đây là câu

nói để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất, cũng chính vì câu nói này mà tôi coi

cậu ấy là bạn thân nhất của mình.

Anh Dương là bạn trai của chị gái A Tổ, tính tình phóng khoáng và cũng rất

quan tâm đến chúng tôi, coi chúng tôi như em ruột. Nếu có ai đó bắt nạt chúng

tôi, anh ấy nhất định đứng ra giúp đỡ, hơn nữa anh ấy không những giỏi bóng rổ

mà còn có phép thần thông...

Đột trước mấy kẻ không ra gì đang học năm thứ hai ở cạnh phòng ngủ rất

hay bắt nạt tôi, chuyện gì cũng đều sang phòng tôi kiểm chác, hơi một tí là liền

động chân động tay với tôi. Bởi vì họ đều ở trong đội bóng rổ, quen biết anh

Dương nên anh ấy không tiện ra tay trừng trị, vì thế mới nói chuyện, bảo họ

quan tâm đến tôi một chút. Không ngờ, mấy kẻ xấu đó bề ngoài không bắt nạt

tôi nữa nhưng lại ngấm ngầm giở không ít trò, chuyện gì cũng chần chỉnh tôi.

Tôi than vãn với anh Dương, anh ấy cũng rất tức giận nhưng lại không tiện ra

316

mặt thay tôi. Về sau, anh đưa cho tôi một lọ nhỏ đựng máu, bảo buổi tối sau khi

tắt đèn đi ngủ thì lén hắt lên cửa phòng họ.

Tôi làm theo lời dặn, suốt đêm hôm đó phòng bên cạnh rất ồn ào, có người

gõ cửa cả đêm, những kẻ xấu kia ra mở cửa mấy lần xong liền không thấy mở

nữa. Hôm sau, họ vội vội vàng vàng chuyển ra ngoài ở. Tôi hỏi anh Dương như

thế là thế nào, anh bảo rằng trong cái lọ kia có lời nguyền, có thể gọi hồn dẫn

quỷ, hắt lên cửa là sẽ dẫn ma quỷ đến gõ cửa liên tục suốt đêm. Nhưng người

trong phòng ra mở cửa thì lại không thấy gì cả...

Hồng Sâm còn cho tôi biết rất nhiều chuyện về Lôi Ngạo Dương, nhưng khiến tôi chú ý nhất vẫn là chuyện cậu ta biết phép thần thông. Nếu cậu ta biết

phép thần thông thì tình hình của vụ án lại càng thêm rắc rối. Vụ thảm án đêm

qua mặc dù làm năm người chết ba người phát điên nhưng cậu ta là người cầm

đầu lại vẫn sống sót, chẳng lẽ đúng là cậu ta có được lợi ích hay sức mạnh gì ở

trong đó, và hiện tại chỉ là giả vờ điên dại mà thôi?

Muốn xác định cậu ta có biết phép thần thông hay không, cách tốt nhất là xét

nghiệm lọ máu có khả năng chiêu hồn dẫn quỷ kia. Theo lời Hồng Sâm, cậu ta

đã lau sạch vết máu trên cửa phòng ngủ từ trước lúc trời sáng nhưng vẫn giữ lại

chiếc lọ đựng máu kia, hiện đang để trong phòng ngủ của mình.

Tình trạng của Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều vẫn không mấy lạc quan, Hồng Sâm cũng vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, A Dương dự định đưa ba người

họ đến viện điều dưỡng bệnh tâm thần. Do nghi ngờ Lôi Ngạo Dương giả điên

nên tôi nhắc A Dương đặc biệt lưu ý cậu ta.

Nhìn chiếc xe cảnh sát đưa họ đi khỏi, tôi và Trăn Trăn lập tức đến phòng ở

của Hồng Sâm chuẩn bị lục lọi. Trăn Trăn vừa vào đến cửa đã như một hung

thần hỏi những người bên trong chiếc giường nào là của Hồng Sâm, ba nam

sinh không hiểu nội tình ra sao có lẽ cho rằng oan gia tìm đến trả thù nên sợ hãi

chỉ chiếc giường xong liền dạt sang một bên không dám ho he.

Chiếc giường chiếu của cậu béo ấy quả là lộn xộn quá mức, chúng tôi tìm

kiểm một hồi mới thấy chiếc lọ nhỏ từng đựng máu mang theo lời
nguyên trong

truyền thuyết kia. Chúng tôi mang chiếc lọ đến Đội kỹ thuật nhưng
Duyệt Đồng

và mọi người đã hết giờ làm về nhà rồi, gọi điện thoại cho cô, vừa mới
mở

miệng đã bị mẫn ngay: “Anh định làm tôi chết mệt à? Hôm nay vật
chứng thu

thập được ở dưới tầng hầm nhiều đến nỗi khiến tôi mệt sắp chết, bây giờ
muốn

nghỉ ngơi một lúc cũng không được!” Hừ, khẩn cầu mãi cuối cùng mới
mời

được cô đến, tất nhiên trong đó phải kèm không ít lời hứa mời cô đi ăn
uống.

“Đó là máu lươn.” Duyệt Đồng bận rộn một hồi, cuối cùng xét nghiệm
được

loại máu sót lại trong chiếc lọ là máu lươn. Vậy mà tôi vẫn cho rằng đó
là máu

người!

317

“Còn xét nghiệm ra thứ gì nữa không? Ví dụ như tro của bùa chú chẳng
hạn.” Trăn Trăn tò mò hỏi.

“Không có tạp chất gì cả, thuần túy chỉ là máu lươn.” Duyệt Đồng rất tin vào

kết quả xét nghiệm của mình.

“Kỳ lạ thật, xưa nay tôi chưa từng nghe nói máu lươn có thể gọi ma quỷ...”

Tôi kể cho Duyệt Đồng nghe chuyện Hồng Sâm dùng máu lươn gọi ma quỷ đến

gỗ cửa.

“Chúng ta làm một thực nghiệm chẳng phải sẽ biết hay sao!” Đề xuất của

Duyệt Đồng đúng là biện pháp đơn giản, nhanh gọn nhất.

Lúc này đã rất muộn, chợ thực phẩm đóng cửa từ lâu, muốn tìm máu lươn

sống chỉ có thể đến quán ăn, tất nhiên giá không hề rẻ, hơn nữa Duyệt Đồng còn

nhân tiện xơi của chúng tôi một bữa. Không biết sau này tổ trưởng sẽ thanh toán

cho được bao nhiêu. Lúc nói chuyện với nhân viên phục vụ mới biết, thì ra máu

lươn là một loại thuốc, trị được các bệnh khó chữa như bại liệt mặt, bảo cô cũng

rất tiếc khi phải đưa nó cho tôi, mặc dù tôi đã trả tiền toàn bộ con lươn. Ăn uống

no nê, ba người chúng tôi đem một lọ nhỏ máu lươn đến phòng ngủ của Hồng

Sâm, mặc dù các bạn cùng phòng của cậu ta đã đóng cửa đi ngủ nhưng với uy

phong của Trần Trần chúng tôi vẫn dễ dàng vào được bên trong.

Ba cậu bạn cùng phòng của Hồng Sâm, một lần nữa không biết đầu cua tai

nheo ra sao, co cụm cả vào góc tường không dám nhiều lời. Chúng tôi cũng

không quan tâm đến họ, mà hắt đám máu lươn lên phía ngoài cửa xong liền

đóng cửa lại yên tâm chờ đợi kết quả thực nghiệm.

“Cộc, cộc, cộc...” Đợi khoảng mười phút thì có tiếng gõ cửa, hơn nữa rất gấp

gáp, giống như có mấy người cùng gõ mạnh một lúc Trần Trần nhanh chóng lao

ra mở cửa, bên ngoài là bầu trời tối om, chẳng thấy một bóng ma quỷ nào.

Chúng tôi cùng đi ra, ngoài hành lang cũng không một bóng người, sinh viên ở

các phòng khác đã tắt đèn đi ngủ từ lâu, hơn nữa vừa nãy chúng tôi cũng không

nghe thấy tiếng bước chân. “Vật” gõ cửa hình như đột nhiên bay đến gõ mạnh

vào cửa, cửa vừa mở ra liền lập tức biến mất. Lẽ nào đúng là ma quỷ gõ cửa?

Tôi quay vào, thấy các bạn cùng phòng của Hồng Sâm đều sợ xanh mặt, nhưng Trăn Trăn không quan tâm đến họ nhiều, cô tiếp tục đóng cửa lại xem có

“vật” đến gõ cửa hay không. Quả nhiên cửa vừa đóng vào, tiếng gõ cửa lại vang

lên, lúc mở cửa ra bên ngoài vẫn không hề có gì. Làm như vậy mấy lần cũng

đều có cùng một kết quả, ba cậu sinh viên kia sợ đến nỗi chui vào trong chăn

run như cây sậy.

“Anh Mộ, chúng ta ra ngoài xem, Trăn Trăn ở lại đây.” Duyệt Đồng bỗng

nhiên kéo tay tôi đi ra ngoài, Trăn Trăn hình như có chút không vừa ý nhưng

cũng vẫn hợp tác đóng cửa lại.

318

Duyệt Đồng kéo tôi đến cuối hành lang, bảo ngồi xôm xuống cùng với cô,

bởi vì cơ thể chúng tôi tựa sát vào nhau nên tôi có thể ngửi thấy mùi hoa tường

vi trên người cô. Nếu không vì có câu: Nếu là vợ bạn xin đừng có trêu, thì tôi

thật sự muốn trêu chọc cô một trận, nhưng với tính cách của cô, người cuối

cùng bị đùa giỡn chắc chắn sẽ là tôi.

“Nhìn kia!” Duyệt Đồng bỗng nhiên chỉ vào trước cửa phòng, gần mười

bóng đen nhỏ hơn nắm tay chút ít bay nhanh vun vút hết lần này đến lần khác

đâm vào cửa, tiếng gõ cửa cộc cộc chính là do chúng tạo ra. Khi Trần Trần ra

mở cửa, những vật màu đen này liền bay tán loạn ra bốn phía, vì thế cô không

nhìn thấy gì cả.

“Tôi biết chuyện gì xảy ra rồi.” Duyệt Đồng đứng dậy, nở nụ cười không

mấy thiện chí, chắc là lại đang muốn chơi tôi một vở đây. Có điều, tôi cũng

không để ý chuyện đó mà điều tôi quan tâm nhất lúc này là cô mặc quần lót màu

gì. Tuy cô mặc váy ngắn, hơn nữa tôi lại đang ngồi xổm, góc độ này cũng rất

thích hợp để nhìn trộm, nhưng khốn nỗi trời tối quá nên chỉ nhìn thấy được cặp

đùi trắng ngần, còn phía trên chỉ là một khoảng lờ mờ không nhìn rõ. Ông trời

ơi, cho tôi một chút ánh sáng đi, chỉ một chút thôi là được rồi!

Hình như cô để ý thấy tôi đang nhìn trộm mình, thản nhiên nói: “Hôm nay

tôi mặc quần chữ T, màu vàng nhạt, tiếc rằng anh không nhìn thấy...!” Vừa nói

bàn tay mềm mại liền đưa ra, đẩy tôi ngã lăn xuống đất.

Trần Trần không biết chúng tôi đang làm gì, liền bước đến hỏi có trông thấy

gì không. Duyệt Đồng kéo tôi dậy, nói: “Không phải ma quỷ gõ cửa mà là lũ

dơi.”

“Cô bảo những bóng đen vừa rồi là con dơi à?” Thú thật vừa rồi chúng bay

nhanh quá, hơn nữa trời tối nên tôi không nhìn rõ.

“Ừ, mùi tanh của máu lươn có thể bay đi rất xa, chỗ này lại là ngoại ô, tất cả

loài dơi ở xung quanh đều bị thu hút đến, và liên tục đâm vào cửa. Bởi vì tốc độ

bay của loài dơi rất nhanh, cửa vừa mở ra là chúng lập tức bay mất nên chúng ta

ở trong phòng sẽ không nhìn thấy được.” Duyệt Đồng giải thích.

“Như vậy tức là Lôi Ngạo Dương không biết phép thần thông rồi”, Trần Trần nói.

“Đây chẳng phải là thần thông ư?” Tôi mất không ít thời gian giải thích cho

cô nghĩa của từ “thần thông” theo ý hiểu của mình.

Mặc dù sau khi biết được bí mật “gọi hồn dẫn quỷ” của Lôi Ngạo Dương

chúng tôi cảm thấy chuyện này không có gì thần bí, nhưng đối với những người

không hiểu rõ chân tướng sự việc, thì đó là thần bí. Vì thế, xét ở một góc độ

nhất định, cậu ta đúng là có phép thần thông, ít nhất là hiểu được một số quy

319

luật mà người khác không hiểu. Kiểu người như cậu ta rất đáng sợ, bởi vì từ chỗ

nắm được đôi chút vị ngọt từ cái gọi là thần thông kia, cậu ta lại càng muốn có

được phép thần thông lợi hại hơn, thậm chí không ngại hi sinh tất cả.

“Theo anh có khả năng bài báo của trường là do chính Lôi Ngạo Dương làm

giả không?” Suy đoán của Trần Trần không phải là không có cơ sở, bởi vì cậu ta

có thể làm giả tờ báo của trường, đồng thời bịa ra truyền thuyết về Diệp tiên, từ

đó dẫn dụ mọi người xuống tầng hầm nhằm đạt mục đích nào đó. Có điều, nếu

đúng như vậy thì lại nảy sinh ra thêm một vấn đề: Ai là người lấy trộm tờ báo

thật?

Nhân viên quản lý đã khẳng định với tôi là Lôi Ngạo Dương chưa từng tìm

đọc báo cũ, vậy thì lấy trộm báo chỉ có thể là đồng bọn của cậu ta, hơn nữa rất

có thể là một trong tám đương sự. Khả năng là đồng bọn của năm người đã chết

kia gần như bằng không, chắc chắn không có ai lập mưu để hại chết chính mình.

Khả năng đối với Mạch Tiểu Kiều cũng rất thấp, suy cho cùng em trai của cô

mình là một trong số đã chết, hơn nữa còn chết rất thảm thương. Ngoài ra, nhân

viên quản lý nói rằng người tìm đọc báo cũ của trường là đàn ông, vậy rất có thể

đó là Hồng Sâm.

Chúng tôi quay lại phòng ngủ của Hồng Sâm, tóm lấy ba cậu cùng phòng

đang sợ tái mét mặt để hỏi tình hình liên quan đến anh chàng béo này, kết quả

đã nhận được hai thông tin tương đối đáng quan tâm: Một là, cậu ta chơi rất

thân với Mạch Diệu Tổ, nhưng quan hệ với các bạn học khác chỉ ở mức bình

thường; hai là, cậu ta luôn cảm thấy buồn phiền vì mình quá béo, từng thử rất

nhều biện pháp giảm béo nhưng không có kết quả.

Chẳng lẽ vì để giảm béo mà Hồng Sâm hợp mưu với Lôi Ngạo Dương giết

hại năm người bạn? Đối với người thể trọng bình thường có lẽ sẽ cảm thấy khó

lòng tưởng tượng được, nhưng đối với một người giảm béo nhiều lần vẫn thất

bại, nếu có thể nhờ thần thông để giảm cân một cách dễ dàng, thì giết chết vài

người cũng có đáng gì!

Có lẽ phải nhờ bác sỹ đánh giá trạng thái tinh thần của hai người này để xác

định là điên thật hay điên giả.

Sáng hôm sau tôi và Trăn Trăn đến viện điều dưỡng, nhờ bác sỹ đánh giá

trạng thái tinh thần của ba người, kết luận cho thấy Hồng Sâm và Mạch Tiểu

Kiều bị điên thật, trong đó Hồng Sâm nhẹ hơn, tình trạng của Mạch Tiểu

tương đối trầm trọng. Còn Lôi Ngạo Dương bề ngoài tỏ ra vô cùng điên

hơn nữa có khuynh hướng bạo lực nên rất khó đánh giá chính xác, vì thế

thể phán đoán được cậu ta có điên thật hay không. Hơn nữa, để tránh

hợp cậu ta làm bị thương bản thân hoặc người khác, phía viện điều

nhốt cậu ta vào một buồng bệnh đặc biệt - nơi thường gọi là “nhà điên.”

“Nhà

điên” này thực ra là một gian phòng nhỏ không có gì cả, tuy nhiên nền

nhà và

phía trong tường đều lót đệm mềm. Người bệnh được kẹp bằng một chiếc kẹp

đặc biệt gọi là “kẹp điên”, làm cho hai tay không thể cử động được, như thế cho

dù người bệnh lên cơn điên đến đâu cũng không thể nào làm tổn thương bản

thân.

Mạch Tiểu Kiều vẫn chưa thể cung cấp được cho tôi bất kỳ manh mối nào,

tình hình của Hồng Sâm mặc dù khá hơn hôm qua nhưng khi tôi hỏi về vụ án

vẫn cứ chui vào trong chăn run rẩy, không nói được câu nào. Có điều bác sĩ nói

rằng bệnh tình cậu ta không nghiêm trọng, có lẽ điều trị một số ngày thì sẽ hồi

phục.

Tạm thời đã không thể tìm được manh mối từ họ, chúng tôi đành đến Đại

học Vật lý công nghiệp một lần nữa, hy vọng tìm được manh mối thông qua bạn

học của họ. Bạn rộn suốt cả buổi, đưa ra hàng đống câu hỏi, cuối cùng thu thập

được một số thông tin về tám đương sự, kết hợp với tin tức thu được trước đó có

thể tổng kết lại như sau:

Lôi Ngạo Dương, giới tính nam, 22 tuổi, sinh viên năm thứ tư, đội trưởng

đội bóng rổ, tính tình phóng khoáng, nhiều bạn bè, rất được các cô gái yêu quý,

trước đây từng có vài bạn gái, từ một năm trước bắt đầu theo đuổi Mạch Tiểu

Kiều, cuối cùng cũng lọt vào mắt xanh của cô. Trước khi đến với Mạch Tiểu

Kiều, cậu ta từng qua lại với một trong số những người chết trong vụ án này là

Nghê Đan Đan. Ngoài ra, cậu ta vô cùng say mê thần học phương Đông, không

loại trừ khả năng có phép thần thông ở một trình độ nhất định.

Mạch Tiểu Kiều, giới tính nữ, 21 tuổi, sinh viên năm thứ ba. Hoa khôi của

trường, có rất nhiều nam sinh theo đuổi, trước khi bước sang năm thứ hai luôn

lấy lý do bận học tập để từ chối những người theo đuổi mình. Về sau, trước sự

tấn công rất mạnh của Lôi Ngạo Dương, cô đã xiêu lòng, nhận lời yêu cậu ta,

tuy nhiên tính tình cô tương đối bảo thủ, các bạn học đều cho rằng giữa họ vẫn

chưa có quan hệ gì vượt quá giới hạn.

Hồng Sâm, giới tính nam, 19 tuổi, sinh viên năm thứ nhất. Bạn bè gọi cậu ta

là thằng béo, bản tính vụng về, rất ít bạn bè, chỉ thân nhất với Mạch Diệu Tố,

ngoài bảy đương sự kia ra, hầu như không có bạn khác trong trường.

Sử Mân Trạch, giới tính nam, 23 tuổi, sinh viên năm thứ tư, đã chết. Một năm trước mới chuyển đến học tại trường này, thường ngày trầm mặc ít nói,

không nhiều bạn bè, ngoài Lôi Ngạo Dương và những người trong bọn ra, thì

chỉ chơi thân với một người bạn cùng phòng là Trần Kim Hỷ, đồng thời cũng là

người rất đam mê thần học phương Đông giống như Lôi Ngạo Dương.

Nghê Đan Đan, giới tính nữ, 21 tuổi, sinh viên năm thứ ba, đã chết. Từng

qua lại với Lôi Ngạo Dương, về sau chia tay trong hòa bình. Nghe đồn, cô ta

ngấm ngấm có bất hòa với Mạch Tiểu Kiều.

321

Khổng Di Phương, Phùng Bảo Ngôn, giới tính nữ, 21 tuổi, đã chết. Hai người này ở cùng phòng với Mạch Tiểu Kiều và Nghê Đan Đan, chưa phát hiện

điểm nào đặc biệt đáng chú ý.

Mạch Diệu Tổ, giới tính nam, 18 tuổi, đã chết, là em trai Mạch Tiểu Kiều,

bản tính hiếu thắng, điển hình của lứa tuổi 9x được chiều chuộng hư hỏng, hễ có

việc gì lại cũng đến tìm chị, hoặc đòi Lôi Ngạo Dương đứng ra giải quyết hộ.

Chơi rất thân với Hồng Sâm.

Trong số ba người may mắn sống sót, đã điều tra Lôi Ngạo Dương và Hồng

Sâm, theo lý cũng cần phải điều tra, Mạch Tiểu Kiều mặc dù không thấy cô có

động cơ giết người nhưng Lôi Ngạo Dương lại là bạn trai cũ của Nghê Đan

Đan, người ở cùng phòng với cô, điểm này khiến tôi thấy tò mò.

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 40 - Những Lời Tiên Đoán Của Thánh Nhân

“Vì không chịu nổi Ngạo Dương nên Đan Đan chủ động yêu cầu chia tay.” Để điều tra mối tình tay ba giữa Nghê Đan Đan, Lôi Ngạo Dương và Mạch

Tiểu Kiều, tôi tìm hỏi nữ sinh Đường Băng là người chơi khá thân với Nghê

Đan Đan.

“Chịu không nổi? Cô nói chịu không nổi về mặt nào, Lôi Ngạo Dương gia

trưởng quá mức à?” Tôi có cảm giác về cậu ta như vậy, vì thế cho rằng đây có

thể là nguyên nhân lớn nhất khiến họ chia tay. Thế nhưng câu trả lời của đối

phương lại khiến tôi hoàn toàn bất ngờ: “Không phải như vậy! Đan Đan bảo lúc

bình thường Ngạo Dương đối với cô rất tốt, có điều con người này quá nhiều

thủ đoạn, hơn nữa lại rất thích đi cửa sau nên cô ấy mới không chịu nổi, và chủ

động đòi chia tay.”

“Đi cửa sau? Như thế nghĩa là sao?” Nghi vấn của Trần Trần làm tôi nghĩ

đến một từ tương đối ít gặp là “trong phòng.” “Thứ nhất là thủ tiết, thứ hai là

giữ sạch chữ trinh. Có con gái ở trong phòng thì đừng ra khỏi khuê đình”, từ câu

nói này có thể thấy “trong phòng” là dùng để chỉ con gái nhà giàu ba bước

không ra khỏi khuê phòng, về sau dùng để chỉ gái trinh, dùng từ này để nói về

Trần Trần, một người không hiểu những bóng gió về chuyện của người đã

trưởng thành xem ra rất thích hợp.

Đường Băng liếc Trần Trần một cái, rồi trả lời một cách mạnh bạo khiến chúng tôi không khỏi há mồm trợn mắt: “Là giao hợp qua hậu môn, vào lỗ đít

ấy, hiểu chưa?” Từ sắc mặt đỏ bừng như ráng chiều của Trần Trần có thể thấy

cô ấy vẫn còn là gái trinh.

Tôi hỏi Đường Băng có phải giữa Nghê Đan Đan và Mạch Tiểu Kiều
ngẫm

ngẫm có mối bất hòa hay không, câu trả lời cũng nằm ngoài dự liệu của
tôi:

“Làm gì có chuyện ấy, đó chỉ là những lời bịa đặt của những kẻ vô công
rồi

nghề lúc nào cũng muốn thiên hạ rối loạn mà thôi. Đan Đan và Tiểu
Kiều rất

thân nhau, Tiểu Kiều và Ngạo Dương đến với nhau cũng là nhờ cô ấy bí
mật xe

duyên tác hợp, lấy đâu ra chuyện ghen tuông!”

“Lẽ nào như thế được? Làm sao cô ta có thể đại lượng như vậy được?”
Trần

Trần không hiểu nên hỏi vậy. Chính tôi cũng cảm thấy rất khó hiểu.

“Đó là vì sau khi chia tay, Ngạo Dương vẫn thường xuyên đến tìm cô ấy.

Con người mềm yếu như cô ấy, được dỗ dành mấy câu là mông đít lại
phải chịu

323

tội. Về sau, bạn thân của Ngạo Dương là Mân Trạch bày cách cho cô
cách để

Ngạo Dương đến được với Tiểu Kiều, như vậy cô ấy sẽ hết nợ. Có điều
Tiểu

Kiều cũng rất bản lĩnh, lúc ở cùng Đan Đan hầu như ngày nào Ngạo Dương

cũng đòi hỏi, nhưng qua lại với cô nửa năm rồi mà anh ta vẫn chưa thể nào đụng

đến được người cô ấy.”

Hóa ra Lôi Ngạo Dương bề ngoài sáng sủa nhưng bên trong lại là một con

quỷ dân dục bản thủ, điều này không khỏi khiến tôi nghi ngờ mục đích cậu ta

học phép thần thông là để làm những việc nhơ nhuốc, ví dụ như dùng khả năng

đại loại như thiên nhãn thông để nhìn trộm. Có điều, cậu ta nhơ nhuốc đến thế

nào cũng không quan trọng nữa bởi vì đã bị nhốt trong nhà điên rồi, điều quan

trọng nhất lúc này là làm thế nào để xác định cậu ta có giả vờ điên hay không và

vụ thám án này có phải do cậu ta lên kế hoạch hay không, hoặc nói thẳng ra là

tôi nghi ngờ cậu ta là hung thủ.

Lúc đầu tôi cho rằng Lôi Ngạo Dương chủ động theo đuổi Mạch Tiểu Kiều

nhưng từ lời kể của Đường Băng có thể thấy thực ra đó là do Nghê Đan Đan và

Sử Mân Trạch dắt mối, thậm chí là họ xúi giục cậu ta theo đuổi cô. Đối với

Nghê Đan Đan không hỏi ra được có điểm nào khả nghi, thế nên tôi chuyển

mục tiêu sang Sử Mân Trạch, hy vọng thông qua cậu ta thu được thêm nhiều

thông tin liên quan đến Lôì Ngạo Dương.

Từ những tin tức tình báo thu được có thể thấy, ngoài bảy đương sự còn lại

ra, Sử Mân Trạch còn chơi khá thân với một người ở cùng phòng tên là Trần

Kim Hỷ, có lẽ chúng tôi sẽ tìm được một ít manh mối từ cậu ta. Tuy nhiên, tôi

và Trần Trần không tìm thấy cậu ta ở trong ký túc xá, những người cùng phòng

bảo rằng hầu như tối nào cậu ta cũng qua đêm ở phòng mạng. Chúng tôi đang

định rời đi thì nhìn thấy một gã con trai nhếch nhác, mặt lỏm chồm đầy râu, trên

người bốc ra một mùi rất khó ngửi đang đi về, đó chính là Trần Kim Hỷ.

Chúng tôi thông báo mình là cảnh sát, yêu cầu cậu ta cho biết tình hình liên

quan đến Sử Mân Trạch. Cậu ta ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi khẽ hỏi: “Hai

hôm nay không thấy cậu ta đâu, chắc không phải cậu ta bị bắt vì làm việc gì

phạm pháp đấy chứ? Tôi chẳng có liên quan gì đến cậu ta đâu!” Từ “không có

nghĩa khí” trong tiếng địa phương Quảng Đông đại khái là chỉ loại người giống

như Trần Kim Hỷ này! Có điều, đối với cảnh sát mà nói, loại người “dũng cảm”

bán đứng bạn bè như cậu ta lại luôn được hoan nghênh, bởi vì chúng tôi sẽ rất

dễ lấy được từ miệng cậu ta thông tin muốn có.

“Mân Trạch bình thường khá trầm, rất ít chủ động tiếp xúc với bạn học, ngoài tôi ra, cậu ta chỉ hơi thân với Ngạo Dương và những người bạn của anh

ta...” Những lời của cậu ta khiến tôi cảm thấy buồn nôn, bởi vì ý của câu này có

nghĩa là trong mắt Sử Mân Trạch thì cậu ta quan trọng hơn đám Lôi Ngạo

Dương nhiều, thế nhưng vừa rồi cậu ta lại vạch rõ ranh giới với người bạn ấy.

324

Có điều, buồn nôn thì kệ buồn nôn, không ảnh hưởng gì đến việc tôi lấy tư liệu

về Sử Mân Trạch từ cậu ta là được.

Gia đình Mân Trạch từ lâu đã không còn ai, cậu ta kể với tôi là năm cậu ta

mười lăm tuổi thì cha mẹ và hai chị gái đều gặp tai nạn bất ngờ và qua đời. Hơn

nửa, cậu ta cũng không có nhiều thân thích nên từ đó luôn chỉ sống một mình.

May mà lúc còn sống cha cậu ta làm nghề buôn bán, để lại cho cậu ta không ít

tài sản, vì thế cuộc sống cũng tạm ổn.

Có lẽ vì quen sống một mình nên tính cách cậu ta khá cô độc, có lúc còn rất

hay xấu hổ nữa. Ví dụ như lúc đi tắm, trong ký túc mỗi tầng chỉ có khoảng chục

gian nhà tắm, lúc trời nóng tất cả đều hai người vào tắm chung một gian nhưng

cậu ta xưa nay chưa bao giờ chịu tắm chung với người khác, kể cả với tôi và

Ngạo Dương cũng vậy. Ngay cả lúc thay quần áo cũng xấu hổ, cứ chui vào

trong chăn, như thể sợ người ta nhìn thấy sẽ mất đi tí thịt.

Sức khỏe cậu ta không được tốt lắm, sắc mặt luôn nhợt nhạt, có lẽ là do không được người nhà chăm sóc. Tôi còn nghe cậu ta nói hình như cậu ta bị

bệnh thiếu máu gì đó, thường thấy cậu ta uống thuốc bổ máu. Nếu không phải là

thấy cậu ta chưa bao giờ thiếu tiền tiêu thì tôi còn tưởng là cậu ta đi bán máu

rồi.

Cậu ta thường ngày không có sở thích gì khác ngoài đọc sách, nếu Ngạo

Dương không đến rủ đi chơi thì ngoài những lúc lên lớp, thời gian còn lại cậu ta

đều nằm lì trên giường để đọc sách. Hơn nữa, cậu ta còn chuyên đọc những loại

sách báo quý quái, đọc xong người ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Dạo trước, cậu ấy còn

bảo với tôi rằng dưới tầng hầm của nhà trưng bày khoa học cũ có một Đệp tiên

đâu lâu chỉ cần mời được lên là có thể thực hiện nguyện vọng của mình.

(Tôi hỏi cậu ta có biết Sử Mân Trạch có nguyện vọng gì không?)

Đắc đạo thành tiên! Cậu ta và Ngạo Dương đều muốn như vậy, thậm chí còn

luôn nghĩ là mình đã thành thánh nhân rồi. Tôi thường bảo cậu ta rằng các cậu

đều là sinh viên đại học rồi, đừng có mê tín như thế nữa, đọc mấy quyển tiểu

thuyết gì đó xong là cứ nghĩ thần tiên bay đầy trời, thực ra những chiếc máy bay

qua lại trên bầu trời kia là do con người làm ra. Nhưng cậu ta không tin tôi, đã

vậy còn quay sang dạy lại tôi, bảo rằng con người bây giờ luôn cho mình là tài

giỏi, cái gì cũng biết, còn những gì mình không biết thì liền bảo là mê tín. Cậu

ta còn bảo thời kỳ hưng thịnh nhất của Trung Quốc cũng chính là thời kỳ mê tín

nhất, trong đó phát triển nhất là thời nhà Đường! Bây giờ thì tốt rồi, xóa bỏ

xong mê tín thì ngay cả Hàn Quốc - đất nước từng phải cống nạp chúng ta suốt

mấy thế kỷ mà cũng coi thường chúng ta. Trái lại, người Nhật thì lại phát triển

văn hóa quý báu do ông cha chúng ta để lại lên tầm cao mới, ngay cả các lưu

học sinh sang Nhật Bản du học cũng nói rằng Nhật Bản còn giống Trung Quốc

hơn cả Trung Quốc.

325

Cậu ta bảo phong thủy thật ra là khoa học kiến trúc thời cổ đại, xem tướng

đoán mệnh là xác suất thống kê. Tôi bảo cậu ta nói bừa, cậu ta liền lấy cho tôi

một ví dụ, đời Đường có một đạo sỹ tên là Lý gì đó viết ra quyển “Thôi bối đồ”

(thật ra là tác phẩm chung của Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương), ngạo

mạn vô cùng, có thể đoán trước sự việc của hàng nghìn năm sau. Tôi bảo cậu ta

đó chỉ là trò lừa bịp, người đời sau nhiều lần sửa đổi thành ra như vậy, hoàn

toàn khác xa so với nguyên bản. Nhưng cậu ta dứt khoát không tin, bảo rằng

mặc dù bây giờ không tìm thấy bản gốc nhưng sự việc nói trong “Kim bản”

(bản chú thích của Kim Thánh Thán, viết thành sách vào cuối đời nhà Minh đầu

đời nhà Thanh) quả thật đã xảy ra rồi.

Cậu ta còn rất quan tâm đến lời tiên tri xuất hiện trong “Thôi bối đồ”,
luôn

cho rằng mình chính là thánh nhân trong lời tiên tri này, thường bảo rằng
muốn

xuống tầng hầm gọi Điệp tiên để hỏi, cứ như thể đúng là có việc này
thật...

Chẳng lẽ mục đích Sử Mân Trạch xuống tầng hầm gọi Điệp tiên là để
chứng

minh xem mình có phải là thánh nhân như trong lời tiên đoán hay
không?

Xem ra phải bảo Vĩ Ca làm việc rồi, tôi muốn có tài liệu cụ thể về lời
tiên

đoán liên quan đến thánh nhân, mặc dù những lời bàn luận trên mạng đã
bị gỡ

xuống nhưng vấn đề con con này cũng không thể làm khó được anh
chàng thô

tục tự xưng là “hacker vĩ đại nhất thế kỷ” này.

“Chuyện này mà cậu cũng hứng thú được à?” Gọi điện hỏi Vĩ Ca, anh ta
có

vẻ rất kinh ngạc khi thấy tôi lại hỏi đến chuyện kỳ bí ấy.

“Tôi không hứng thú gì với cái gọi là lời tiên đoán kia, nhưng một người
đã

chết trong vụ án này lại vô cùng hứng thú với nó, vì thế nên tôi muốn biết tường

tận tình hình. Anh giúp tôi tìm tài liệu về mặt này.” Thật ra, phần lớn những lời

tiên tri đều không mấy đáng tin cậy, tôi nói như vậy không có nghĩa là phủ nhận

sạch trơn những lời tiên tri mà là hầu như tất cả những lời tiên tri đều cực kỳ

khó hiểu, sau khi sự việc xảy ra rồi đem ra giải thích thì thấy vô cùng rõ ràng,

nhưng trước khi sự việc xảy ra lại rất khó suy đoán. Vì thế, hầu hết những kết

quả giải đọc lời tiên tri trước khi sự việc xảy ra đều có độ tin cậy không cao.

“Không cần phải tìm nữa đâu, trước đây việc này đã âm ỉ lắm rồi, tôi cũng

đã đọc một số, đại khái biết được đã xảy ra chuyện gì...” Vĩ Ca nhớ lại một chút

rồi kể cho tôi nghe nội dung khái quát của sự việc:

Việc này bắt nguồn từ quẻ thứ 44 trong “Thôi bói đồ”, do quẻ bói trước đây

đều đã ứng nghiệm, nên quẻ kế tiếp sắp sửa ứng nghiệm là quẻ này. Quẻ này

nói rất rõ về sự xuất hiện của thánh nhân, hình như khẳng định chắc chắn có

thánh nhân tồn tại, tôi đọc cho cậu nghe nhé...

Trung Quốc ngày nay có thánh nhân

326

Không là hào kiệt cũng Chu quân

Đẹp yên mọi rợ xưng thiên tử

Bĩ cực thái lai rực sắc xuân.

Mặc dù tôi không hiểu về huyền học nhưng chỉ từ ý nghĩa trên mặt chữ cũng

có thể thấy rằng Trung Quốc sắp xuất hiện thánh nhân hơn nữa sẽ giúp nâng cao

đáng kể vị thế của đất nước trên trường quốc tế. Mà những tranh luận trên mạng

về vấn đề này chủ yếu tập trung vào làm rõ thánh nhân thực ra là ai, nam hay

nữ, tên họ là gì. Trong lời ca có mấy chữ “không là hào kiệt”, mà hào kiệt có thể

hiểu là đàn ông, vì thế có người cho rằng có thể thánh nhân là phụ nữ. Nhưng

cũng có người cho rằng có lẽ thánh nhân là nhân vật kiệt xuất nhưng nham hiểm

và gian trá giống như Tào Tháo. Còn tranh luận về tên họ của thánh nhân lại

càng gay gắt hơn, cái tên gì cũng có thể nghĩ ra được, thậm chí còn lôi ra cả tên

con cái của lãnh đạo đất nước, vì thế về sau chính quyền mới đóng cửa tất cả

những trang này.

Mặc dù, các cuộc tranh luận về tên họ và giới tính đều rất gay gắt nhưng có

một điểm mà mọi người đều thừa nhận rộng rãi, đó là “thánh nhân phục sinh.”

Bản chú thích của Kim Thánh Thán cũng có đề cập đến việc này, rất nhiều

người cho rằng thánh nhân nhất định phải có năng lực hơn hẳn người thường,

hơn nữa bắt buộc phải chết đi sống lại thì sau này mới có thể lãnh đạo đất nước

bước vào thời kỳ huy hoàng...

Tôi không có hứng thú muốn biết lời tiên đoán về thánh nhân trong “Thôi

bồi đồ” có thật hay không, hoặc giải độc của cư dân mạng về lời tiên tri có

chính xác hay không. Điều tôi quan tâm là Sử Mân Trạch đã đắm chìm vào đây

thì nhất định phải biết chuyện “thánh nhân phục sinh.” Chẳng lẽ cậu ta đã biết

mình sẽ chết trong tầng hầm, hơn nữa tham gia gọi Điệp tiên lên là để thực hiện

lời tiên tri? Tiếc rằng cậu ta không phải là thánh nhân, hiện giờ thi thể đã nằm

trong nhà lạnh của phòng pháp y, đợi vụ án này kết thúc là sẽ đem đi hỏa táng,

sau đó biến thành một đồng tro, lấy đâu ra cái gọi là phục sinh kia chứ?

Về Sử Mân Trạch hầu như cũng không tìm được nhiều manh mối hơn, tôi

đành một lần nữa chuyển mục tiêu, lần này là nhằm vào Mạch Diệu Tổ. Từ bạn

học của cậu ta là Trương Khải, tôi biết được những lời đánh giá không hay về

cậu ta: “A Tổ không có khả năng gì đặc biệt, duy nhất là tài rất giỏi nịnh nọt.

Cậu ta thường bảo tôi rằng anh Dương của cậu ta biết phép thần thông, anh

Trạch của cậu ta là thánh nhân, đúng là ba hoa chích chòe. Ngoài ra cậu ta còn

bảo anh Trạch có năng lực đặc biệt gì đó...”

“Năng lực đặc biệt à? Nói rõ một chút được không?” Vấn đề này khiến tôi

chú ý, hình như có thể khẳng định rằng thánh nhân chắc chắn phải khác người

thường ở một số phương diện nào đó, nếu Sử Mân Trạch có năng lực khác

thường thì chuyện này đúng là có một chút huyền diệu.

327

“Cậu ta bảo, anh Trạch của cậu ta có khả năng biết trước sự việc đã sớm biết

sẽ có vụ động đất lớn xảy ra hồi trước. Ha ha! Có điều cậu ta chỉ nói với tôi

chuyện này sau khi động đất xảy ra, cái kiểu nói vuốt đuôi này ai mà chả làm

được!” Trương Khải nói đầy vẻ châm biếm.

Giả sử điều Mạch Diệu Tổ nói là đúng, Sử Mân Trạch đúng là có tài đoán

trước vậy thì vụ án này lại càng khó hiểu. Tôi không thể loại trừ khả năng Sử

Mân Trạch đã biết trước mình sẽ chết trong tầng hầm, nếu cậu ta có tài biết

trước thì rất có thể cậu ta biết mình sẽ sống lại nên mới dám đến nộp mạng.

Nhưng có thể có chuyện này hay không? “Người chết không thể sống lại” là lẽ

thường tình không ai không biết, làm sao cậu ta có thể sống lại được chứ?

Để xác nhận tình hình của Sử Mân Trạch, tôi gọi điện cho Lưu Niên, thì nhận được câu trả lời như sau: “Cậu ta vẫn nằm trong nhà lạnh đợi tôi làm rõ

đâu là chân tay của bốn cái xác kia rồi sẽ giải phẫu thi thể cậu ta. Cậu cứ yên

tâm chờ báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi của tôi là được rồi. Cậu ta chày

bao nhiêu máu ở hiện trường như thế, lại đặt trong nhà lạnh suốt cả ngày thì làm

sao có thể sống lại được.”

Sử Mân Trạch không sống lại được, vậy thì khả năng Mạch Diệu Tổ nói khoác càng cao hơn. Thật ra có một cách đơn giản trực tiếp nhất để xác định cậu

ta có nói khoác hay không, đó là đến viện điều dưỡng hồi Hồng Sâm, chắc chắn

cậu ta sẽ có câu trả lời khiến tôi vừa lòng. Nhưng, khi tôi đang chuẩn bị đến

viện điều dưỡng thì A Dương đột nhiên gọi điện thoại đến: “Xảy ra chuyện rồi,

Hồng Sâm chết rồi!”

Hồng Sâm ở viện điều dưỡng, sao có thể chết một cách vô duyên vô cớ như

vậy? Chẳng lẽ bị người ta giết hại? Nhưng ai muốn giết cậu ta? Không nhiều

người biết cậu ta đang ở viện điều dưỡng, mà Lôi Ngạo Dương thì bị nhốt trong

nhà điên, không thể ra tay được, Mạch Tiểu Kiều được đồng nghiệp của tôi

trong nom cũng không thể giết người. Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là

do ai đó đang ngầm ngầm giở trò hay sao? Rốt cuộc người này là ai?

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Câu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 41 - Vụ Hạ Độc Giết Người Bí Hiểm

Từ bạn học của Mạch Diệu Tổ biết được cậu ta từng rêu rao Sử Mân Trạch

có tài biết trước, để chứng minh có phải cậu ta khoác lác hay không, tôi dự định

đến hỏi Hồng Sâm, nhưng khi tôi đang chuẩn bị đến viện điều dưỡng tâm thần

thì A Dương gọi điện báo tin: “Xảy ra chuyện rồi, Hồng Sâm chết rồi!”

“Chết rồi! Hôm qua vẫn còn khỏe, sao bỗng nhiên lại chết chứ?” Trời ơi, anh

chàng béo này là đầu mối duy nhất trong số ba người may mắn sống sót có thể

cung cấp manh mối! Cậu ta chết rồi, vụ án này điều tra thế nào đây?

“Tôi cũng không rõ lắm việc này thật ra là như thế nào, vừa mới bố trí cho

cấp dưới trông nom cậu ta xong, định về nhà chợ mắt một lát, ai ngờ vừa về

đến cửa thì La Xán đã gọi điện báo xảy ra chuyện. Bây giờ tôi đang đi tìm hiểu

tình hình, cậu cũng đến nhanh lên nhé!” Nói xong A Dương liền vội vã tắt máy.

A Dương là người rất trách nhiệm với công việc, có cậu ấy trông coi Hồng

Sâm và hai người kia chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì được, nhưng cậu ấy

không phải là sắt đá, cũng cần có lúc phải nghỉ ngơi. Có lẽ cậu ấy cũng không

ngờ được rằng mới vừa đi khỏi một lúc mà đã xảy ra tai họa, nếu không nhất

định cậu ấy đã cố gắng chống mắt lên mà vượt qua cơn buồn ngủ chứ không

chịu về.

Lúc tôi và Trần Trần đến viện điều dưỡng, A Dương đã có mặt ở đó và nắm

sơ qua tình hình. Cậu ấy bảo một trong số nhân viên trực lúc đó là La Xán kể lại

cho chúng tôi tình hình sự việc. Nhưng La Xán lại tỏ ra mù tịt về cái chết của

Hồng Sâm: “Sáng nay cậu ta vẫn rất bình thường, thậm chí tinh thần còn tốt hơn

hôm qua. Lúc vào kiểm tra, bác sỹ cũng bảo có lẽ chỉ vài ngày nữa là bình phục

xuất viện được, sau đó chỉ cần không bị kích động quá mạnh là sẽ trở lại như

người bình thường.

Khoảng ba giờ rưỡi chiều có cậu nhân viên ở cửa hàng hoa quả mang vào

một giỏ quả nói rằng bạn học của Hồng Sâm gửi đến. Tôi xem xét mấy lần vẫn

không phát hiện ra có gì khác thường nên cũng không nghĩ ngợi gì, bèn đặt giỏ

quả lên tủ đầu giường. Mặc dù chưa hoàn toàn trở lại bình thường nhưng trông

thấy hoa quả cậu ta cũng biết lấy ăn, hơn nữa còn chia cho chúng tôi bảo cùng

ăn. Thế là chúng tôi cũng không khách sáo ăn cùng cậu ta, không ngờ chỉ một

lúc sau sắc mặt cậu ta đã bắt đầu thay đổi, tiếp đó toàn thân co giật. Lúc gọi

được bác sỹ đến thì cậu ta đã...”

329

Tôi hỏi bác sỹ tại sao Hồng Sâm chết đột ngột như vậy, ông ta trả lời chắc

như đinh đóng cột: “Trúng độc! Tình hình cụ thể phải chờ giải phẫu bệnh lý

mới biết được, nhưng từ các biểu hiện bên ngoài có thể thấy chắc là cậu ta đã ăn

phải thứ gì đó chứa chất kịch độc.”

Sau khi vào viện điều dưỡng, ngoài ăn cơm bệnh nhân ra Hồng Sâm chỉ ăn

hoa quả trong cái giỏ được mang đến kia. Cơm bệnh nhân thì các bệnh nhân

khác cũng ăn, chắc không thể có vấn đề gì, vì thế tôi quan sát kỹ giỏ hoa quả để

trên tủ đầu giường, bên trong có táo cam sành và nho, bên cạnh làn còn để một

chai nước nho đã uống hết một nửa. La Xán cho tôi biết chai nước này để trong

giỏ hoa quả mang đến. Cái gọi là “việc tốt thành đôi” có nghĩa là trừ phi đồ biếu

tặng là thứ đắt tiền, còn lại hầu hết đồ biếu tặng đều có một đôi. Nhưng chai

nước nho này giá chưa đến mười đồng sao lại chỉ có một? Tôi đếm số quả trong

giỏ, cộng với số đã ăn, thấy táo và cam đều thành đôi, còn nho thì đương nhiên

tôi không ngốc đến nỗi đi đếm từng quả một rồi.

La Xán và đồng nghiệp cũng ăn táo, cam và nho, nhưng ăn xong họ không

có vấn đề gì, do đó hoa quả chắc chắn không có độc, vậy thì vấn đề nhất định là

ở chai nước nho kia. La Xán cho biết chai nước này do Hồng Sâm tự tay mở,

hung thủ có muốn dở trò cũng không dễ. Tôi quan sát kỹ chai nước một lượt,

ngoài nhãn ghi là “Bồ đào thích”, là loại nước uống nhập khẩu khá nổi tiếng,

bản thân nó chắc chắn không có vấn đề. Thân và nắp chai bằng nhựa cũng

không có bất kỳ dấu hiệu bị hư hại nào, chắc nó không bị bơm chất độc vào

bằng kim tiêm rồi. Vậy rốt cuộc hung thủ hạ độc bằng cách nào?

Đưa chai nước uống này cho Duyệt Đồng có lẽ sẽ biết được cách hung thủ

hạ độc, nhưng điều quan trọng hơn lúc này là phải tìm ra hung thủ là ai. Trong

giỏ hoa quả có tấm thiệp nhỏ, trên đó viết: “Chúc chàng Béo nhanh chóng bình

phục”, ký tên là tập thể lớp của Hồng Sâm. Nếu như lúc đó A Dương ở đây,

chắc chắn cậu ấy đã không để cho Hồng Sâm ăn những thứ trong giỏ, bởi vì nhà

trường phong tỏa hoàn toàn thông tin về vụ án này, các bạn cùng lớp của cậu ta

căn bản không biết cậu ta ở đây, làm sao có thể mang hoa quả đến được?

Trên tấm thiệp còn in số điện thoại của cửa hàng hoa quả, gọi đến đó hỏi mới

biết người tặng quà là một nam giới trông rất lạ lùng, anh ta đeo kính đen và

khẩu trang, khoảng từ 22 đến 25 tuổi. Khi tôi hỏi về chai nước nho, họ cho biết

hoa quả mua ở cửa hàng nhưng chai nước kia là do khách mang đến.

Không lẽ “người đàn ông lạ lùng” đột nhiên xuất hiện này chính là hung thủ

thực sự ở đằng sau vạch toàn bộ kế hoạch? Người này sát hại Hồng Sâm rất có

thể là vì sợ cậu ta tỉnh lại sẽ khiến thân phận của anh tạ bại lộ. Nhưng người này

đã giết Hồng Sâm thì tại sao không tiện thể tặng thêm hai giỏ hoa quả giết luôn

cả Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều?

Lúc tôi và A Dương đang thảo luận về tình tiết vụ án thì Duyệt Đồng và đồng nghiệp của cô đến, tôi kiểm tra chai nước uống kia trước. Cô xem xét một

330

lúc xong rồi vặn nắp mở ra, quan sát kỹ lưỡng thì phát hiện thấy bên trong nắp

chai và cổ chai có một ít hạt tinh thể liền lấy kẹp gấp ra, bỏ vào trong cái hộp

nhỏ.

“Biết được sự thể như thế nào rồi à?” Tôi hỏi.

“Phải làm xét nghiệm rồi mới biết được, nếu anh chưa tìm ra manh mối thì

hãy về Đội Kỹ thuật với tôi một chuyến.” Đúng như Duyệt Đồng nói, tôi chưa

có chút manh mối nào về người hạ độc là ai.

Về đến Đội Kỹ thuật Duyệt Đồng nhanh chóng xét nghiệm tìm ra hạt tinh

thể lấy được từ chai nước uống kia là xy-a-nua, đồng thời phát hiện trong nửa

chai nước còn lại cũng có thành phần xy-a-nua.

“Rốt cuộc hung thủ bỏ xy-a-nua vào chai nước còn đang đậy kín nắp bằng

cách nào?” tôi cảm thấy hết sức nghi hoặc về vấn đề này.

“Đã nghe nói về nguyên lý hiện tượng mao dẫn chưa?” Duyệt Đồng hỏi lại

tôi một câu.

“Thầy giáo trong trường không dạy tôi, nhờ cô giáo Quế bổ túc cho một bài

vậy.” Tôi khiêm tốn thỉnh giáo.

Cô đổ nước vào cốc thủy tinh, sau đó cắm một ống thủy tinh rất nhỏ vào đó,

bảo tôi: “Anh trông thấy gì không?” Thật lòng mà nói tôi không phát hiện thấy

gì khác lạ cả, cũng không biết chuyện này có liên quan gì với việc hung thủ làm

thế nào bỏ độc vào nước trong chai còn đóng kín.

Thấy tôi vẫn chưa phát hiện ra manh mối, cô bật cười mắng rằng: “Anh ngốc

thật! Quan sát kỹ đi, mực nước trong ống thủy tinh cao hơn trong cốc chút ít.”

Tôi quan sát cẩn thận, mực nước trong ống thủy tinh đúng là có cao hơn một

chút, nhưng vẫn chưa hiểu ý cô nên hỏi: “Thế thì làm sao?”

“Anh chờ một chút.” Cô đặt các thứ về vị trí cũ, thái độ không mấy vui vẻ,

sau đó chạy ra ngoài không biết để làm gì, bỏ lại tôi và Trần Trần ở đó chỉ biết

nhìn nhau.

Lúc sau, cô cầm một chai cocacola bằng nhựa quay lại dúi vào tay bảo tôi

uống. Tôi cảm thấy rất lầy làm lạ, tại sao cô mua đồ uống mà lại chỉ mua cho

một mình tôi, không có phần cho Trần Trần.

Nhưng cô cứ liên tục giục uống khiến tôi không nghĩ thêm nữa, mở nắp uống

một ngụm. Nhưng khi môi vừa tiếp xúc với miệng chai tôi mới biết có chuyện

không hay đang xảy ra, môi bỏng rát như bị lửa đốt, mùi vị cocacola vào miệng

cũng rất lạ, giống như vị ớt, cay đến nỗi phải lập tức nhổ ra.

331

Tôi hỏi Duyệt Đồng như thế là chuyện gì, cô cười ngặt nghẽo đến nỗi không

nói ra được, chỉ vào miệng chai bảo tôi tự xem. Tôi quan sát kỹ, thấy ở phía

trong miệng và nắp chai đều có chất màu đỏ giống như dầu, nghĩ đó có lẽ là dầu

ớt.

“Làm sao cô cho nó vào trong chai được?” Thực ra lúc mở nắp chai hình như

tôi cũng trông thấy trên cổ chai có một ít thứ gì đó màu đỏ, nhưng vì nắp chai

cũng màu đỏ, hơn nữa lại là mình tự tay mở nên không để ý, không ngờ lại thêm

nguyên liệu như vậy.

Duyệt Đồng cười một lúc xong mới giải thích cho tôi về nguyên lý hiện tượng mao dẫn. Nói một cách đơn giản, hầu hết mọi vật thể đều có đặc tính

thấm hút, ví dụ như nhúng một miếng kính vào trong nước, lúc lấy ra sẽ có một

ít giọt nước bám trên mặt kính. Trong ống thủy tinh nhỏ hẹp, đặc tính này biểu

hiện là mực nước trong ống bị “kéo lên”, hơn nữa ống càng nhỏ thì mực nước bị

kéo lên càng cao.

Giữa cổ và nắp chai nước luôn tồn tại một khe hở hẹp, lợi dụng nguyên lý

mao dẫn bôi dung dịch xy-a-nua lên xung quanh nắp chai, dung dịch sẽ bị hút

vào trong khe hẹp kia đồng thời kết tinh lại ở bên trong. Khi người chết mở nắp

chai sẽ có một phần tinh thể này rơi vào bên trong, uống nước trong chai tất

nhiên sẽ trúng độc mà chết.

Đây đúng là một bài học xương máu, môi tôi vẫn còn cảm thấy bỏng rát, sau

này dù là chai nước chưa mở nắp cũng vẫn phải quan sát kỹ một lượt rồi mới

uống được. Có điều, như vậy cũng đáng, ít nhất nó giúp tôi hiểu thêm được một

nguyên lý, đồng thời cũng cho tôi biết trình độ của hung thủ không phải là thấp.

Tình hình bây giờ rất xấu, tám người trong vụ án đã chết mất sáu người, Lôi

Ngạo Dương lại đang bị nhốt trong nhà điên, tạm thời vẫn chưa thể xác định

điên thật hay điên giả; Mạch Tiểu Kiêu được bác sỹ chẩn đoán là thần kinh

không bình thường do sợ hãi quá mức gây ra, có thể có khả năng chữa khỏi

nhưng đến lúc nào khỏi thì rất khó nói.

Tôi rất muốn biết ngay lập tức lúc xảy ra vụ án thực ra đã xảy ra chuyện gì

để suy đoán xem Lôi Ngạo Dương có phải là hung thủ hay không? Có phải là

đồng bọn với người đàn ông lạ lùng hạ độc giết Hồng Sâm hay không?
Hay

chính người đàn ông lạ lùng kia mới là hung thủ thật sự. Mà bây giờ muốn biết

tình hình lúc đó chỉ còn có thể hy vọng ở Mạch Tiêu Kiêu, nhưng cho dù tôi có

đủ nhẫn nại chờ đến lúc cô bình phục thì tổ trưởng cũng sẽ không cho tôi nhiều

thời gian đến như vậy, huống hồ ai biết được người đàn ông lạ lùng kia tiếp theo

sẽ ra tay với ai.

Có lẽ có một người sẽ giúp được tôi, mặc dù tôi rất không muốn gặp cô ấy

nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác rồi, đành phải vác mặt mo rôi trơ

332

trên đến gặp vậy. Cô ấy là Du Huệ Na, là bác sỹ điều trị tâm lý, rất giỏi thôi

miên, chắc sẽ có thể làm cho Mạch Tiểu Kiều nói ra tình hình lúc vụ án xảy ra.

Sở dĩ tôi không muốn tìm cô nhờ giúp đỡ là bởi vì... cô là người yêu cũ của tôi.

Từng có câu “chia tay xong vẫn là bạn” rất nhiều lần rồi nhưng người thực

sự làm được như vậy lại vô cùng hiếm, vì thế khi biết Nghê Đan Đan và Lôi

Ngạo Dương chia tay xong vẫn giữ được quan hệ bạn bè, thậm chí cô ta còn

giúp cậu ấy theo đuổi bạn thân của mình, tôi thật sự cảm thấy kỳ lạ.

Chia tay với Huệ Na đã là chuyện của hai năm về trước. Tôi còn nhớ lúc đó

mưa rất to, hình như ông trời cũng thấy thương cảm vì chúng tôi chia tay nhau.

Tôi bước ra cửa xong quay lại nói với cô: “Sau này chúng ta không gặp lại nhau

nữa...” Đó là lời cuối cùng tôi nói với cô, nói xong liền bước vào làn mưa xối

xả, mặc cho nước mưa rửa sạch vệt nước mắt trên mặt, nhưng lại không phân

biệt được trên mặt lúc đó là nước mưa hay nước mắt.

Suốt hai năm nay tôi luôn cố gắng để quên cô ấy nhưng lại không thể nào

quên được. Mặc dù đã đốt hết mọi tấm ảnh có cô nhưng khuôn mặt xinh đẹp ấy

vẫn hiện lên rõ mồn một trong đầu tôi; mặc dù đã xóa số điện thoại của cô

nhưng tôi vẫn cứ đọc thuộc lòng; mặc dù đã hai năm không gặp nhưng tôi vẫn

nhớ như in mùi nước hoa hồng tỏa ra trên người cô...

Gọi điện thoại cho cô, nổi máy rồi nhưng cả hai đều im lặng, mãi lâu sau cô

mới hỏi: “Có việc gì à?”

“Ừ, muốn nhờ em giúp một việc.” Hai năm trước, mỗi lần gọi điện cho cô

đều nói không hết lời, cho dù vừa mới ở bên cô nhưng vừa chia tay nhau xong

đã thấy nhớ cô da diết. Thế mà, bây giờ tôi không biết nói gì với cô, thật xấu hổ

cho một kẻ tự khoe khoang có khả năng bắt chuyện với người lạ như tôi. Có lẽ

trong giây phút này khoảng cách với cố nhân ở đâu bên kia còn xa hơn cả đối

với một người hoàn toàn xa lạ.

“Em sẵn lòng!” Cô trả lời đơn giản nhưng lại rất đỗi dịu dàng khiến trong

lòng tôi trào dâng một cảm giác ấm áp quen thuộc.

“Anh còn chưa nói là việc gì sao em đã đồng ý ngay vậy?” Tôi cố gắng nói

giọng vui đùa, như thể sẽ giúp tôi không cảm thấy khó xử, nhưng vừa nói ra

khỏi miệng lại thấy nó vô cùng kỳ quặc.

“Chỉ cần là việc của anh thì cho dù là việc gì nếu giúp được em cũng luôn

sẵn lòng giúp. Suy cho cùng, em là người có lỗi...” Giọng cô nghe rất bình tĩnh

nhưng tôi biết rằng trong lòng chắc chắn không thể bình tĩnh được.

Thực ra, nguyên nhân khiến chúng tôi chia tay nhau rất đơn giản, đó là do

cha mẹ cô phản đối. Lúc đang yêu nhau, tôi vẫn còn ở Phòng Trinh sát hình sự,

333

hàng ngày đều phải tiếp xúc với những kẻ đại gian đại ác, hơn nữa thường

xuyên phải đi làm ngay cả lúc đã nửa đêm, và tất nhiên cũng thường xuyên gặp

phải nguy hiểm. Cha mẹ cô sợ sau khi lấy tôi rồi biết đâu chỉ được vài ba năm

cô đã phải trở thành quả phụ, càng sợ hơn nữa là tôi có thể vì công việc mà đăc

tội với không ít nhân vật xã hội đen, sớm muộn rồi cũng khiến họ bị liên lụy. Vì

thế, cô chủ động đề nghị tôi chia tay, có lẽ vì vậy nên đến bây giờ cô vẫn cảm

thấy như mắc nợ tôi.

Tôi bảo Trần Trần về trụ sở trước, sau đó một mình lái xe đến đón Huệ Na ở

bệnh viện nơi cô công tác. Đang trong giờ làm nhưng vì giúp tôi nên cô đã xin

nghỉ. Đã hai năm trôi qua song cô không thay đổi so với trước là bao, vẫn nhỏ

nhỏ đáng yêu như thế. Nhưng nụ cười của cô đã không còn rạng ngời như

trước nữa mà thậm chí còn có chút miễn cưỡng, ít nhất là trong mắt tôi, tất

nhiên tôi cười cũng không mấy tự nhiên.

Thật ra, tôi luôn cảm thấy rất lấy làm lạ, xưa nay tôi luôn thích kiểu phụ nữ

người hơi đầy đặn một chút, đặc biệt là những cô gái chân dài có vòng ngực từ

loại C (khoảng 15cm) trở lên, người quá gầy hoặc nhỏ bé tôi không thấy thích

cho lắm. Nhưng không hiểu tại sao tôi lại yêu Huệ Na, cô gái khá nhỏ nhắn,

ngực không có mấy thịt này được đến ba năm mười tháng. Trên đường đến viện

điều dưỡng, trong lúc nhớ lại những kỷ niệm đã qua, chúng tôi không nói với

nhau câu nào, cả hai đều cảm thấy lúng túng khó xử.

Tình trạng của Mạch Tiểu Kiều có khá hơn chút ít so với lúc trước, không

còn liên tục hò hét điên cuồng nữa, tuy nhiên vẫn còn rất sợ hãi chỉ hơi một chút

gió thổi cỏ lay cũng khiến cô kêu thét lên, hơn nữa nói năng lộn xộn, hoàn toàn

không hiểu được là đang nói gì. Trong tình trạng như vậy muốn lấy khẩu cung

là điều không thể nhưng Huệ Na sẽ có cách khiến cô ấy phải tự mở miệng.

Thuật thôi miên cần phải thực hiện trong điều kiện không gian yên tĩnh. Sau

khi bàn bạc, Dương và người phụ trách phía viện điều dưỡng sắp xếp cho chúng

tôi một gian buồng bệnh cao cấp. Khi tiến hành, người bị thôi miên cần phải thả

lông toàn thân mới có thể dễ dàng đi vào trạng thái thôi miên, vì thế không thể

trói chân tay Mạch Tiểu Kiều được. Tôi sợ cô ta bất ngờ nổi điên tấn công Huệ

Na nên muốn vào cùng để trông chừng, nhân tiện quan sát luôn quá trình thôi

miên nhưng không được Huệ Na chấp thuận.

Mặc dù yêu nhau gần bốn năm, song trong trí nhớ của tôi thì hình như chưa

lần nào tôi trông thấy Huệ Na thực hiện thuật thôi miên đối với người bệnh.

Hơn nữa những lúc trò chuyện với tôi cô cũng chưa bao giờ đề cập đến chủ đề

thôi miên, hễ tôi đề cập đến là cô liền lập tức chuyển chủ đề khác. Tôi cảm thấy

rất lạ, không hiểu vì sao khi ở bên tôi, cô ấy lại kỵ nhắc đến chuyện thôi miên

đến như vậy nên nhớ rằng sở dĩ tôi quen cô là vì tôi từng ngộ sát một kẻ phạm

tội giết người, cần phải điều trị tâm lý, mà một trong những phương pháp điều

334

trị đó là thôi miên. Thế nhưng, cho dù tôi hoàn toàn tin tưởng vào trí nhớ của

mình song vẫn không thể nào nhớ được quá trình cô thôi miên mình, thậm chí

cũng không thể nhớ nổi mình yêu cô như thế nào. Trí nhớ của con người kỳ lạ

vậy đấy, những chuyện cần nhớ lại luôn không nhớ nổi, nhưng những đau khổ

muốn quên đi thì lại vẫn cứ ghi lòng tạc dạ...

Những chuyện đã qua như một bộ phim dài lần lượt lướt nhanh trong buồng

tối, khi dấu chấm hết đau buồn xuất hiện, Huệ Na cũng đã từ trong buồng bệnh

bước ra, tôi đành tạm thời thoát khỏi dòng ký ức khắc ghi tận tâm can, cố nặn

một nụ cười chắc hẳn rất khó coi. Thôi hãy cứ để cho quá khứ trôi qua, phía

trước vẫn còn rất nhiều con đường phải đi, rất nhiều công việc phải làm, mà

việc cấp bách trước mắt chính là tìm hiểu xem đã có chuyện gì lúc vụ án xảy ra.

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Câu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 42 - Ấn Tượng Về Đầu Lâu

Để tìm hiểu rốt cuộc trong tầng hầm đã xảy ra chuyện gì, tôi dành mặt dày

đến gặp Huệ Na, người yêu đã chia tay cách đây hai năm, hy vọng nhờ cô sử

dụng sở trường thôi miên của mình làm cho Mạch Tiểu Kiều nói ra tình hình lúc

xảy ra vụ án. Được phía viện điều dưỡng bố trí, cô và Mạch Tiểu Kiều ở trong

buồng bệnh cao cấp suốt gần hai tiếng đồng hồ mới bước ra ngoài.

“Cô ấy kể lại tình hình lúc xảy ra vụ án cho em nghe rồi chứ?” Tôi dụ giọng

hỏi. Huệ Na khẽ gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp hơi tái, có lẽ là do sợ hãi vì thông

tin vừa nghe được từ miệng của Mạch Tiểu Kiều. Cô ngồi cạnh tôi, người hơn

run lên, bất giác dựa vào người tôi, còn tôi cũng rất tự nhiên ôm lấy cô. Giây

phút này khiến tôi có cảm giác hình như được quay trở về hai năm về trước, mùi

thơm quen thuộc trên người cô làm tôi ngây ngất, thân hình nhỏ nhắn làm tôi

nhớ lại...

Chúng tôi ngồi lặng yên không ai nói với ai câu gì, hình như đang cùng nhớ

lại quãng thời gian vui vẻ ngày xưa. Nhưng cho dù hồi ức có đẹp đến bao

hiều thì hiện thực vẫn cứ luôn tàn khốc. Cuối cùng cô cũng ý thức được sự thật

là chúng tôi đã chia tay nhau, kẻ cựa mình thoát ra khỏi vòng tay tôi, chỉnh sửa

qua quýt dung nhan xong liền thuật lại cho tôi nghe cảnh tượng kinh hoàng qua

lời kể của Mạch Tiểu Kiều. Để giúp tôi hiểu tình hình một cách đầy đủ cô thuật

lại bằng giọng của Mạch Tiểu Kiều:

Tối hôm đó, A Dương bảo rằng muốn đưa chúng tôi xuống tầng hầm mời

Điệp tiên. Trước đó, tôi đã nghe anh nói dưới tầng hầm từng xảy ra chuyện đối

với mười hai người khi họ mời Điệp tiên, khiến mấy người chết, những người

sống sót đều phát điên. Vì thế tôi rất sợ, bảo anh đừng đi. Nhưng anh bảo rằng

tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi, hơn nữa chỉ cần không làm Điệp tiên giận là

sẽ không xảy ra chuyện gì.

Anh còn bảo tôi Điệp tiên mời về dưới tầng hầm không phải là Điệp tiên

bình thường, ngoài biết được quá khứ và tương lai còn có thể giúp con người

thực hiện ý nguyện. Anh bảo muốn nhờ Điệp tiên dạy phép tiên, ví dụ như thuật

đọc suy nghĩ hay nhìn thấu mọi thứ khiến mọi người đều thấy trong lòng rất tò

mò, tất cả đều đồng ý đi. Nhưng tôi vẫn rất sợ, không muốn đi lắm, anh bảo tôi

không đi cũng không sao bởi vì chỉ cần năm người là có thể mời Điệp tiên được

rồi.

336

Tôi cũng định bảo A Tổ đừng đi, nhưng sau khi nghe mấy câu mĩa mai châm

chọc của các bạn cùng phòng của tôi, nó nhất quyết đòi đi. Không lay chuyển

được nó, lại lo nó và A Dương xảy ra bất trắc nên tôi đành đi cùng.

Chúng tôi hẹn nhau lúc 0 giờ 30 phút, tập trung ở cạnh sân thể thao, khi bốn

đưa con gái chúng tôi đến nơi thì A Dương và những người khác đã đợi được

một lúc. A Dương và Mân Trạch còn mang theo khá nhiều dụng cụ, ngoài xà

beng và chổi ra Mân Trạch còn khoác cả một ba lô trên lưng. A Tổ trêu đùa với

các bạn cùng phòng tôi một hồi xong, chúng tôi liền đi về phía nhà trưng bày

khoa học cũ theo A Dương.

Cửa chính nhà trưng bày khoa học không khóa, A Dương chỉ khẽ đẩy một

cái là mở ra. Tuy nhiên, có lẽ do bản lề bị hoen gỉ nên lúc mở phát ra tiếng kêu

ken két chói tai giống như tiếng oan hồn rên rỉ trong đêm khuya yên tĩnh khiến

khắp người tôi nổi da gà, bất giác nắm chặt cánh tay A Dương. Cánh tay anh rất

to khỏe, cũng rất sẵn chắc, tạo cho tôi cảm giác an toàn, khiến tôi thấy vững dạ

hơn.

Trong nhà trưng bày khoa học khá tối, hơn nữa trên nền nhà cũng có không

ít rác rưởi và những vật linh tinh, rất dễ bị vấp ngã. Anh Dương bảo Mân Trạch

lấy đèn pin soi đường nhưng anh ấy tìm trong ba lô một hồi rồi bảo quên không

mang theo, vì thế chúng tôi đành dò dẫm đến cửa tầng hầm.

Cửa tầng hầm bị khóa, tuy nhiên A Dương đã mang theo xà beng, không mấy tốn sức đã bẩy được khóa. Lúc cửa mở ra, tiếng kêu ken két chói tai lại cất

lên, nghe như tiếng sứ giả gọi hồn đang niệm thần chú thúc giục, khiến tôi cảm

thấy một mối bất an mơ hồ trong lòng.

Phía sau cửa là một cầu thang chật hẹp chìm trong bóng tối trông giống như

cái miệng khát máu của yêu quái đang mở to, tuy nhiên tôi lại thấy nó giống

như con đường ma quỷ tối tăm dẫn xuống địa ngục. Tôi theo sát phía sau A

Dương bước xuống cầu thang, các sự vật phía trước hoàn toàn bị bóng đen nuốt

chừng, hai mắt gần như bị mù ngay từ lúc bước vào cầu thang đó. Vì không

nhìn thấy khiến tôi sợ hãi run lên, A Dương hình như nhận thấy tôi đang sợ nên

nắm chặt tay tôi, hơi ấm từ bàn tay anh truyền sang khiến tôi cảm thấy rất ấm

áp.

Sau khi đã vào cầu thang, A Dương bật một que diêm, ngọn lửa nhỏ giúp tôi

nhìn rõ cảnh vật xung quanh nhưng cũng khiến tôi càng thấy sợ hãi hơn, đó là vì

gian tầng hầm nhỏ hẹp này tạo cho người ta cảm giác rất bức bối, ngột ngạt, hơn

nửa trên tường và trên mặt đất đều loang lổ vết máu, đáng sợ hơn nữa là ở cả

bốn góc tường đều có một cái đầu lâu.

Tôi thật sự sợ chết khiếp trước cảnh tượng và không khí âm u đó liền bảo A

Dương đừng mời Điệp tiên lên nữa và lập tức rời khỏi đó. Nhưng anh ấy lại

không muốn về, hơn nữa A Tổ bị mấy cô bạn của tôi kích vài câu cũng kiên

quyết ở lại, tôi không lay chuyển được họ nên cũng đành ở lại.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, A Dương bảo mọi người cùng mời Điệp

tiên, A Tổ cũng đòi tham gia. Trong lòng tôi linh cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó

nên yêu cầu hai anh em không tham gia để nhường cho người khác chơi. Nhưng

A Tổ bị mấy cô bạn tôi buông mấy lời khích bác liền khăng khăng đòi chơi,

may mà cuối cùng A Dương vẫn lui ra ngoài cùng với tôi. Mọi người ầm ĩ một

lúc cuối cùng cũng quyết định danh sách mời Điệp tiên gồm năm người là A Tổ,

Mân Trạch và ba cô bạn cùng phòng tôi. Họ ngồi quây quanh hình bát quái,

cùng ấn ngón tay trở lên chiếc đĩa úp ngược trên giấy, bởi vì khá thành thạo trò

chơi này nên Mân Trạch đọc câu thần chú: “Hỡi hài cốt ngủ say dưới vực sâu

lạnh cóng, hỡi oan hồn bị cầm tù dưới địa ngục tối tăm, xin hãy nghe lời gọi của

ta, phá tung gông xiềng nặng nề, xé toang phong ấn cổ xưa, trở về bên cạnh ta.

Ta bằng lòng lấy hơi ấm của cơ thể mình sưởi ấm hài cốt lạnh cóng của ngài,

lấy linh hồn của ta an ủi sự phẫn nộ của ngài, làm lửa giận trong lòng ngài lắng

xuống...”

Mân Trạch đọc thần chú xong thì chiếc đĩa bắt đầu chuyển động, mọi người

đều rất phấn khởi, liền bắt đầu đặt ra cho Điệp tiên những câu hỏi đã biết đại

loại như ngày sinh tháng đẻ của mỗi người, Điệp tiên trả lời không chút sai lệch.

Tiếp đó Đan Đan hỏi Điệp tiên về người chồng tương lai của mình có đẹp trai

không, giàu có không? Điệp tiên trả lời là “không”, chúng tôi cho rằng ý của

Điệp tiên là trên giấy không có chữ ngài ấy muốn nói, nên viết lên đó những

chữ thường dùng, kết quả nhận được câu trả lời là “không chồng.”

Nhận được câu trả lời “không chồng”, mặt Đan Đan lập tức tối sầm lại, xem

ra sắp buông lời chửi tục đến nơi, may mà A Dương kịp thời ngăn lại, bảo cô

tuyệt đối không được vô lễ với Điệp tiên.

Đan Đan mặc dù nhẫn nhịn được nhưng rõ ràng đã không còn lòng dạ nào

nữa nên bảo rằng mình nghỉ chơi. Mân Trạch chau mày bảo cô: “Không được

bảo không chơi là không chơi ngay, đã mời Điệp tiên lên rồi, chưa tiễn ngài

quay về thì ngón tay mọi người đều không được rời khỏi đĩa, nếu không Điệp

tiên sẽ không vui.”

“Vậy thì tiễn về là được rồi!” Khẩu khí của Đan Đan cho tôi biết tâm trạng

cô lúc đó rất xấu.

“Đành phải như vậy thôi, thật ra tôi còn có rất nhiều việc muốn thỉnh cầu

Điệp tiên.” Mân Trạch nhướn đôi lông mày tỏ vẻ bất đắc dĩ, chuẩn bị tiễn Điệp

tiên. Nhưng A Dương lại bảo anh còn muốn thỉnh cầu Điệp tiên dạy phép thần

thông, không thể tiễn ngài về nhanh như thế được, hơn nữa vừa mời Điệp tiên

lên đã tiến về ngay e rằng ngài sẽ không vui.

338

Trong lúc họ đang tranh cãi có nên tiến Điệp tiên về hay không thì chiếc đĩa

bỗng dưng chuyển động mạnh một cái, tiếp đó lần lượt dịch chuyển đến vị trí

hai chữ “nổi giận.” Sắc mặt A Dương lập tức trở nên rất khó coi, bèn giục Mân

Trạch hỏi xem có phải Điệp tiên nổi giận không? Sắc mặt của Mân Trạch cũng

không dễ coi hơn chút nào, vội vàng hỏi Điệp tiên có phải ngài chưa muốn về

hay không, câu trả lời nhận được là “phải.” Tiếp đó, anh ta lại hỏi có thể cho A

Dương thay thế Đan Đan tiếp tục được không, Điệp tiên trả lời là “không”, sau

đó chiếc đĩa còn dịch chuyển lên trên chữ “chết.”

Mọi người đều sợ khiếp vía, thi nhau hỏi Điệp tiên tại sao, A Dương vội hét

bảo mọi người yên lặng để một mình Mân Trạch hỏi. Mân Trạch mờ hồ

trên trán, run rẩy hỏi: “Thưa Điệp tiên, Điệp tiên, xin hỏi có phải chúng tôi làm

ngài mất vui rồi không?”

Chiếc đĩa dịch chuyển lên trên chữ “phải.” Anh ta nuốt một ngụm nước bọt,

hỏi tiếp: “Có phải ngài muốn giết chúng tôi không?” Chiếc đĩa từ từ dịch chuyển, vòng quanh chữ “không” một vòng, cuối cùng vẫn dừng lại trên chữ

“phải.”

Mọi người đều đột nhiên không dám nói, không dám cử động, thậm chí cả

không dám thở, thời gian hình như dừng lại ở giây phút đó, trong tầng hầm chật

hẹp chỉ nghe thấy tiếng tim đập thành thịch.

Cuối cùng Đan Đan không chịu được, mở miệng chửi to: “Điệp tiên thói có

gì tài cán chứ, làm được gì chúng tôi nào! Bà cô này muốn về bây giờ, ông ta

dám ho he một tiếng thì ngay cả con C... của ông ta cũng vật xuống đấy, hừ!”

“Đan Đan xin lỗi Điệp tiên nhanh lên, nếu không chúng ta chết ở đây thật

đấy!” Mân Trạch căng thẳng đến nỗi mồ hôi ướt đầm đầy đầu.

“Sợ cái gì, ông ta làm gì được chúng ta nào!” Đan Đan mặc dù hình như có

chút sợ hãi nhưng vẫn không hề tỏ ra yếu thế.

Mân Trạch nói giọng run rẩy: “Đó là vì cô không biết chuyện xảy ra mười

bảy năm trước...”

“Mân Trạch, đừng nói!” A Dương đột nhiên ngăn lại. Nhưng đúng lúc đó

chiếc đĩa bỗng nhiên lại rung động mạnh, trước tiên dịch chuyển đến chữ “nói”,

sau đó lần lượt là các số và chữ “1”, “2”, “7”, “chết”, “5” và “sống.”

“Anh Trạch, Điệp, điệp, điệp tiên định nói gì thế?” A Tổ sợ đến nỗi hai hàm

răng va vào nhau lập cập, khó khăn lắm mới nói được một câu.

Mân Trạch nhìn A Dương một cái rồi mới run rẩy nói: “Điệp tiên bảo tôi kể

cho mọi người nghe chuyện xảy ra mười bảy năm trước. Lúc đó có mười hai

sinh viên mời Điệp tiên ở đây, vì trong đó có một người bắt kính với Điệp tiên

nên Điệp tiên hóa thân thành quý đầu lâu giết chết bảy người, năm người còn lại

may mắn sống sót nhưng cũng sợ hãi đến nổi phát điên... Vết máu trên tường và

dưới mặt đất chính là để lại từ lúc đó.”

“Vậy chúng ta cũng sẽ chết à?” Cuối cùng Đan Đan đã sợ, ôm lấy Bảo Ngôn

ở bên cạnh, người không ngừng run lên cầm cập.

“A Dương, chúng ta phải làm thế nào?” Hình như Mân Trạch cũng không

còn biết phải làm gì.

“Mau hỏi Điệp tiên phải làm gì thì ngài mới tha thứ cho chúng ta.” A Dương

vô cùng sốt ruột, chỉ giận nổi là không thể lập tức đặt ngón tay lên đĩa, tự mình

nói với điệp tiên. Mân Trạch hỏi xong, chiếc đĩa di chuyển đến hai chữ “thân

thể.”

“Thân thể? Chẳng lẽ Điệp tiên cần thân thể, nhưng cần thân thể của ai chứ?”

Mân Trạch lẩm nhẩm tự hỏi, chiếc đĩa lại dịch chuyển, lần này dừng lại trên chữ

“mày.”

Mọi người ngạc nhiên xen lẫn ngỡ vực nhìn Mân Trạch, hình như ý thức được rằng sắp sửa xảy ra chuyện đáng sợ, mà anh ta cũng không biết phải làm

thế nào, anh ta nhìn chiếc đĩa với nét mặt kinh hoàng không thốt lên lời.

Đột nhiên chiếc đĩa lại rung động mạnh, tiếp đó dịch chuyển rất nhanh không theo quy luật nào cả. Mân Trạch hốt hoảng hét lên: “Ấn mạnh chiếc đĩa

xuống, Diệt tiên muốn cướp thân thể của chúng ta, không được để chiếc đĩa lật

ngược lại...” Nhưng chiếc đĩa dịch chuyển rất nhanh, anh ta nói chưa dứt lời thì

nó đã bay ra khỏi tờ giấy, thoát khỏi những ngón tay của họ rồi lật ngược trở lại.

Đáng sợ hơn là ngay chính giữa lòng đĩa xuất hiện một giọt máu đỏ tươi.

Cùng lúc đó tất cả các ngọn nến bất ngờ đồng thời tắt phụt, nhưng gian tầng

hâm lại không lập tức chìm trong bóng tối mà ở bốn góc tường đều phát ra ánh

sáng mạnh đến nỗi tôi có thể nhìn mọi cả sự vật xung quanh. Khi tôi nhìn về

phía góc tường, không nén nổi khiếp sợ kêu lên thất thanh, bởi vì ánh sáng ấy

được phát ra từ bên trong chiếc đầu lâu đặt ở đó.

Mân Trạch nhìn giọt máu tươi trong lòng đĩa, mặt tựa như khúc gỗ mặc dù

đã quen anh ta gần một năm nay nhưng khuôn mặt anh ta trong khoảnh khắc đó

khiến cho tôi có cảm giác rất xa lạ, hình như anh ta đã biến thành một người

khác. Cảm giác của mọi người có lẽ cũng giống tôi, đều bất giác lùi lại phía sau.

Anh ta từ từ đứng dậy, cơ thịt trên mặt hơi co lại, lúc đứng thẳng người lên bỗng

nhiên bật cười ha hả, đồng thời xé toạc áo ra.

Hành động của anh ta làm chúng tôi sợ hết hồn, nhưng đáng sợ hơn là sau

lưng anh ta lại xuất hiện hình một chiếc đầu lâu màu trắng, dưới ánh sáng lờ mờ

hình như đang nhìn chúng tôi cười ác độc.

340

Tôi nghĩ quý đầu lâu đã xuất hiện, nhập vào thân xác Mân Trạch, trong khi

mọi người đều đã sợ hãi phát điên. “Quý đầu lâu kìa!” Hồng Sâm là người kêu

lên trước tiên, chạy bạt mạng lên cầu thang. A Dương cũng kéo tôi chạy, tôi

định gọi A Tổ chạy nhanh lên nhưng chưa kịp ngoái cổ lại thì đã nghe tiếng nó

kêu thảm thương, đến lúc quay lại thì đã thấy một cánh tay rơi xuống trước

mặt...

Đó là cảnh tượng đáng sợ nhất tôi từng nhìn thấy kể từ lúc sinh ra trên đời,

ngay trước mắt tôi, Mân Trạch vật rời tất cả chân tay thậm chí cả đầu A Tổ,

máu tươi bắn tung tóe, không những nhuộm đỏ khắp người anh ta mà còn

nhuộm đỏ cả đám Đan Đan đang sợ hãi trơ ra như đá ở bên cạnh, khiến bọn họ

như biến thành người máu. Đan Đan là người định thần lại sớm nhất, vừa hét

vừa trèo lên chạy cùng chúng tôi, nhưng Di Phương và Bảo Ngôn thì...

Trong giây phút ấy, chúng tôi chỉ cầu sao mọc thêm mấy cái chân để chạy

thật nhanh khỏi nơi khủng khiếp ấy, nhưng vì cầu thang quá hẹp, Hồng Sâm béo

ục ịch ở phía trước đã chặn mất lối đi. Hơn nữa cậu ta còn hoảng loạn đến nỗi

ngã lăn ra, bịt kín cửa ra duy nhất nên ngoài việc la hét chúng tôi không biết làm

gì khác. Đến lúc cậu ta vụng về bò dậy được thì Mân Trạch đã giết chết Di

Phương và Bảo Ngôn, đang nhào đến Đan Đan ở phía sau tôi...

Huệ Na bảo Mạch Tiểu Kiều nhớ được đến đây thì đứt đoạn, cũng có nghĩa

là vào lúc Nghê Đan Đan bị tấn công cô đã hoàn toàn suy sụp và phát điên.

Theo như lời kể của cô, kẻ ra tay giết người là Sử Mân Trạch bị Điệp tiên nhập

vào, mà cậu ta thì đã chết rồi, Điệp tiên như có như không giữa chốn hư vô lại

không thể bắt được, năm mạng người coi như đã chết một cách oan uổng.

Nhưng nếu hung án là do Điệp tiên làm thì chuyện người đàn ông lạ lùng hạ

độc giết Hồng Sâm kia lại là thế nào? Có lẽ, tất cả đều là do hãn ngấm ngấm giờ

trò, chính hãn mới là kẻ đứng đằng sau gây tội ác!

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 43 - Vụ Hiếp Dâm Tàn Bạo

Nhờ có Huệ Na giúp đỡ, tôi biết được tình hình vụ án do Mạch Tiểu
Kiều

kể lại, kẻ gây án hóa ra là Sử Mân Trạch, một trong số những người đã
chết,

nhưng hung thủ thực sự lại là Diệp tiên nhập vào thân xác cậu ta. Song,
khi báo

cáo đúng sự thật chuyện này với tổ trưởng, tội lập tức bị anh ấy chính
cho một

trận: “Lát nữa cậu nộp một tờ đơn từ chức xong rồi chuyển sang hành
nghề thần

thánh đi.”

“Tổ trưởng đừng như vậy, tôi viết trong báo cáo rằng cậu ta bị tâm thần
phân

liệt là được chứ gì.” Kỳ thực trong báo cáo của hầu hết các vụ án liên
quan đến

ma quái đều dính dáng đến bệnh tâm thần phân liệt.

Tổ trưởng lờm tôi một cái: “Cậu muốn viết gì trong báo cáo cũng không

quan trọng, vấn đề lớn nhất hiện nay là phải nhanh chóng tìm ra gã đàn ông kỳ

quái đứng đằng sau giờ trò kia. Không thể cứ bưng bít gia đình người bị hại mãi

được, nhất là gia đình Hồng Sâm, chúng ta cần phải nói rõ với họ, nếu không

sớm muộn gì cơ quan giải quyết khiếu nại tố cáo cũng đến chinh cho chúng ta

đấy...”

Đúng lúc đang bị tổ trưởng lớn tiếng dạy bảo thì điện thoại đổ chuông, là A

Dương gọi đến: “Tôi nghĩ, có lẽ sau này tôi không nên ngủ nữa, vừa về đến nhà

định ngủ gật một lát thì lại xảy ra chuyện...”

“Xảy ra tình hình gì thế?” Vừa tắt máy, tổ trưởng liền hỏi ngay.

“Hừ!” Tôi thở dài một tiếng, cười gượng: “Tai họa lớn rồi, tối qua cấp dưới

của cậu Dương bị tấn công, một chết một bị thương, còn Mạch Tiểu Kiều thì bị

hiếp dâm.”

Tổ trưởng nhắm mắt, ra sức day hai thái dương: “Cậu và Trăn Trăn khẩn trương đến viện điều dưỡng tìm hiểu tình hình, vụ án này không giải quyết nhanh thì chúng ta khó sống đấy.”

Lúc tôi và Trăn Trăn đến nơi, A Dương hai mắt vẫn đỏ tía máu đang ở trước

buồng bệnh của Mạch Tiểu Kiều, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

Trông thấy chúng tôi liền nói với vẻ chán chường: “Tôi sắp phát điên vì vụ án

này rồi! Tối qua sau khi được thôi miên Mạch Tiểu Kiều đã khá hơn nhiều,

342

không còn hoảng loạn như trước nữa. Tôi nghĩ chắc không còn xảy ra chuyện gì

nữa nên dặn bọn La Xán trông coi cẩn thận, không được để bất cứ ai đến gần

buồng bệnh, còn mình sau đó về nhà nghỉ ngơi. Không ngờ sáng sớm hôm nay

viện điều dưỡng gọi điện báo bác sỹ đi kiểm tra buồng bệnh phát hiện thấy La

Xán bị thương nặng, đồng nghiệp còn lại kém may mắn hơn đã hy sinh vì nhiệm

vụ. Còn Mạch Tiểu Kiều thì bị người ta xé quần áo nát vụn, nhét giẻ vào miệng,

phần dưới có một ít vết máu, rõ ràng là đã bị hiếp dâm.”

Cậu ta nói xong liền dẫn chúng tôi vào trong buồng bệnh, trên nền nhà có hai

hình người vẽ bằng phấn, trong đó một người ở phần đầu có vết máu, không cần

cậu ta giải thích tôi cũng đoán được đó là đồng chí không may hy sinh, còn

người kia là La Xán. Có điều thi thể đồng chí hy sinh đã được chuyển đi, còn La

Xán và Mạch Tiểu Kiều cũng được đưa đi chữa trị, vì thế trong buồng bệnh chỉ

có ba người chúng tôi.

Giường bệnh vô cùng lộn xộn, trên giường và xung quanh vương vãi đầy

mảnh vụn quần áo bệnh nhân, ở chính giữa giường có một đám máu nhỏ, xem

ra đêm qua Mạch Tiểu Kiều bị cướp mất trinh tiết một cách dã man. Trên các

sợi vải dày dùng để trói chân tay người bệnh ở bốn chân giường đều có vết máu

rất rõ, từ đó có thể suy đoán đêm đầu tiên của cô đã rất đau khổ chẳng khác gì bị

rơi xuống địa ngục.

“Có biết kẻ nào làm không?” Thật ra trong lòng tôi đã có câu trả lời, chẳng

qua cũng chỉ hỏi chiếu lệ mà thôi.

“Chắc cậu cho rằng do gã đàn ông kỳ quái kia làm à! Trước lúc đến đây tôi

cũng nghĩ như vậy, có điều sau khi biết Lôi Ngạo Dương đã biến mất có lẽ cậu

sẽ thay đổi suy nghĩ.”

“Cái gì? Chẳng phải cậu ta bị nhốt trong nhà điên hay sao?” Nhà điên được

khóa bên ngoài, người bị nhốt bên trong không thể nào tự mở cửa được, mà

phía viện điều dưỡng cũng không thể vô duyên vô cớ thả một người điên ra

được.

“Tôi đưa cậu đi xem nhé!” A Dương dẫn tôi đến trước cửa nhà điên dùng để

nhốt Lôi Ngạo Dương lúc trước.

Tôi sửng sờ khi vừa đến nơi, cửa phòng bị thủng một lỗ đủ cho một cánh tay

lườn qua, cũng có nghĩa là rất có thể Lôi Ngạo Dương tự mình phá thủng cửa

rồi thò tay ra ngoài mở. Có điều mặc dù phía trong bọc đệm mềm nhưng phần

chính của cửa phòng được làm bằng thép tấm, dù cậu ta có khỏe đến mấy cũng

không thể dùng tay không làm thủng được. Vậy mà khi vào trong phòng, ngoài

chiếc kẹp dùng cho người điên bị phá hỏng thì không phát hiện thấy gì khác

nữa.

Việc Lôi Ngạo Dương cưỡng hiếp bạn gái mình xem ra có vẻ lạ lùng, có điều, bạn thân của bạn gái cũ cậu ta từng tiết lộ cậu ta là con quý công tử,

343

mà Mạch Tiểu Kiều lại là gái còn trinh, vì thế chiếm đoạt cũng là điều có thể

hiểu được. Nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là rốt cuộc cậu ta điên thật hay điên

giả, lấy đâu ra sức mạnh ghê gớm để phá được cả cửa sắt như vậy, và tại sao cậu

ta lại chọn thời điểm này để xâm phạm Mạch Tiểu Kiều? Từ các thông tin thu

thập được trước đó cho thấy cậu ta có thể có phép thần thông, có lẽ sau khi mời

Diệp tiên lên đã nhận được thêm sức mạnh không tưởng tượng nổi, thậm chí

ngay cả tính tình cũng vì thế mà thay đổi theo.

“Đúng là loài cầm thú, đáng bị người đời lên án!” Lúc tôi hỏi về tình hình

của Mạch Tiểu Kiều, bác sỹ điều trị cho cô là Từ Niệm đã nghiêng răng trả lời,

“Tối qua tình hình bệnh nhân đã có chuyển biến rõ rệt, có lẽ chỉ cần điều trị

thêm một thời gian nữa là bình phục, nhưng tình trạng bây giờ còn nghiêm

trọng hơn lúc mới đến đây rất nhiều, bất cứ ai đến gần cô ấy cũng đều hét lên.

Có lẽ phần đời còn lại của cô ấy e rằng sẽ phải sống trong viện điều dưỡng tâm

thần mất thôi.”

Khi tôi hỏi rốt cuộc Mạch Tiểu Kiều bị tổn thương ra sao, tại sao bệnh tình

lại nghiêm trọng đến như vậy, là một phụ nữ nhưng bác sỹ Từ lại tỏ ra rất khó

nói, mãi lâu sau mới trả lời: “Khoang miệng, âm đạo và trực tràng của cô ấy đều

có dấu vết tinh dịch, cũng có nghĩa là cả ba bộ phận này đều bị hung thủ xâm

phạm. Hơn nữa miệng âm đạo và cửa hậu môn của cô bị rách nghiêm trọng,

chắc chắn đã bị hung thủ cưỡng bức một cách vô cùng thô bạo. Tội nghiệp cô

ấy, trước đó còn là một khuê nữ trong trắng, bị xâm phạm tàn bạo như vậy dù là

người bình thường cũng phải phát điên chứ nói gì đến một người tinh thần vốn

không ổn định như cô ấy.” Bác sỹ Từ nói mà hai mắt ứa lệ.

Một bác sỹ suốt ngày tiếp xúc với người bị thần kinh mà cũng phải thốt ra từ

“câm thú” như vậy đủ thấy chắc chắn Mạch Tiểu Kiều đã bị đối xử một cách

không phải là đối với con người. Nhưng làm sao Lôi Ngạo Dương lại có thể đối

xử với bạn gái của mình tàn bạo đến thế. Liên tưởng đến chuyện hãm có thể phá

thùng cửa sắt... Chẳng lẽ hẳn cũng bị Điệp tiên nhập vào à?

Muốn làm rõ sự tình, cách tốt nhất là trực tiếp hỏi đương sự, nhưng La Xán

hiện đang được cấp cứu, sống chết ra sao chưa thể nói chắc được, còn Mạch

Tiểu Kiều thì đã hoàn toàn điên dại, ngoài những từ đại loại như “đừng”, “cứu

tôi” ra không nói được từ nào khác. Tôi vốn định nhờ Huệ Na giúp một lần nữa

nhưng sau khi tìm hiểu tình hình cô cũng tỏ ra bất lực, bởi vì người bệnh đã

hoàn toàn mất kiểm soát, đại não luôn ở trong trạng thái hưng phấn nên không

thể thôi miên được.

Trong lúc không biết làm thế nào, tôi đành xin bác sỹ Từ mẫu tinh dịch để

lại trong người Mạch Tiểu Kiều, tiện thể cũng lấy luôn mẫu máu của Lôi Ngạo

Dương và Hồng Sâm được lấy để kiểm tra lúc nhập viện, sau đó đến Đội Kỹ

thuật một chuyến với hy vọng tìm ra manh mối.

Đến Đội Kỹ thuật đưa mẫu tinh dịch và máu cho Duyệt Đồng, cô ấy bảo

Lang Bình mang vào phòng xét nghiệm đồng thời đưa cho tôi báo cáo xét

nghiệm vật chứng thu được trong tầng hầm lúc trước. Do vật chứng thu được rất

nhiều nên báo cáo kết quả cũng dài lê thê, tuy nhiên trong đó chỉ có mấy hạng

mục làm tôi chú ý:

1. Máu: Phát hiện tổng cộng năm mẫu máu tại hiện trường, qua đối chiếu đã

chứng thực là của năm xác chết, số lượng mỗi mẫu máu ước tính đều không

dưới 2400ml.

2. Tro bụi: Tro bụi phát hiện tại hiện trường là hỗn hợp của các vật linh tinh

như băng ghi âm cường lực, nhựa, tóc và giấy vụn bị cháy tạo thành.

3. Đầu lâu: Bốn chiếc đầu lâu đều là xương người thật từ độ dày xương và

thể tích đầu lâu phán đoán đó là một nam ba nữ, trong đó hai nữ còn chưa mọc

răng khôn, tuổi vào khoảng từ 25 trở xuống, một nam và một nữ còn lại căn cứ

vào độ mài mòn của răng phán đoán khoảng từ 40 đến 50 tuổi. Cả bốn chiếc đầu

lâu này đều có dấu vết bị đốt, đồng thời còn sót lại một ít phốt pho pentôxít và

sáp rượu.

4. Nến: Những cây nến phát hiện tại hiện trường dù là đốt rồi hay chưa cũng

đều đã có sự can thiệp, khi cháy được một nửa sẽ tự tắt.

Xem xong báo cáo xét nghiệm, nghi vấn trong đầu tôi càng nhiều hơn. Trước

tiên là máu, Mạch Tiểu Kiều bảo rằng lúc họ xuống tầng hầm ở đó đã loang lổ

vết máu, nhưng trong báo cáo lại nói ở hiện trường chỉ có máu của năm người

chết, vậy thì vết máu lúc trước cũng là của năm người này.

Thứ hai, trong lời kể của Mạch Tiểu Kiều hình như không đề cập đến băng

ghi âm cường lực, mà trước khi cô chạy khỏi tầng hầm tất cả nến đều tắt, vậy thì

tro bụi phải là do ai đó tạo ra nhằm tiêu hủy chứng cứ. Nhưng mà rốt cuộc băng

ghi âm cường lực này chứa bí mật gì?

Thứ ba, những chiếc đầu lâu kia từ đâu ra? Ở thời đại bắt buộc hỏa táng ngày

nay, muốn tìm xương người không phải chuyện dễ, chắc không phải là đầu lâu

có từ thời trước chứ! Còn sấp rượu mặc dù có thể giúp tôi hiểu được chuyện

Mạch Tiểu Kiều nói bên trong đầu lâu phát sáng là thế nào nhưng mà không có

người đốt thì làm sao sấp rượu có thể bốc cháy được? Không lẽ nó có liên quan

đến phốt pho pentôxít còn sót lại ở đó?

Thứ tư, nến do Lôi Ngạo Dương chuẩn bị, vậy thì kẻ giở trò gian lận ở đây

phải là cậu ta, chẳng lẽ cậu ta đã tính kế sát hại mọi người từ trước rồi?

Tôi đem những nghi vấn trong lòng thảo luận cùng với hai mỹ nhân.
Đầu óc

Trần Trần không thật thông minh, không giúp tôi giải đáp được bất kỳ vấn đề

345

gì. Duyệt Đồng trầm tư suy nghĩ một lát xong bỗng nhiên hiểu ra: “Có thể tôi

giải đáp được một phần nghi vấn của anh.”

“Cô nghĩ đến điều gì?” Tôi sốt ruột hỏi.

Cô thoải mái vươn vai một cái, bộ ngực rất có sức thu hút và theo đánh giá

của tôi là hơi nhỏ hơn của Trăn Trăn một chút nhô ra phía trước, mãi lâu sau

mới nói: “Mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi một chút và đi rửa chân gì đó quá

mà chẳng có ai mời cả.” Hừ, ông trời ơi? Sao số tôi lại khổ thế này, cứ bị người

khác chặt chém mãi.

Đến trung tâm mát-xa chân, không biết vô tình hay cố ý mà Duyệt Đồng lại

chọn buồng cho hai người, bởi vì tôi còn phải hỏi cô đã nghĩ ra manh mối gì nên

đành phải để Trăn Trăn hóng mát một mình. Trong khi được nhân viên mát-xa

chân phục vụ một cách thành thạo nhưng vẫn không thể cảm thấy thoải mái, tôi

lại hỏi cô nghĩ ra điều gì, cô nhắm mắt có vẻ rất mãn nguyện, để tôi hỏi mấy lần

rồi mới trả lời: “Tôi nghĩ đến chuyện đốt cháy sáp rệu. Phốt pho pentôxít là

sản phẩm sinh ra sau khi phốt pho trắng bốc cháy, nhiệt độ cháy của phốt pho

trắng rất thấp, trộn lẫn với sáp rượu có thể khiến cho sáp rượu tự bốc cháy.

Nhiệt độ dưới tầng hầm vốn tương đối thấp, không đủ để phốt pho trắng tự bốc

cháy, nhưng sau khi có mấy người vào trong đó sẽ làm cho nhiệt độ tăng lên

chút ít, như thế có thể đốt làm cho sáp rượu cháy rồi. Trong lúc tất cả mọi người

đều tập trung chú ý vào việc mời Điệp tiên sẽ không ai để ý đến việc đầu lâu

bỗng nhiên phát sáng, nhưng đến khi tất cả nến đều tắt rồi thì ngọn đèn đầu lâu

đáng sợ mới rọi vào mắt họ.”

Nghe Duyệt Đồng phân tích xong tôi không khỏi suy nghĩ sâu hơn, nếu những chiếc đèn đầu lâu kia do con người tạo ra thì rất có thể người đó là Lôi

Ngạo Dương, cũng có nghĩa là cậu ta phải vào trong tầng hầm trước khi xảy ra

sự việc. Nhưng nếu người đặt đầu lâu vào đó là cậu ta thì tại sao cậu ta lại phải

thêm một động tác nữa là thay chiếc khóa mới vào đó rồi sau lại tự tay phá nó

ra? Có thể người đặt đầu lâu vào tầng hầm trước đó là người đàn ông bí hiểm

đầu độc giết Hồng Sâm kia, nhưng trước khi hung án xảy ra ở dưới tầng hầm

làm sao lại có vết máu? Chẳng lẽ trong số năm người chết có một người là đồng

bọn của người đàn ông bí hiểm ấy, hoặc giả hẳn ta có thể bằng cách nào đó lấy

được máu của họ? Nhưng theo lời kể của Mạch Tiểu Kiêu, lúc họ vào tầng hầm

thì ở đó đã loang lổ vết máu, muồn như vậy chắc chắn phải cần tới không ít

máu.

Trong lúc tôi đang vắt óc suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy một trong số các

cô gái mát-xa chân nói: “Úi chà, loại sữa tắm này tác dụng kém quá, lại dùng

hết một lọ nữa rồi.” Một cô khác lại nói: “Đã bảo đừng bóp ra nhiều như thế,

mỗi lần bóp ra một ít thôi chẳng phải là dùng được lâu hơn hay sao? Cô dùng

hết nhanh như vậy coi chừng bị trừ tiền...”

346

Sau đó họ nói thêm những gì tôi không còn để ý nữa, trong đầu lúc này chỉ

nghĩ đến câu “đừng bóp ra nhiều như thế, mỗi lần bóp ra một ít thôi chẳng phải

là dùng được lâu hơn”, bóp ra từ từ thì có thể dùng được lâu hơn... Câu nói này

hình như khiến tôi nghĩ đến điều gì đó, song lại giống như bị ngăn cách bởi một

màng giấy mỏng, chỉ một tí ti đó thôi mà không thể nào nghĩ ra được.

Tôi sắp xếp lại trong đầu tất cả thông tin đã biết, lần lượt suy đoán, dần dần

rút ra được một tình huống mơ hồ:

Gã đàn ông bí hiểm lấy trộm tờ báo số ra mười bảy năm trước của trường,

ngụy tạo bài báo giả đánh lừa Lôi Ngạo Dương vốn đam mê thần học phương

Đông, đồng thời kể cho cậu ta nghe truyền thuyết về Điệp tiên. Kẻ đó còn sử

dụng một số biện pháp để lấy được máu của năm người bạn Sử Mân Trạch, tạo

ra cảnh tượng trước đây trong gian tầng hầm này đã từng xảy ra hung án.

Lôi Ngạo Dương không cưỡng được mê hoặc đã dẫn mọi người xuống tầng

hầm mời Điệp tiên, kết quả khiến cho Sử Mân Trạch bị Điệp tiên nhập vào, sau

khi giết hại bốn người, Sử Mân Trạch cũng chết theo. Còn gã đàn ông bí hiểm

kia để ngăn cảnh sát lấy được lời khai bất lợi về mình từ miệng người may mắn

sống sót đã đầu độc giết chết Hồng Sâm.

Có lẽ sau khi Sử Mân Trạch chết, Điệp tiên lại nhập vào Lôi Ngạo Dương,

còn gã đàn ông bí hiểm đó đã thỏa thuận gì đó với Điệp tiên. Vì thế Điệp tiên đã

xui khiến Lôi Ngạo Dương cưỡng hiếp Mạch Tiểu Kiều một cách vô cùng tàn

bạo, khiến cho bệnh tình của cô trở nên nghiêm trọng khó bình phục được, và

khiến cảnh sát cũng không thể nào thông qua cô tìm ra manh mối.

Nhưng, nếu muốn Mạch Tiểu Kiều mãi mãi ngậm miệng thì cách tốt nhất là

giết người diệt khẩu. Hung thủ đã giết một cảnh sát chắc chắn không ngại giết

thêm một người. Vì sao lại như vậy? Tôi tiếp tục với những suy đoán mạnh dạn

hơn sau một hồi lâu suy nghĩ:

Lôi Ngạo Dương và gã đàn ông bí hiểm kia là đồng bọn, chúng cùng nhau

tạo ra bài báo giả, dụ dỗ lừa gạt mọi người xuống tầng hầm mời Điệp tiên, từ đó

gây ra thảm án. Vì thế, Lôi Ngạo Dương thỏa thuận được với Điệp tiên, được

Điệp tiên ban phép thần thông, sau một hồi giả điên giả dại liền trốn khỏi viện

điều dưỡng. Có lẽ, do chịu ảnh hưởng của Điệp tiên nên những mảng nổi trong

nội tâm hắn đã bộc lộ hoàn toàn, vì thế trước lúc trốn đi còn không quên gỡ thủ

đoạn với Mạch Tiểu Kiêu, người mà hắn chưa bao giờ chiếm đoạt được.

Bất kể suy đoán của tôi có chính xác hay không cũng đều phải bắt cho được

Lôi Ngạo Dương và gã đàn ông bí hiểm ấy. Tuyết Tình và Miêu Miêu đã đến

cửa hàng hoa quả điều tra nhưng chưa tìm được manh mối nào, hiện giờ chỉ có

347

thể coi Lôi Ngạo Dương là điểm đột phá, hy vọng có thể nhanh chóng bắt lại

hắn.

Thế nhưng đúng lúc đó lại xảy ra biến cố. Cú điện thoại đột ngột gọi đến của

Lưu Niên bỗng dưng phủ một sắc thái bí hiểm lên vụ án này: “A Mộ, đến phòng

pháp y ngay, xác... xác chết vùng dậy rồi!”

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 44 - Mỗi Nghi Ngờ Xác Chết Sống Lại

Bị Duyệt Đồng lợi dụng bắt đưa đi mát-xa chân, trong thời gian đó sắp xếp

lại một lượt trong đầu các thông tin đã có, tôi rút ra kết luận: Trọng tâm của vụ

án là Lôi Ngạo Dương hiện đang biến mất và gã đàn ông bí hiểm đầu độc giết

Hồng Sâm. Đúng lúc đó, chuông điện thoại reo lên, là của Lưu Niên gọi. Tôi

còn cho rằng anh ấy gọi đến thông báo tình hình khám nghiệm tử thi nhưng

ngay khi Lưu Niên vừa mở miệng tôi đã cảm thấy có điều gì đó không bình

thường, bởi vì giọng nói của anh ấy vô cùng yếu ớt, hình như là bị thương: “Cậu

Mộ, đến phòng pháp y ngay, xác... xác chết vùng dậy rồi!”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cái gì mà xác chết vùng dậy?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Tôi cũng không biết phải nói thế nào, đêm qua tôi bị người ta đánh ngất đi,

lúc tỉnh dậy thấy Chung Cương đã chết, còn xác Sử Mân Trạch không thấy đâu

nữa, cậu cứ đến đây trước rồi nói tiếp nhé!”

Xác chết vùng dậy? Đáng sợ quá! Lưu Niên là pháp y mà nói ra những lời

này thì hình như không được hợp logic cho lắm, cậu ta chắc chắn phải biết cái

gọi là biểu hiện xác chết sống lại, ví dụ như có thể sẽ xảy ra hiện tượng cơ thối

bị co rút cục bộ..., nhưng chuyện chồm dậy đánh cậu ta ngất đi rồi lại còn giết

chết trở thủ của cậu ta nữa thì hoàn toàn không thể xảy ra được. Thế nhưng tại

sao cậu ta lại nói là “xác chết vùng dậy” chứ? Liên hệ đến lời tiên tri về thánh

nhân trong “Thôi bối đồ”, lẽ nào Sử Mân Trạch chính là thánh nhân nói đến

trong đó?

Xác chết vùng dậy là điều khó có thể tưởng tượng được, nhưng truyền thuyết

người chết sống lại còn khó tin hơn, ghi chép về việc người chết sống lại từ xưa

đến nay có lẽ chỉ có chúa Giê-su, ông đã sống lại sau khi chết ba ngày. Mà theo

ghi lại trong “Kinh thánh”, chuyện chúa Giê-su sống lại cũng chỉ được nói tới là

sau khi Giê-su chết ba ngày, người ta thấy huyệt mộ mở tung, xác chết không

biết đi đâu mất, tín đồ cũng chỉ biết thông tin chúa đã sống lại qua lời kể của

“Thiên sứ” chứ không tận mắt trông thấy chúa sau khi sống lại. Vì thế không

thể loại trừ khả năng có một bộ phận tín đồ đã chuyển thi thể Giê-su đi, đồng

thời đóng giả thiên sứ tung tin đồn nhảm. Như vậy cũng có nghĩa là từ khi sử

sách ra đời đến nay chưa từng có ghi chép chính xác và được mọi người công

nhận về việc người chết sống lại, hàng nghìn năm nay chưa từng có, hiện nay

cũng không thể xảy ra. Do vậy, tôi nghi ngờ đó là do gã đàn ông bí hiểm kia tấn

công Lưu Niên và lấy trộm xác Sử Mân Trạch. Nhưng trước khi chưa tìm hiểu

rõ đầu đuôi đưa sự việc mà đưa ra những dự đoán vô căn cứ cũng không có tác

dụng gì, vì thế vẫn cần phải đến phòng pháp y tìm hiểu tình hình trước rồi mới

nói.

Tôi lập tức cùng Duyệt Đồng và Trần Trần đến bộ phận pháp y, thấy Lưu

Niên quần băng trên đầu hết như người Ấn Độ đang ngồi nghỉ trên ghế, quần áo

vẫn còn dính nhiều vết máu, xem ra anh ấy đã bị đánh không nhẹ. Đồng nghiệp

bên Phòng Trinh sát hình sự đã đến trước, đang xử lý hiện trường.

“Đầu anh không sao chứ?” Tôi giả vờ quan tâm hỏi Lưu Niên, thực ra đầu óc

anh ấy thường ngày cũng đã không bình thường rồi, nếu không đã chẳng để trên

người lưu lại mùi xác chết mà không chút lưu tâm như vậy.

“Tôi biết miệng chó không thể mọc ra ngà voi, đầu tôi chưa bị đập vỡ vẫn

còn tỉnh táo.” Mặc dù vết thương không nhẹ nhưng anh ấy vẫn rất linh lợi, chắc

là đầu óc không vấn đề gì.

Anh không bị đánh thành ngớ ngẩn thì tốt rồi, nhưng tại sao anh lại bảo xác

chết của Sử Mân Trạch vùng dậy? Anh là pháp y, hẳn phải biết rằng người chết

không thể chồm dậy tấn công anh chứ. Trong lúc tôi nói chuyện với Lưu Niên,

Duyệt Đồng chào một tiếng rồi liền vào xem hiện trường vụ án, có lẽ do bệnh

nghề nghiệp, mỗi khi xảy ra vụ án kỳ bí cô luôn vội vã đến ngay hiện trường

xem xét Trần Trần không có việc gì nên cũng đi theo cô.

“Tôi cũng không muốn giải thích với cậu, tôi đưa cậu đi xem vài thứ đã rồi

cậu nói sau.” Nói xong, anh ấy bám vào tay vịn chiếc ghế đang ngồi, cố gắng

đứng dậy. Mặc dù rất không muốn khập người cũng bị dính mùi xác chết nhưng

tôi không thể không giúp anh ấy một tay được!

Sau khi được dìu đứng dậy, Lưu Niên đưa tôi đến phòng bảo vệ an ninh, bảo

trực ban mở băng ghi hình giám sát tối qua. Trong băng ghi hình giám sát công

chính có thể trông thấy rất rõ lúc 18 giờ 03 phút tối hôm qua có một nam sinh

viên cao gầy khoác áo dài trắng, đi chân đất ra khỏi cổng chính. Mặc dù không

nhìn thấy mặt nhưng phía sau rất giống Sử Mân Trạch, hơn nữa trước đó không

có người lạ nào vào phòng pháp y, có thể loại trừ khả năng lấy trộm xác. Chẳng

lẽ đúng là xác chết đã sống lại?

Tôi hỏi nhân viên an ninh đang trực ban vào khoảng 18 giờ tối qua đi đâu,

thấy có người lạ mặt kỳ quái đi ra tại sao không ngăn lại thì nhận được câu trả

lời như sau: “Lúc đó tôi xuống bếp ăn cơm, rời khỏi vị trí trong khoảng mười

phút.”

Suy nghĩ trong chốc lát, tôi hỏi Lưu Niên: “Liệu có thể là giả chết không?”

Trên thực tế, xác chết vùng dậy và người chết sống lại hầu như là chuyện không

thể xảy ra, vì thế tôi thà tin đây là hiện tượng giả chết.

“Không thể nào, vết thương trên ngực cậu ta rất sâu, mặc dù không làm tổn

thương nội tạng nhưng đã mất rất nhiều máu ở hiện trường, nếu không được

truyền máu thì dù có giả chết cũng không thể sống được. Có điều, khi khám

nghiệm xác cậu ta tôi phát hiện ra một vấn đề, đó là vết thương kia là do chính

cậu ta cào!” Lưu Niên nói giọng rất chắc chắn.

“Tự cào à? Có khả năng này không...” Tôi đặt tay phải lên vai trái cào một

cái, quả đúng như Lưu Niên nói, nếu bản thân tự cào đúng là có thể gây ra vết

thương giống như vậy, nhưng người bình thường chắc chắn không thể làm nổi

như thế, và họ cũng không thể vặt rời chân tay người khác ra chỉ bằng hai bàn

tay không được.

“Chuyện này cậu đừng tranh cãi với tôi nữa, tôi là pháp y, nhìn vào tình hình

vết thương là có thể phán đoán nó hình thành như thế nào. Nếu là người khác

làm, vết thương sẽ không thể như thế được.” Anh ấy đúng là hiểu xác chết hơn

tôi nhiều, vì thế mà không cần nghi ngờ trước phán đoán của anh ấy. Tất nhiên,

tôi cũng không nghi ngờ mà chỉ là cảm thấy hơi kinh ngạc một chút mà thôi, tôi

vốn cho rằng sau khi Sử Mân Trạch giết chết bốn người, Điệp tiên liền nhập vào

Lôi Ngạo Dương giết chết cậu ta.

“Anh Mộ, qua đây một lát, Duyệt Đồng có phát hiện mới.” Trăn Trăn đột

nhiên chạy ra gọi.

“Phát hiện ra cái gì?” Tôi vừa đi vừa hỏi.

“Phát hiện ra một sợi lông trắng.” Câu trả lời của Trăn Trăn khiến tôi chẳng

hiểu đầu cua tai nheo ra sao, một sợi lông trắng có gì đáng ngạc nhiên chứ, song

từ thái độ ngỡ ngàng của cô có thể thấy cô cũng không hiểu tí gì về nội tình.

Tôi cùng Trăn Trăn dìu Lưu Niên vào phòng giải phẫu, tức là chỗ Chung

Cương bị sát hại. Trong phòng giải phẫu không hề lộn xộn như tôi tưởng, cạnh

bàn giải phẫu để một chiếc băng-ca dùng vận chuyển xác, thi thể Chung Cương

nằm sấp trên mặt đất ở phía bên kia, một chiếc cán dao mổ cỡ lớn cắm sâu vào

sau đầu, một ít máu chảy ra nhuộm đỏ những sợi tóc bên cạnh vết thương. Rất

nhều người cho rằng dao mổ dùng trong giải phẫu có hình dạng giống như loại

dao xẻ thịt bò khi ăn, nhưng thật ra không phải như vậy. Dao mổ gồm hai phần

là cán dao (còn gọi là giá đỡ dao) và lưỡi dao, cán dao chia thành hai loại lớn và

nhỏ, kết hợp với các lưỡi dao khác nhau có thể cắt các bộ phận cơ thể khác

nhau. Nhưng đầu cuối của cán dao mổ không sắc nhọn, cho dù có lắp thêm lưỡi

dao sắc bén cũng chỉ có thể cắt da và thịt, rất khó hình dung để làm nó cắm

xuyên qua lớp xương sọ cứng như vậy, nếu thế hẳn là phải sử dụng đến một lực

rất lớn.

Duyệt Đồng ngồi xồm bên cạnh Chung Cương, đang xem tay phải cậu ấy.

Tay phải Chung Cương nắm chặt một cái kẹp, đầu nhọn của cái kẹp hình như

kẹp chặt một sợi lông nhỏ màu trắng.

351

Tôi hỏi Duyệt Đồng phát hiện được gì? Cô chỉ sợi lông nhỏ màu trắng trên

chiếc kẹp nói: “Đây là sợi tóc vừa mới mọc, hơn nữa còn là màu trắng.”

“Như vậy có gì đáng chú ý không?” Trăn Trăn không hiểu, cất tiếng hỏi.

“Anh Mộ, anh thấy thế nào!” Duyệt Đồng không trả lời thẳng câu hỏi của

Trăn Trăn mà đẩy sang cho tôi.

Tôi suy nghĩ giây lát bèn nói với Lưu Niên: “Theo tôi trước tiên nên tìm hiểu

tình hình trước lúc anh bị tấn công đã.”

Tôi bảo Trăn Trăn kéo ghế cho Lưu Niên ngồi xuống rồi từ từ kể lại xem trước lúc anh ấy bị tấn công rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngồi xuống xong,

Lưu Niên xin tôi một điếu thuốc, anh chàng này “bỏ thuốc” cũng đã được một

thời gian rồi, nhưng cái gọi là bỏ thuốc ở đây chỉ là bỏ mua chứ không bỏ hút.

Anh ấy rít mạnh một hơi rồi mới bắt đầu kể lại tình hình trước lúc bị tấn công,

có lẽ do suốt ngày làm bạn với xác chết, nhìn thấy người chết quá nhiều rồi nên

anh ấy không tỏ ra quá đau buồn trước việc cấp dưới không may bỏ mạng.

Trong số năm xác chết đưa từ trường Đại học Vật lý công nghiệp về có bốn

cái xác không còn lành lặn, khiến tôi và cậu Chung xử lý mệt muốn chết, kể xé

lìa chân tay người chết một cách điên cuồng như vậy có lẽ không nên gọi là

người mà phải gọi là ma quỷ.

Chúng tôi bận rộn suốt gần hai ngày mới giải quyết xong bốn cái xác đó, đến

khoảng 16 giờ hôm qua mới có thời gian khám nghiệm xác Sử Mân Trạch, tình

hình của cậu ta rất khác, vết thương dẫn đến cái chết là do cậu ta tự gây ra. Vì

thế tôi nghi ngờ sau khi giết xong bốn người kia thì cậu ta tự sát...

Tôi cho Lưu Niên biết Mạch Tiểu Kiều nói rằng bốn người kia đúng là do Sử

Mân Trạch giết.

Với sức lực của một người bình thường, dùng tay không xé rời tay chân người khác là chuyện không thể nào tưởng tượng được, hơn nữa hành động tự

sát của cậu ta khiến tôi nghi ngờ cậu ta đã từng sử dụng thuốc kích thích quá

liều, đồng thời do hưng phấn quá mức mà mất hết nhân tính. Để kiểm chứng

cho suy nghĩ này, tôi dặn Chung Cương tiếp tục làm một số kiểm tra sơ bộ, còn

mình thì lấy một ít máu trên người cậu ta rồi sang phòng xét nghiệm ở bên cạnh.

Nhưng kết quả xét nghiệm lại cho thấy trước lúc chết, cậu ta không hề sử

dụng loại thuốc kích thích thường gặp nào, điều này khiến tôi cảm thấy hết sức

nghi hoặc, nếu không phải do tác dụng của thuốc kích thích thì chỉ có thể nói

cậu ta đã bị Địch tiên nhập vào. Tôi đang định quay lại phòng giải phẫu để giải

phẫu thi thể cậu ta nhằm khẳng định chắc chắn hơn chuyện cậu ta có sử dụng

thuốc kích thích hay không, ai ngờ vừa bước vào cửa liền bị đâm một cái vào

đầu, sau đó không còn biết gì nữa.

352

Tỉnh dậy, tôi thấy đèn đã tắt, cửa cũng đã khóa, thân thể Chung Cương đã

cứng đờ, áo choàng trắng treo trên tường mất một chiếc...

Nghe Lưu Niên kể lại xong, trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều vấn đề.
Trước

lúc chết Chung Cương đang tiến hành khám nghiệm sơ bộ xác Sử Mân Trạch,

cậu ta dùng kẹp kẹp một sợi lông nhỏ màu trắng, vậy thì sợi lông vừa mới mọc

ra đó phải là của Sử Mân Trạch.

Nếu đó chỉ là tóc hay lông mày thì cậu ta không nhất thiết phải đặc biệt nhỏ

ra như vậy. Có lẽ sợi lông màu trắng này mọc ra trên mặt Sử Mân Trạch!

Dân gian truyền nhau rằng lông trắng mọc trên mặt là dấu hiệu của xác chết

vùng dậy, có thể Chung Cương phát hiện ra dấu hiệu này nên mới dùng kẹp nhỏ

nó ra. Nhưng khi cậu ấy quay đi, chuẩn bị báo với Lưu Niên phát hiện này thì

xác chết chồm dậy, tiện tay lấy cán dao mổ ở bên cạnh đâm vào đầu làm cậu ấy

chết ngay, không kịp kêu lên một tiếng. Sở dĩ Lưu Niên may mắn sống sót có

thể là do trên tay xác chết vùng dậy kia không có hung khí có thể lấy mạng anh

ấy, nên mới tiện tay đâm cho một cái đến ngất xỉu.

Nhưng nếu đặt giả thiết xác Sử Mân Trạch đúng là đã vùng dậy, vậy thì hành

động của cậu ta sau đó cũng rất có lý trí! Mà theo truyền thuyết mà tôi từng

được biết về chuyện xác chết sống lại, thì sau khi xác chết sống dậy được gọi là

“tang thi”, sở dĩ gọi như vậy là bởi vì tang thi chẳng qua chỉ là một cái xác

không hồn, chỉ còn bản năng động vật nguyên thủy mà thôi, không có bất kỳ

suy nghĩ nào.

Lúc Lưu Niên bị thương là khoảng 16 giờ 30 phút, mà lúc Sử Mân Trạch đi

ra là 18 giờ, như thế cũng có nghĩa là trong khoảng thời gian 90 phút sau khi tấn

công Lưu Niên, cậu ta đã thông thả đóng cửa, khoác áo choàng trắng lên cơ thể

trần truồng của mình, ngoài ra còn tiện tay tắt đèn. Khó hiểu hơn nữa là cậu ta

còn nhắm đúng lúc nhân viên an ninh trực ban đi ăn cơm mới ra ngoài. Việc này

một cái xác không hồn có thể làm được không?

Bởi thế, tôi lại thấy nghi ngờ về giả thiết xác chết sống dậy, và nhắc lại với

Lưu Niên về suy đoán Sử Mân Trạch giả chết của mình. Anh ấy nghiêm túc suy

nghĩ một lát rồi trả lời: “Không thể nào! Chết giả là chức năng đầu tiên để tự

bảo vệ, khi cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng hoặc đại não thiếu dưỡng khí sẽ

có thể đi vào trạng thái chết giả nhưng với xác suất rất thấp, nếu được chữa trị

phù hợp sẽ có cơ hội sống lại. Nhưng từ lúc được phát hiện cho đến trước khi

tấn công tôi cậu ta không hề được tiếp máu, cũng không nhận được bất kỳ biện

pháp cứu chữa nào, chức năng của cơ thể chỉ có thể không ngừng suy giảm, làm

sao bỗng nhiên tỉnh lại được chứ? Hơn nữa cho dù có kỳ tích xảy ra thì cậu ta

cũng không có khả năng tấn công chúng tôi. Với việc mất đi lượng máu lớn như

vậy, đứng dậy được đã là giỏi lắm rồi!”

353

Phân tích của Lưu Niệm cũng có lý ở mức độ nhất định, nhưng không phải

xác chết sống dậy mà cũng không phải chết giả, vậy thì rốt cuộc là chuyện gì?

“Không lẽ cậu ta sống lại đúng như lời tiên tri đã nói?” Lời giải thích mà

Trần Trần đưa ra mặc dù hết sức hoang đường nhưng mọi người có mặt lúc đó

đều không thể đưa ra bất kỳ lời nào để phản bác lại.

Quay về phòng làm việc của tổ, báo cáo với tổ trưởng tình hình Sử Môn

Trạch sống lại và Lôi Ngạo Dương bị Điệp tiên nhập xong, không ngờ lại bị lên

lớp một trận: “Cậu không cho tôi được lời giải thích hợp lý nào à? Tôi bảo

Tuyết Tình bắn một phát cậu chết, đợi đến lúc sống lại cậu đi bắt Điệp tiên kia

về cho tôi xem đi!”

“Tôi mà có bản lĩnh như thế thì còn ngồi ở đây cho anh dạy bảo nữa sao?”

Tôi ngán ngẩm trả lời.

“Lập tức tóm cổ hai tên họ Sử và họ Lô kia về đây cho tôi, sống phải thấy

người, chết phải thấy xác?” Đội trưởng nói như muốn đuổi tôi ra cửa.

“Tổ trưởng ơi, trời đất bao la, tìm ra hai đứa giữa biển người mênh mông đâu

có dễ. Hơn nữa hai đứa chúng nó không có ai thân thích ở vùng này, làm sao

biết được chúng trốn ở đâu.” Tôi dang hai tay ra, nói một cách chán chường.

“Nhân dân phải nộp thuế nuôi cậu, vậy mà cậu không biết nghĩ ra biện pháp

à?” Chiêu găm lên như sứt của tổ trưởng thật lợi hại, có điều tôi nghe quen

rồi.

“Biện pháp thì có, nhưng mà hơi chậm một tí thôi. Chúng chỉ cần sống là bắt

buộc phải ăn, nhờ đơn vị tuần tra để ý một chút chắc chắn sẽ tìm được, có điều

không biết là lúc nào. Có lẽ, chúng ta nên sử dụng biện pháp chủ động hơn.”

Tôi nói giọng đùa giỡn.

“Cậu lại nghĩ ra biện pháp thối gì rồi!”

“Cũng không có gì, tôi chỉ nghĩ có nên cho tôi hưởng một chuyến du lịch

bằng tiền công quỹ hay không, tất nhiên nếu có gái đẹp đi cùng thì càng tốt!”

“Cậu định về quê chúng điều tra à?” Sắc mặt tổ trưởng tỏ ra không mấy thiện

chí.

“Theo tài liệu nhà trường cung cấp, quê chị em họ Mạch và Sử Mân Trạch

trong vụ án này ở cùng một thành phố, có thể giữa họ sẽ có mối quan hệ nào đó,

tốt nhất là đi điều tra một chuyến. Dù sao, cứ chờ đợi ở đây cũng không chắc đã

tìm được chúng.” Lần công tác trước cách đây đã hai, ba năm, còn trong thời

gian ăn chực năm chờ ở Đội chống trộm cướp, thì hầu như ngày nào cũng phải

lình mò để bắt trộm, lấy đâu ra cơ hội đi công tác.

“Được, tôi có thể cử Trần Trần đi với cậu, có điều...” Tổ trưởng cười
xảo

quyệt, “Có điều, nếu trong vòng ba ngày bắt được tên họ Sử thì chi phí
sẽ trả

bằng công quỹ, còn nếu không, cậu hãy tự móc hầu bao ra mà trả.”

“Như thế chẳng phải là anh chơi tôi sao? Chỉ có ba ngày, tôi biết đi đâu
mà

tìm, ít nhất cũng phải cho thời hạn một tuần chứ!” Tôi vật nài.

“Bắt đầu tính từ hôm nay!” Nài nỉ mãi với tổ trưởng mãi mà không
được,

quê Sử Mân Trạch và chị em Mạch Tiểu Kiều ở tỉnh khác, ba ngày trừ
thời gian

đi về không còn lại bao nhiêu, điều tra còn không ra được kết quả gì chứ
đừng

nói bắt cậu ta về.

Mặc cả với tổ trưởng một hồi cuối cùng vẫn không có kết quả, đành phải
từ

bỏ ý tưởng du lịch bằng tiền công, để Tuyết Tình và Miêu Miêu đi điều
tra.

Trong lúc thất vọng, tôi đành tiếp tục vắt óc nghĩ cách bắt được Lôi
Ngạo

Dương, Sử Mân Trạch, và cả gã đàn ông bí hiểm kia. Việc sống lại ly kỳ
của Sử

Mân Trạch không khỏi khiến tôi suy nghĩ không biết vụ án này có liên quan đến

lời tiên tri trong “Thôi bối đồ” hay không, nếu cậu ta đúng là thánh nhân trong

truyền thuyết thì vụ án này phức tạp hơn nhiều.

Dù vụ án có phức tạp đến mấy cũng chỉ cần bắt được bọn chúng là tất cả sẽ

được xử lý dễ dàng. Hai tên này tuy không có họ hàng thân thích ở vùng này,

nhưng Lôi Ngạo Dương có rất nhiều bạn, muốn tìm cũng không biết bắt đầu từ

đâu. Còn Sử Mân Trạch không có nhiều bạn bè, ngoài Lôi Ngạo Dương và

những người trong bọn ra, thì chỉ có Trần Kim Hỷ, có lẽ thông qua cậu ta tôi có

thể tìm được tung tích gã họ Sử này.

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Câu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 45 - Người Bạn Cùng Phòng Bí Hiểm

“Cả hai đứa đều là quái nhân.”

Để thu thập thêm thông tin về Sử Mân Trạch, tôi và Trăn Trăn một lần nữa

đến ký túc tìm Trần Kim Hỷ, tiếc rằng lại không gặp được. Một bạn cùng phòng

cậu ta tên là Kha Hiền cho chúng tôi biết có lẽ cậu ta lại đến quán internet. Còn

khi chúng tôi hỏi về Sử Mân Trạch thì nhận được câu trả lời như trên.

“Họ có chỗ nào không bình thường?” Trăn Trăn hỏi.

“Cái cậu Mân Trạch này luôn coi thường người khác, tôi ngủ ngay dưới giường suốt hơn nửa năm nay, thế mà cậu ta hầu như không hề để ý gì đến tôi,

nói chuyện với nhau lúc nào cũng chỉ được dăm câu ba điều.” Kha Hiền tỏ vẻ

khinh thường.

Căn cứ vào thông tin thu thập từ trước, mặc dù hầu hết mọi người đều cho

rằng Sử Mân Trạch tính tình trầm lặng ít nói nhưng cũng không thể ít nói đến

mức như thế này được. Tôi hỏi cậu ta có xảy ra bất hòa với Sử Mân Trạch hay

không, cậu ta trợn mắt lên bảo: “Con người cậu ta kỳ quái hết mức, ngoài Kim

Hỷ và đám Ngạo Dương ra, đối với ai cũng đều như nhau. Anh có nói nhiều với

cậu ta đến mấy, cậu ta cũng quay mặt đi không thèm quan tâm.”

“Điều này chỉ nói lên rằng cậu ta sống tương đối hướng nội hoặc hơi ngạo

mạn chứ không thể bảo là quái nhân được!” Trong số những người là con một

hiện nay không ít người có nhược điểm này, hơn nữa cha mẹ Sử Mân Trạch

chết sớm nên cậu ta trở nên hướng nội cũng không có gì lạ. Thế nhưng khi ở

cùng với Hồng Sâm và những người trong bọn cậu ta lại không như vậy, ít ra

cũng từng chủ động giúp Lôi Ngạo Dương theo đuổi Mạch Tiểu Kiều.

“Cậu ta không là quái nhân thì còn ai là quái nhân nữa...” Kha Hiền liệt kê ra

cho chúng tôi từng hành động quái dị của Sử Môn Trạch.

Thứ nhất cậu ta xưa nay chưa từng cởi trần. Không những chưa bao giờ tắm

chung mà còn chưa bao giờ cởi trần trước mặt người khác. Vào mùa hè, trong

phòng ngủ nóng y như cái lồng hấp, mọi người đều cởi trần, thậm chí mặc quần

đùi nhưng cậu ta dù nóng đến mồ hôi đầm đìa khắp người cũng không chịu cởi

trần, lúc thay áo nếu không chạy vào nhà vệ sinh thì cũng chui vào trong chăn

mà thay.

356

Thứ hai, gần đây sắc mặt cậu ta luôn tái nhợt. Cậu ta bảo mình bị bệnh thiếu

máu, tôi thường thấy cậu ta uống thuốc bổ máu. Nhưng hiện tượng này mới chỉ

xuất hiện vài ba tháng gần đây, trước đó sắc mặt cậu ta rất bình thường.

Thứ ba, cậu ta vô cùng đam mê thần học. Cậu ta luôn rất bí hiểm, thường

đọc một số sách báo quái dị hiếm có, lúc nhàn rỗi lại đem tờ giấy trắng ra viết

viết vẽ vẽ, hình như là đang vẽ bùa chú gì đó.

Thứ tư cậu ta ngủ rất ít. Mỗi ngày cậu ta chỉ ngủ ba, bốn tiếng nửa đêm thường chuồn ra ngoài không biết làm gì.

Thứ năm, cậu ta không có hứng thú với phụ nữ. Trong số những người đàn

ông chúng ta, có hai kiểu người không sắc dục: Một là, những người không có

tiền cũng không có bản lĩnh nên có muốn cũng không được; Hai là, nhát gan

hoặc đã có bạn gái nên không dám. Nhưng, lòng háo sắc thì lúc nào cũng có, dù

không dám đi tìm gái thì cũng không thể không lên xem phim khiêu dâm!

Nhưng cậu ta thì đến cả phim khiêu dâm cũng không xem, trong khi cả bọn

chúng tôi vây quanh máy tính xem phim khiêu dâm, lại còn mở loa to hết cỡ,

vậy mà cậu ta vẫn nằm trên giường đọc sách như không nghe thấy gì.

Trong số các hành động quái dị Kha Hiền kể ra, ba hành động trước Trần

Kim Hỷ cũng đã từng nhắc đến, có điều không được tỉ mỉ như vậy, hai hành

động sau chúng tôi chưa từng được nghe.

Trần Kim Hỷ trong một lúc sơ ý không nói ra hay là cố tình che giấu chúng

tôi? Có thể thông qua cậu ta chúng tôi sẽ tìm thêm được nhiều manh mối, vì thế

tôi lại hỏi Kha Hiền tại sao lại bảo Trần Kim Hỷ là quái nhân.

“Cậu ta giống hệt Mân Trạch, đều cực kỳ mê tín!” Đánh giá của Kha Hiền về

Trần Kim Hỷ khiến chúng tôi rất bất ngờ. Lúc trước nói chuyện thấy cậu ta tỏ ra

hết sức coi thường việc Sử Mân Trạch đam mê thần học, tại sao Kha Hiền lại

bảo cậu ta cũng hết sức mê tín như vậy?

Tôi nói ra nghi vấn trong lòng, Kha Hiền cười bảo: “Cậu ta lừa anh đấy, con

người cậu ta gặp người nói giọng người, gặp quý nói giọng quý, chẳng có câu

nào là thật. Sở dĩ cậu ta thân với Mân Trạch như vậy là bởi vì cả hai cùng có sở

thích này. Với chúng tôi, Mân Trạch chuyện trò chẳng được mấy câu nhưng khi

tán gẫu với cậu ta về mấy chuyện quỷ thần ma quái thì nửa ngày cũng không

hết.”

Sau đó cậu ta còn cho chúng tôi biết ngoài việc thích nói với Sử Mân Trạch

những chuyện quỷ thần ma quái Trần Kim Hỷ còn rất thích giết thời gian ở

quán internet, cậu ta thường xuyên ngồi suốt đêm ở đấy, và thường xuyên vay

tiền người khác, có điều mấy tháng nay hình như không nghe nói cậu ta vay tiền

nữa. Ngoài ra, cậu ta còn rất không quan tâm đến vệ sinh thân thể, rất ít tắm,

trên người luôn có mùi lạ.

357

“Như thế cũng chỉ có thể nói rằng cậu ta khiến người ta ghét chứ không bảo

là quái nhân được!” Những năm gần đây, có không ít sinh viên đại học suốt

ngày giết thời gian ở quán internet mà không quan tâm đến vẻ bề ngoài, vì thế

điều này đã không còn là chuyện đáng ngạc nhiên nữa.

“Những chuyện kỳ quái của cậu ta có nhiều lắm, ví dụ như tuần trước...”

Tiếp theo cậu ta kể cho chúng tôi nghe chuyện kỳ quái được chứng kiến một

tuần trước:

Tối hôm đó trời nổi gió to, tiếng gió rít ngoài trời nghe như tiếng ma quỷ gào

khóc khiến tôi cảm thấy trong lòng khó chịu. Kim Hỷ và Mân Trạch đều không

biết đi đâu, trong phòng chỉ có tôi và một bạn khác đang ngủ. Thật ra thường

ngày họ cũng không hay ngủ ở phòng, nhưng đêm hôm đó không hiểu tại sao

trong lòng tôi lại luôn cảm thấy phấp phồng, trần trọc mãi đến quá nửa đêm mới

thấy hơi buồn ngủ.

Vừa mới nhắm mắt lại thì hình như nghe thấy tiếng mở cửa, tôi nghĩ chắc là

một trong hai người về nên đưa mắt liếc ra cửa một cái, và những gì nhìn thấy

đã làm tôi sợ đến nỗi hoàn toàn tỉnh ngủ. Tôi trông thấy Kim Hỷ từ ngoài đi

vào, vẫn không khác gì mọi hôm, đầu tóc bù xù, cằm đầy râu, dáng vẻ như đang

ngái ngủ. Mặc dù nửa đêm trông thấy dáng vẻ nửa người nửa ma của cậu ta như

vậy quả thật cũng rất đáng sợ, nhưng thứ làm cho tôi sợ không phải dáng vẻ của

cậu ta bởi vì dáng vẻ này tôi nhìn quen rồi, mà thứ cậu ta cầm trong tay mới làm

tôi sợ hết hồn.

Đó là một cái túi vải cũ nát, kích thước cỡ như loại túi bột mì năm mươi cân,

vừa bẩn vừa đen, không biết lúc trước đựng gì. Sở dĩ tôi cảm thấy cái túi này

đáng sợ là bởi vì lúc đó cậu ta không bật đèn, mà trên cái túi khô khốc đó lại

xuất hiện ánh sáng màu lục lam, hình như là phát ra từ bên trong, giống như có

vô số ma quỷ đang ẩn náu. Càng sợ hơn nữa là tôi phát hiện thêm trên túi có

dính vết máu...

Nửa đêm canh ba, nhìn thấy người bạn cùng phòng quái dị xách một cái túi

vải bí hiểm dính vết máu về phòng quả là một chuyện rất ghê sợ. Tôi hỏi Kha

Hiền có biết Trần Kim Hỷ để cái túi đó ở đâu không, cậu ta nói rằng lúc đó hình

như trông thấy Trần Kim Hỷ vứt nó xuống gầm giường, bởi vì trông nó rất đáng

sợ nên cậu ta chưa bao giờ dám đến xem nó như thế nào.

Tôi nằm bò ra sàn nhà nhìn vào gầm giường, thấy bên trong có một đồng rác

to, trong đó hình như có một vật giống chiếc túi vải liền kéo nó ra. Chính xác đó

là cái túi vải, một cái túi vải dính máu. Xem ra chắc chắn Trần Kim Hỷ biết một

số điều gì đó.

Lúc kéo cái túi ra, một chiếc lọ nhỏ cũng từ gầm giường lăn ra theo, tôi mở

nắp lọ ra xem, thấy bên trong có một ít tinh thể màu trắng, hình như là một chất

358

hóa học nào đó. Để tiết kiệm thời gian, tôi bảo Trăn Trăn đem cái túi và cả chiếc

lọ về Đội Kỹ thuật xét nghiệm, còn mình thì đến tìm Trần Kim Hỷ ở quán

internet cậu ta thường đến.

“Anh tìm Trần Kim Hỷ à? Cậu trai này tối qua dẫn hai người bạn đến đây,

một người còn uống say mèm, họ đang ở buồng số 16 trên tầng hai. Tiện thể

anh xem hộ chúng đã chết chưa, từ tối qua đến giờ cũng không thấy xuống đi vệ

sinh.” Hỏi chàng trai quản lý quán mạng ngồi sau quầy rằng Trần Kim Hỷ có

đến đây không, tôi nhận được câu trả lời như vậy.

Kha Hiền bảo Trần Kim Hỷ không có nhiều bạn, mà quản lý mạng lại nói

cậu ta đưa hai người bạn đến, trong đó một người còn say khướt. Không lẽ đó là

Lôi Ngạo Dương và Sử Mân Trạch? Nếu một lần mà bắt gọn được cả hai tên sẽ

đỡ việc rất nhiều, nhưng vấn đề là với sức lực của một mình tôi không biết có

làm được hay không.

Tôi vừa đi lên tầng hai vừa gọi điện cho Trần Trăn, bảo chị đến thật nhanh.

Cô bảo đã mang cái túi vải đến Đội Kỹ thuật, Duyệt Đồng có lời muốn nói với

tôi, rồi ngay sau đó là tiếng của Duyệt Đồng: “Đã có kết quả xét nghiệm mẫu

tinh dịch và máu anh đưa đến, qua giám định DNA xác định tinh dịch không

phải của Lôi Ngạo Dương.”

“Chắc chắn chứ?” Quái lạ, tại sao tinh dịch lại không phải của Lôi Ngạo Dương, chẳng lẽ kẻ cường hiếp Mạch Tiểu Kiều không phải cậu ta?

“Anh nghi ngờ năng lực của tôi đấy à?” Giọng nói của Duyệt Đồng cho tôi

biết cô có chút không vui, vì thế tôi vội đính chính là mình đã không đúng.

Duyệt Đồng nói tiếp: “Tôi biết anh sẽ nghi ngờ xét nghiệm của tôi, đàn ông đều

luôn tự cho mình là đúng như thế cả. Tôi còn tưởng rằng anh đã làm lẫn lộn

mẫu máu, vì thế đã tiến hành giám định DNA của cả tinh dịch lẫn ba mẫu máu,

kết quả phát hiện ra một chuyện rất thú vị.”

“Chuyện gì vậy?” Tôi thật sự không nghi được giám định DNA sẽ xảy ra

chuyện gì thú vị.

“Chủ nhân của tinh dịch là người thân của Mạch Tiểu Kiều, hơn nữa gần như

có thể khẳng định đó là anh hoặc em trai của cô ấy.” Phát hiện của Duyệt Đồng

khiến tôi cảm thấy đầu óc dường như bị chập mạch trong chốc lát.

Anh hoặc em trai? Theo tài liệu nhà trường cung cấp, Mạch Tiểu Kiều không

có anh trai, chỉ có một em trai là Mạch Diệu Tố, nhưng bây giờ cậu ta đã là một

cái xác chân tay đứt lìa, không còn nguyên vẹn nữa rồi, sao có thể cưỡng hiếp

chị mình được chứ?

“Nhưng mà cậu em trai duy nhất của cô ấy đã chết rồi...” Luồng suy nghĩ của

tôi trở nên hơi rối ren, không biết phải nói thế nào.

359

“Anh định hỏi hung thủ có thể là anh em họ của cô ta không chứ gì!” Suy

nghĩ của Duyệt Đồng vẫn rất rõ ràng, hiểu được ý của tôi.

Nhưng cô lập tức cho tôi câu trả lời phủ định: “Chắc chắn là anh em ruột, tôi

đã bảo Lang Bình lấy mẫu máu của Mạch Diệu Tổ giám định thêm một lần nữa,

có kết quả sẽ báo anh ngay.”

Tắt điện thoại rồi, tôi ngẩn người ra mất một lúc. Tư chi và đầu của Mạch

Diệu Tổ đều bị vạt rời khỏi thân mình, sao có thể cưỡng hiếp Mạch Tiêu Kiều

được? Mặc dù cảm thấy vô cùng hoang đường nhưng tôi vẫn gọi điện đến

phòng pháp y xác định xem thi thể cậu ta có còn ở trong kho lạnh hay không,

câu trả lời nhận được rất chắc chắn: Thi thể cậu ta không có gì khác thường.

Lần này sút đầu mẻ trán đến nơi rồi, vụ án có rất nhiều chỗ khiến người ta

phải vò đầu bứt tai, khiến suy nghĩ của tôi ngày càng rối loạn. Có điều, cho dù

tình tiết vụ án phức tạp đến mấy nhưng chỉ cần tìm được hai nhân vật mẫu chốt

là Lôi Ngạo Dương và Sử Mân Trạch thì có lẽ tất cả mọi vấn đề đều sẽ được

giải đáp.

Nhưng mấu chốt để có thể bắt được chúng hay không lại nằm ở Trần Kim

Hỷ, hoặc cũng có thể nói là nằm trong buồng 16 của quán internet này.

Đến trước cửa buồng 16, ghé sát tai lên cánh cửa. Quán internet vì tiết kiệm

chi phí xây dựng nên hầu hết cửa chính ở đây đều làm bằng hàng rẻ tiền, không

có chức năng cách âm, vì thế tôi có thể nghe rõ âm thanh bên trong. Nhưng

nghe một lúc mà bên trong vẫn không thấy có tiếng ồn ào như tôi nghĩ, thậm chí

còn không có cả tiếng người, ba người bạn cùng vào quán internet mà không hề

nghe thấy dù chỉ một câu nói, việc này có vẻ quá kỳ lạ!

Tuy nhiên, bên trong cũng không phải không có tiếng động, có một số tiếng

động kỳ lạ giống như có người đang ra sức rung lắc chiếc ghế song ở mức độ rất

nhỏ. Nếu không có những tiếng động kỳ quái này tôi còn tưởng những người

bên trong đã chết giống như cậu quản lý mạng vừa nói!

Trong buồng có ba người, Trần Trần lại chưa đến, tôi không tin rằng chỉ dựa

vào sức của một mình tôi mà có thể tay không khống chế được chúng.
May mà

tôi mang theo bình xịt hơi cay, muốn đối phó với người bình thường
không có

gì khó. Điều tôi lo lắng là người đi cùng với Trần Kim Hỷ không phải
người

bình thường mà là Lôi Ngạo Dương và Sử Mân Trạch có sức mạnh của
Điệp

tiên.

Nhưng nếu tiếp tục đợi thì lại sợ xảy ra sự cố ngoài ý muốn, dù sao bây
giờ

nghi phạm cũng có thể đang ở bên trong, nếu để chúng chạy mất thì
không biết

đi đâu mà tìm. Hơn nữa, nhân viên quản lý mạng cho biết bọn chúng
đến đây từ

tối qua, bây giờ bên trong lại không thấy động tĩnh gì, biết đâu chúng
đang ngủ

say.

360

Tính ngang bướng trời dậy, phải liều một phen thôi! Tôi đưa tay khẽ vịn
tay

nắm cửa, thấy cửa không khóa, nhưng khi tôi đang định kéo ra thì lại
cảm thấy

có một sức mạnh nào đó ở bên trong giữ cửa lại. Xem ra người bên trong đã

phát hiện ra tôi. Lúc này đã không cho phép do dự nữa rồi, một tay tôi nắm chắc

bình xịt, một tay cầm tay nắm cửa kéo mạnh về phía sau. Đối phương rất khỏe,

tôi kéo thế nào cũng không mở ra được, trái lại còn thu hút ánh mắt tò mò của

khách hàng đang lên mạng ở đại sảnh. Phải liều thôi, miệng ngậm bình xịt, dùng

hai tay cùng kéo, rồi một chân lại đạp lên bức tường bên cạnh cửa để lấy đà...

Một tiếng động giống như tiếng một vật gì đó bị đứt gãy từ bên trong vọng

ra, sức mạnh kéo tôi lại lúc này lập tức biến mất trong khi tôi vẫn cứ ra sức kéo,

kết quả bị ngã một cái rồ đau, lại còn xuýt nữa bị bình xịt đang ngậm trong

miệng làm cho chết ngạt. Tình huống này giống như hai người đang lấy hết sức

chơi kéo co thì một người đột ngột buông tay ra.

Tôi bối rối bò dậy trong ánh mắt kinh ngạc của đám đông, chuẩn bị chào hỏi

kẻ không tuân thủ luật chơi ở sau cửa. Nhưng sau khi đứng vững trở lại tôi liền

phát hiện ra phía sau cửa không có người, trên tay nắm cửa phía trong buộc một

sợi dây thừng đã bị đứt, còn trên sàn nhà cũng có một sợi dây thừng bị đứt khác,

tuy nhiên tôi chỉ trông thấy một đầu của nó còn đầu kia chắc là bị quấn vào một

chỗ nào đó ở trong phòng. Thì ra, vừa rồi là tôi kéo co với sợi dây thừng này,

cũng tức là có thể bên trong không có người.

Nhưng vừa nới lỏng cảnh giác một chút thì tôi lại trông thấy đầu sợi dây thừng bỗng nhiên thụt lùi về phía sau, giống như có người đang kéo nhưng

không phải kéo tuột một lần về ngay mà mỗi lần chỉ kéo một ít như thể muốn

thu hút sự chú ý của tôi. Mặc dù cửa đã mở nhưng vì ở một góc không thuận lợi

nên tôi không thể thấy rõ toàn bộ tình hình bên trong. Có điều sợi dây thừng đã

động đậy thì trong đó chắc chắn phải có người đang kéo.

Tôi bước một bước dài vào trong phòng, hướng bình xịt về phía sợi dây

thường bị kéo lại, nhưng đang chuẩn bị xịt thì lại sững người lại. Bên trong đúng

là có một người, người này chính là Lôi Ngạo Dương. Sự xuất hiện của cậu ta

có thể nói là nằm trong dự tính của tôi, còn sở dĩ tôi sững người là bởi vì cách

xuất hiện của cậu ta làm tôi hết sức bất ngờ - cậu ta bị trói trên ghế! Đầu còn lại

của sợi dây thường liên tục bị rút về phía sau kia quấn một vòng quanh chân

chiếc bàn máy tính hàn cố định xuống nền nhà, sau đó lại quấn quanh người cậu

ta. Sở dĩ sợi dây thường bị rút về phía sau là bởi vì cậu ta đang không ngừng giãy

giụa làm cho nó dần dần nới lỏng ra.

Một đầu của sợi dây thường vốn bị buộc vào tay nắm cửa, cũng có nghĩa là

nếu không có ai mở cửa thì nó sẽ trói rất chặt. Nhưng khi có người cố sức mở

cửa thì sợi dây sẽ bị đứt, gián tiếp nới lỏng dây trói cho Lôi Ngạo Dương.

Những suy nghĩ này thoáng vụt qua trong đầu tôi, lúc định thần lại thì Lôi

Ngạo Dương đã cởi bỏ được dây thừng trên người, lấy giẻ nhét trong
mồm ra,

gầm lên giận dữ, đang nhe nanh múa vuốt xông vào tôi...

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 46 - Người Anh Tàn Độc

Qua lời kể của Kha Hiền tôi biết được có thể lúc trước Trần Kim Hỷ đã nói

đối chúng tôi, hơn nữa rất có thể cậu ta biết tung tích của Sử Mân Trạch, thế là

tôi một mình đến tìm ở quán internet mà cậu ta thường lui tới. Không ngờ

không tìm thấy cậu ta mà lại tìm thấy Lôi Ngạo Dương bị trói trên ghế trong

buồng internet, hơn nữa cậu ta giãy giụa thoát khỏi giây trói xong liền xông vào

tôi.

Không biết cậu ta ăn gì mà vóc dáng to lớn hơn tôi nhiều, hơn nữa hai mắt

còn vẫn đỏ tía máu, bọt mép bắn tung tóe, chẳng thấy đâu phong độ “khôi ngô

tuấn tú vượt Phan An”, ngược lại lúc này bảo cậu ta là “hung ác tàn bạo hơn

Trọng Quỳ” cũng không ngoa.

Đáng thương cho tôi thân là cảnh sát hình sự mà lần nào kiểm tra thể lực cũng đều phải cố gắng lắm mới đạt yêu cầu thì làm sao có thể là đối thủ của cậu

ta, không bị cậu ta đánh chết đã là khá lắm rồi. Nhưng cái khó là cái khôn,

không đấu chân tay được với cậu ta thì dùng mưu kế. Mặc dù cậu ta đã cởi được

trói nhưng sợi dây thừng vẫn còn mắc trên người, tôi liền phi thân về phía trước

như chó đói vồ mồi, chộp lấy đầu dây thừng bị đứt ra sức kéo ngược lại. Do một

đầu dây thừng còn buộc trên ghế nên khi bị tôi kéo, liền lập tức thít chặt lại, mặc

dù không trói chặt cậu ta lại được như trước nhưng cũng làm cậu ta ngã lăn ra.

Cậu ta vừa ngã xuống tôi liền lập tức vùng dậy, cầm bình xịt nhằm thẳng vào

mặt cậu ta xịt tới tấp. Vài ba phút sau cả bình xịt hầu như đã hết sạch, may mà

hơi của bình xịt tự có tính kích thích mạnh nhưng không gây nguy hiểm đến

tình mạng. Lôi Ngạo Dương hai tay ôm mặt lăn lộn dưới đất gào lên như con sói

khiến cho mọi người ở trong đại sảnh đều kéo đến đứng ngoài cửa xem.

Chỉ lát sau quản lý phòng mạng đã rẽ đám đông bước vào, hốt hoảng hỏi tôi

xảy ra chuyện gì? Tôi nói không mấy thiện cảm: “Cậu ta lên cơn động kinh, lập

tức báo cảnh sát nhanh lên! Cậu ta mà chết ở đây thì cậu sẽ phiền phức lớn!”

Cậu quản lý bị tôi dọa sợ cuống cuồng, chân tay lóng ngóng móc điện thoại gọi

người. Thực ra, nếu là lên cơn động kinh thật thì báo cảnh sát cũng không tác

dụng gì mà phải bấm 120 gọi xe cứu thương mới đúng. Có điều tuy chưa kịp

phản ứng kịp thời nhưng cậu ta cũng không phải là kẻ dốt nát, lúc báo cảnh sát

không nói có người lên cơn động kinh mà bảo rằng ở đây sắp sửa xảy ra án

mạng, hơn nữa lời lẽ còn rất cường điệu.

362

Tranh thủ chút ít thời gian chưa có việc gì, tôi quan sát xung quanh căn

phòng không thấy có chỗ nào đặc biệt, duy chỉ có cửa sổ là người có thể chui

qua được. Thò đầu ra ngoài thì thấy có thể trèo xuống theo đường ống nước,

xem ra Trần Kim Hỷ và người bạn chắc là Sử Mân Trạch đã chuẩn đi theo

đường này.

Tuần cảnh gần như đến cùng lúc với Trăn Trăn, tôi cho họ xem thẻ cảnh sát

đồng thời thông báo tình hình, bảo họ giúp áp giải Lôi Ngạo Dương về Phòng

Trình sát hình sự. Lôi Ngạo Dương vẫn khỏe như một con bò mộng, bốn cánh

sát mà suýt chút nữa không giữ nổi, vất vả lắm mới đưa được cậu ta vào thùng

xe, và đến lúc đó thì một người trong số đó đã bị thương, má bên trái bị một

đấm sưng vù.

Về đến cơ quan, tôi nhờ các đồng nghiệp đưa cậu ta vào phòng thẩm vấn

buộc lên ghế hùm, chuẩn bị thực hiện bài “đánh giá tinh thần” để xác định cậu

ta điên thật hay điên giả.

“Anh làm thế nào để kiểm tra cậu ta điên thật hay điên giả?” Trăn Trăn thấy

tôi tay không bước vào phòng thẩm vấn thì tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi cười ranh mãnh, nói với cô là: “Tôi đã có cách, có điều phải nhờ cô giúp.”

“Cần tôi giúp cũng được, nhưng đừng bảo tôi làm những việc kỳ quái.”
Hình

như cô cảm nhận được điều gì không bình thường.

“Chớ căng thẳng, cô không phải làm gì cả, chỉ cần yên lặng giúp tôi là được

rồi.” Tôi ra hiệu cho cô ngồi xuống, sau đó lấy điện thoại chọn một bản nhạc

chuông đặc biệt rồi đặt chế độ phát lặp lại.

“Nhạc chuông của anh là cái quái gì thế, vừa ồn vừa chói tai, giống như một

đàn muỗi vo ve bên tai, bực chết đi được!” Trăn Trăn trừng mắt nhìn tôi tỏ ra

không vừa lòng, hình như có ý muốn cướp điện thoại. Tôi vội dứt điện thoại vào

túi, không cho cô cơ hội.

Khoảng 5 phút sau cô bắt đầu tỏ ra bực bội, liên tục thay đổi tư thế ngồi

đồng thời hỏi tôi bằng giọng không mấy thiện chí: “Anh định để chuông kêu

đến bao giờ hả, bực quá!”

“Thế à? Tôi lại không thấy như vậy, cứ để nó kêu một lúc nữa nhé!” Tôi trả

lời qua quýt.

Mười phút sau cô lại hỏi: “Rốt cuộc anh định làm trò quái gì thế? Tôi không

chịu được tiếng chuông này nữa rồi, tắt ngay nó đi!”

Tôi mỉm cười với cô: “Yên nào, cô ngồi yên một lúc không được à?”

363

Cô lườm tôi một cái rồi không nói gì nữa, nhưng 20 phút sau cuối cùng cô đã

nổi khùng, đứng bật dậy đập tôi một cái ngã lăn quay, chỉ vào Lôi Ngạo Dương,

hét lên với tôi bằng vẻ đặng đặng sát khí: “Rốt cuộc anh muốn kiểm tra cậu ta

điên thật điên giả hay là ép tôi phát điên hả! Tắt ngay tiếng chuông đáng ghét

này đi, nếu không tôi lột da anh đấy!”

Tôi sợ cô lột da mình thật nên vội tắt chuông lúc này, mặc dù cô đã trấn tĩnh

hơn, nhưng mặt vẫn đầy vẻ bức tức, giận dữ hỏi tôi: “Rốt cuộc anh đang làm trò

gì? Theo tôi không phải anh kiểm tra xem cậu ta có điên thật hay không mà là

muốn làm tôi phát điên đấy!”

“Bây giờ chẳng phải đã có kết quả rồi hay sao?” Tôi chỉ vào Lôi Ngạo

Dương đang ngồi trên ghế hùm hét ầm ĩ, giải thích với cô: “Người bình thường

nghe thấy tiếng nhạc chuông như tiếng muỗi vo ve ở tần số cao nhất định sẽ

cảm thấy bức bối, nếu kéo dài sẽ nổi khùng giống như cô vừa rồi. Nhưng cô

nhìn cậu ta xem, mặc dù liên tục hò hét nhưng ít nhất cũng không lồng lộn lên

như cô. Vì thế kết quả kiểm tra là - cậu ta điên thật.”

Cô gật đầu tỏ vẻ hiểu mà thực ra không hiểu gì, nhưng lập tức phát hiện ra

vấn đề: “Thế tại sao anh không có phản ứng như vậy? Còn nữa, tại sao anh nhất

định bắt tôi ngồi đây chịu tội?”

“Việc này...” Tôi cười trừ, gãi đầu: “Loại chuông này tần số lên đến mười

bảy nghìn héc, gần đến giới hạn nghe cuối cùng của con người, nói chung người

từ 25 tuổi trở lên không nghe được...”

Cô trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên kêu lên: “Anh không nghe

thấy nên mới lấy tôi làm vật thí nghiệm à?!”

“Nếu không, tôi làm sao biết được phải nghe bao nhiêu lâu mới nổi khùng.

Ái chà...” Cô lại đập tôi.

Mặc dù Lôi Ngạo Dương không thể cung cấp bất kỳ manh mối nào nhưng

cậu ta đã bị trói ở quán internet, mà quản lý quán lại xác nhận cậu ta đến cùng

Trần Kim Hỷ, vậy thì chắc chắn Trần Kim Hỷ có liên quan đến vụ án này, hơn

nữa rất có khả năng là gã đàn ông bí hiểm đã đầu độc giết Hồng Sâm, thậm chí

là chủ mưu vụ án. Mà Lôi Ngạo Dương gần như chắc chắn đã bị điên, cũng tức

là cậu ta chẳng qua chỉ là người bị hại, hoặc cậu ta chỉ là một quân tốt của Trần

Kim Hỷ.

Nhưng chỉ là một con tốt thì tại sao lại tốn công sức cứu cậu ta ra khỏi

viện điều dưỡng rồi đưa đến quán internet như vậy? Đáp án có lẽ chỉ có một, đó

là chuyển mục tiêu của cảnh sát sang hướng khác nhằm kéo dài thời gian. Mà

trước đó tôi luôn nghi ngờ Lôi Ngạo Dương là kẻ cường hiếp Mạch Tiểu Kiều,

chưa bao giờ nghĩ đó là Trần Kim Hỷ. Nhưng cậu ta có đúng là anh trai của

Mạch Tiểu Kiều không? Có lẽ bên trong chuyện này vẫn còn có điều bí ẩn.

364

“Bây giờ chúng ta phải làm gì? Tìm Trần Kim Hỷ ở đâu?” Lúc lái xe ra khỏi

đồn cảnh sát, Trăn Trăn hỏi...

“Bến xe, bến cảng, sân bay, suy cho cùng bất kỳ nơi nào có phương tiện giao

thông cũng đều có thể tìm thấy cậu ta.” Tôi lái xe vào con đường dẫn đến Đại

học Vật lý công nghiệp.

“Anh cho rằng cậu ta chuẩn bị bỏ trốn đến nơi khác à?”

“Cậu ta đã ngang nhiên đưa Lôi Ngạo Dương đến quán internet thì chắc hẳn

cũng biết rằng chúng ta sẽ tìm đến, còn đây chỉ là kế hoãn binh mà thôi.”

“Con đường này đi đến Đại học Vật lý công nghiệp, bây giờ chúng ta không

đi tìm cậu ta à?” Trần Trần nhìn tôi ngờ vực.

“Hừ, theo cô chúng ta đến ga xe lửa tìm cậu ta hay là đến bến xe, bến cảng

hay sân bay? Tôi sợ rằng lúc chúng ta đến được biết những nơi này thì cậu ta đã

lên tận sao hỏa rồi.” Tôi tiếp tục nghi ngờ chỉ số IQ của Trần Trần chưa đạt đến

giá trị trung bình mười của người Trung Quốc.

“Vậy chúng ta đến trường thì tìm được cậu ta à?”

“Đi tìm vận may luôn tốt hơn là chạy lung tung khắp nơi.” Tôi nghĩ đến một

cách có thể tìm thấy cậu ta.

Về trường Đại học Vật lý công nghiệp tìm gặp người phụ trách, đúng như tôi

nghĩ, khi sinh viên mới nhập học nhà trường quả nhiên bắt buộc phải làm thẻ ở

một ngân hàng nào đó. Trần Kim Hỷ muốn chạy trốn đi xa sẽ buộc phải sử dụng

một số tiền lớn, lần theo hướng này nhất định tìm được. Sau khi liên hệ với

ngân hàng, biết được một giờ trước đây cậu ta rút hai mươi nghìn đồng tiền mặt

ở máy rút tiền tự động cạnh ga xe lửa, tôi cảm thấy rất lạ là một sinh viên đại

học tại sao lại có nhiều tiền gửi ngân hàng như thế, sau đó hỏi kỹ số ghi chi tiết

tài khoản của cậu ta, phát hiện ra một bí mật động trời - tiền của cậu ta đều do

Sử Mân Trạch gửi cho.

Từ tư liệu ngân hàng cung cấp cho có thể thấy, trong thời gian gần một năm

nay Sử Mân Trạch đã nhiều lần chuyển tiền cho Trần Kim Hỷ, tổng cộng lên

đến hơn ba trăm nghìn. Lần gần nhất là ngay sáng nay, địa điểm chuyển tiền là

máy giao dịch tự động trong vườn trường.

Không lẽ Trần Kim Hỷ chỉ vì tiền mà bị người khác sai khiến, còn Sử Mân

Trạch mới là chủ mưu thực sự?

Đang chuẩn bị liên hệ báo cáo tình hình với tổ trưởng thì Duyệt Đồng gọi

điện đến: “Có kết quả xét nghiệm rồi, trong túi vải dính bột phốt pho, qua kiểm

tra chứng minh chiếc túi này từng đựng bốn chiếc đầu lâu kia, vết máu dính trên

365

chiếc túi vải đã xác định được là của Sử Mân Trạch. Còn về chiếc lọ nhỏ kia,

tinh thể bên trong chính là xy-a-nua.”

Kết quả xét nghiệm khiến tôi càng tin chắc vào suy đoán của mình, một tay

Sử Mân Trạch lập kế hoạch cho toàn bộ sự việc, chắc chắn cũng là người lấy

trộm báo cũ và làm giả báo của trường. Mà để tránh những người sống sót trong

đó có Hồng Sâm cung cấp cho cảnh sát lời khai bất lợi cho mình, hẳn đã liên hệ

với Trần Kim Hỷ từ trước khi cảnh sát kịp đến hiện trường, bảo Trần Kim Hỷ bí

mật theo dõi họ.

Khi phát hiện thấy Hồng Sâm có thể hồi phục trong thời gian ngắn, đồng

thời có thể cung cấp lời khai ở một mức độ nhất định, Trần Kim Hỷ bèn vận

dụng nguyên lý hiện tượng mao dẫn, hạ độc vào chai nước uống chưa kịp mở

nắp, giết chết cậu ta.

Sau đó Duyệt Đồng còn thông báo cho tôi một sự việc khác: “Tôi đã giám

định DNA của mẫu tinh dịch và máu của bốn nam giới trong vụ án, xác định

tinh dịch là của Sử Mân Trạch, hơn nữa cũng xác định đó là anh trai của Mạch

Tiểu Kiều và Mạch Diệu Tổ.”

Tôi bỗng nhiên thấy hơi chóng mặt, thực ra chuyện này là thế nào? Anh trai

bày mưu dụ dỗ em trai và em gái xuống tầng hầm sau đó xé rời tay chân em trai

trước mặt em gái, khiến em gái sợ hãi phát điên. Tiếp theo khi bệnh tình em gái

đang tiến triển tốt lại hiếp dâm một cách tàn bạo để em gái rơi vào trạng thái

trầm trọng không thể chữa. Kẻ gọi là “anh trai” ấy không biết là loại ma quỷ gì

mà lại hành động cầm thú với em trai em gái mình như vậy?

Theo tài liệu nhà trường cung cấp, chị em họ Mạch không có anh trai, vì thế

tôi gọi điện cho Tuyết Tình đang điều tra tại quê họ, hy vọng có thể làm rõ được

chuyện này là thế nào. Tuyết Tình mặc dù không có câu trả lời nhưng lại cho tôi

biết một thông tin còn chấn động hơn: “Cha mẹ và hai chị gái của Sử Mân

Trạch tám năm trước chết một cách ly kỳ, đến nay cảnh sát địa phương vẫn

chưa tìm thấy đầu lâu của họ...”

Tuyết Tình và Miêu Miêu về quê Sử Mân Trạch và chị em họ Mạch điều tra,

lúc điều tra tình hình Sử Mân Trạch biết được trong một đêm của tám năm về

trước toàn bộ người nhà cậu ta chết một cách ly kỳ, cả bốn người đều bị hung

thủ dùng tay vịn cổ lấy mất đầu. Đến nay cảnh sát địa phương vẫn chưa bắt

được hung thủ, thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không có, lại càng

không thể tìm được bốn chiếc đầu lâu kia.

Lẽ nào bốn chiếc đầu lâu ở dưới tầng hầm kia là của cha mẹ và hai chị gái

Sử Mân Trạch? Ông trời ơi, không lẽ Chi Vưu tái hiện ở chốn nhân gian? Sao

lại có người độc ác tàn nhẫn đến như vậy!

366

Tôi bảo Tuyết Tình tạm thời đừng quan tâm đến chuyện của Sử Mân Trạch

mà hãy lập tức đến gặp cha mẹ của chị em họ Mịch, hỏi họ có phải còn có một

đứa con trai nữa hay không. Tiếp theo tôi gọi điện báo cáo tình hình với

trưởng, anh ấy bảo rằng sẽ liên hệ ngay với đồn cảnh sát khu vực ga xe lửa để

tìm Sử Mân Trạch và Trần Kim Hỷ, đồng thời bảo chúng tôi cũng tức tốc đến

nhà ga.

Lúc này gần như đã có thể khẳng định chắc chắn chủ mưu vụ án là Sử Mân

Trạch còn gã đàn ông bí hiểm đầu độc chết Hồng Sâm là Trần Kim Hỷ, nhưng

vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn chưa làm rõ được. Trước tiên là tại sao Sử Mân

Trạch lại giết người, tại sao không giết chết Mạch Tiểu Kiều mà lại chà đạp cô

bằng thủ đoạn tàn bạo như vậy; thứ hai là tại sao sau khi chết hẳn có thể sống lại

được tại hiện trường vụ án hẳn đã mất một lượng máu nhiều đến mức có thể mất

mạng, trong tình hình không được tiếp máu như thế thì giả thiết chết giả cũng

không thể xảy ra được; thứ ba là trong đồng tro bụi ở hiện trường vụ án có dấu

vết sót lại của băng ghi âm cường lực, tại sao hẳn phải cố tình đốt đi, trong đó

có bí mật gì không thể để người khác biết được; thứ tư là trước lúc chết Chung

Cương kẹp lấy được một sợi lông trắng trên người hẳn, sợi lông trắng này có gì

bí ẩn; thứ năm là rốt cuộc hẳn có phải là thánh nhân nói đến trong lời tiên tri

hay không?

Trong những vấn đề trên thì vấn đề cuối cùng quan trọng hơn cả. Nếu Sử

Mân Trạch đúng là thánh nhân trong lời tiên tri, vậy thì thời kỳ huy hoàng nói

đến ở đây là như thế nào? Rất khó để tưởng tượng một kẻ hung tàn như vậy lại

có thể là “thánh nhân”, từ khi có sử sách đến nay những gì hôn quân bạo chúa

đem lại chỉ là mưa máu gió tanh, dân chúng lầm than. Tần Thủy Hoàng trị quốc

bằng chính sách tàn bạo, thậm chí thực hiện đốt sách chôn học trò, mặc dù có

thế thống nhất sáu nước nhưng cuối cùng chẳng qua cũng chỉ như một ngôi sao

bằng, vụt sáng lên trong chốc lát...

Càng nghĩ càng rối thêm, thôi thì không nghĩ gì nữa, nhấn ga hết cỡ, lái xe

như bay đến ga xe lửa. Có thể sau khi đến nhà ga thì tất cả sẽ đều có lời giải.

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Câu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 47 - Câu Đố Về Sự Phục Sinh

Từ các chứng cứ đã có suy ra được chủ mưu vụ án là Sử Mân Trạch, tòng

phạm là Trần Kim Hỷ, hơn nữa chúng đang chuẩn bị bỏ trốn đi xa. Mặc dù, còn

có rất nhiều nghi vấn chưa làm sáng tỏ nhưng chỉ cần bắt được bọn chúng là

không lo không làm rõ được chân tướng. Vấn đề lớn nhất lúc này là có bắt được

trước khi chúng kịp trốn đi hay không.

Đồn cảnh sát khu vực ga xe lửa hình như làm việc hiệu quả hơn tôi tưởng rất

nhiều, tôi và Trần Trần còn chưa đến nơi tổ trưởng đã gọi điện báo rằng Trần

Kim Hỷ đã bị bắt, có điều không thấy tung tích Sử Mân Trạch đâu cả.

Đến đồn cảnh sát khu vực ga xe lửa tìm hiểu tình hình biết được sở dĩ Trần

Kim Hỷ bị bắt dễ dàng như vậy không phải là do các đồng nghiệp ở đây làm

việc hiệu quả mà là mùi lạ bốc ra từ người hấn đã gây họa. Hấn vốn đã lên tàu

đường dài trốn sang tỉnh khác nhưng vì mùi trên người quá hôi khiến hành

khách ở bên cạnh không chịu được mới nói vài câu. Kết quả hai bên cãi nhau

làm cảnh sát bảo vệ trên tàu nghe được. Vừa lúc đó thì ảnh của hấn được tổ

trưởng gửi đến, cảnh sát trên tàu nhìn qua thấy quen mới bắt hấn về.

Đi đến trước mặt con rệp hôi thối này tôi liền hiểu ra vì sao vị khách đi tàu

kia lại cãi nhau với hấn, xem ra từ lần gặp trước đến giờ hấn vẫn chưa tắm và có

lẽ ngay cả mặt cũng chưa rửa, trên người tỏa ra một mùi vô cùng khó ngửi. Con

người lười đến mức này chả trách bị bạn cùng phòng gọi là quái nhân. Nếu hấn

chịu bỏ ra chút thời gian tắm rửa thì có lẽ bây giờ đã cao chạy xa bay đến nơi

khác rồi. Để nhanh chóng biết được tung tích Sử Mân Trạch, chúng tôi không

có thời gian cho hăn tắm rửa, đành bịt mũi ngồi tra hỏi.

Bị chúng tôi hỏi dồn hăn tỏ ra hết sức căng thẳng, liên tục lục lọi các túi khắp từ trên xuống dưới, hình như đang tìm thuốc hút. Tôi đưa cho hăn một

điếu, lạnh lùng bảo: “Cứ hút đàng hoàng, đến lúc ngồi trong nhà giam rồi có

muốn hút cũng không được nữa đâu. Chúng tôi tìm thấy trong gầm giường cậu

một cái túi vải dính máu và một lọ nhỏ đựng xy-a-nua, có hai vật chứng này rồi,

nếu không thể cho cậu vài hạt lạc (vài viên đạn) thì cũng phải cho cậu ngồi tù cả

đời.”

Tay hăn đột nhiên run lên bần bật, đánh rơi điếu thuốc. Lúc hăn định nhặt

lên tôi lại đưa cho một điếu khác, đồng thời nhét cả bao vào túi hăn, tiếp tục

368

dùng lời nói kích động: “Cất kỹ thuốc đi kẻo lát nữa vào trại tạm giam những

tên trưởng buồng sẽ khám xét cậu khắp người từ trên xuống dưới. Nếu chúng

đang thèm phụ nữ, không biết chừng còn lấy hậu môn của cậu ra thay thế đấy.”

Trưởng buồng ở trại tạm giam bắt nạt kẻ mới đến là điều chắc chắn nhưng còn

khám xét người thì không, bởi vì phạm nhân trước khi vào buồng đã phải thay

áo tù nên đồ đạc cá nhân đều được trông coi cho đến khi ra tù. Còn về chuyện

đại ca buồng giam bắt nạt kẻ mới đến có thể hay gặp ở các nước phương Tây

nhưng ở Trung Quốc lại là một điều hoàn toàn mới nghe thấy. Nhưng hình như

hắn biết về chuyện này không nhiều, toàn thân run lấy bầy như thể trúng phải

gió độc, trợn trừng mắt nhìn tôi. Lúc này tôi mới tỏ thái độ thân thiện, mỉm cười

nói với hắn bằng giọng ôn hòa: “Có điều nếu cậu thành khẩn khai báo hết tất cả

thì có thể chúng tôi sẽ xem xét miễn truy tố cho cậu. Nhưng nếu cậu không

muốn hợp tác thì hãy chuẩn bị sẵn tinh thần ngồi cả đời trong tù đi!”
Thực ra,

làm gì có kết quả tốt đẹp như vậy, cậu ta bị tình nghi đầu độc giết Hồng Sâm,

chỉ riêng tội này cũng đã đủ để xử bản, làm gì có chuyện loại một kẻ tép riu như

tôi nói miễn truy tố là miễn ngay được.

“Tôi khai, tôi khai, tôi khai hết, tất cả mọi việc đều là do Sử Môn Trạch bảo

tôi làm...” Tiếp đó hắn liền khai với chúng tôi tất cả những gì mình biết:

Tôi không có sở thích gì ngoài việc lên mạng, mấy năm học đại học hầu như

hôm nào cũng ngồi giết thời gian ở quán internet. Chuyện tốt nghiệp ra trường

từ lâu tôi đã không còn nghĩ đến nữa, thời buổi bây giờ cho dù tôi có cố lấy

được tấm bằng tốt nghiệp thì cũng chưa chắc đã tìm được việc làm, đành chỉ

ngày nào biết ngày ấy vậy thôi.

Tiền nhà gửi cho hầu như tôi dốc hết vào quán internet. Tiêu hết rồi thì đi

vay người khác, vay nhiều mà không có để trả, thời gian kéo dài không còn ai

cho vay nữa. Còn Môn Trạch là người duy nhất chịu cho tôi vay tiền nhưng lại

không bao giờ đòi trả, vì thế từ sau khi quen biết cậu ta, tôi không còn phải lo

lãng chuyện tiền nong nữa.

Nhưng suốt ngày ngửa tay nhận tiền của người khác cũng thấy ngại, có điều

bảo tôi trả tiền thì không được, làm giúp cậu ta việc gì đó thì không thành vấn

đề. Cậu ta thường hay nghiên cứu “Thôi bối đồ” đồng thời bảo rằng mình đã

lĩnh hội được huyền cơ trong đó, thánh nhân sắp sửa xuất hiện, và bảo tôi đưa

bài lên mạng thu hút dư luận.

Tôi đưa bài lên mạng theo ý của cậu ta, quả nhiên thu hút được đông đảo cư

dân mạng quan tâm, về sau thì phát triển thành những cuộc tranh luận, thậm chí

đến mức chính phủ phải can thiệp, gỡ bài và đóng cửa trang mạng. Có điều, cậu

ta bảo đã đạt được mục đích rồi, ý định của cậu ta là tạo cảnh tượng giả về việc

thánh nhân sắp sửa xuất hiện, còn thực tế có xuất hiện hay không đối với cậu ta

không hề liên quan. Nhưng cậu ta lại thường hay nói với người khác rằng mình

chính là thánh nhân trong lời tiên tri kia.

Vài ba tháng trước, cậu ta bắt đầu thường xuyên đến tầng hầm của nhà trưng

bày khoa học cũ, đồng thời cũng bí mật thuê một căn phòng ở bên ngoài trường,

tự hút lấy máu mình ở trong đó. Cậu ta còn mua rất nhiều thuốc bổ máu, ai hỏi

thì bảo rằng mình mắc bệnh thiếu máu.

Cậu ta nói với tôi là sắp sửa làm một việc lớn, hỏi tôi có giúp được không,

nếu tôi chịu giúp thì không những không phải trả số tiền vay trước đây mà thậm

chí còn cho tôi thêm một khoản nữa.

Mặc dù tôi thấy hơi sợ nhưng số tiền cậu ta chỉ ra hết sức hấp dẫn, đủ cho tôi

mở cả một quán internet nhỏ, thú thật đó luôn là mong ước của tôi. Hơn nữa,

trong lòng tôi cũng hiểu rõ, nếu không giúp cậu ta thì sau này sẽ khó mà vay

được tiền.

Cậu ta bảo tôi giúp sắp xếp gian tầng hầm, khắc hình bát quái lên nền nhà,

hắt máu lấy từ trên người cậu ta lên tường làm cho giống như đã từng xảy ra vụ

thảm án. Khoảng hơn một tuần trước cậu ta còn về quê mang lên một cái túi vải

cũ, chính là cái túi các anh tìm thấy dưới gầm giường tôi, bên trong đựng bốn

cái đầu lâu. Cậu ta không mang những thứ kinh khủng này về ký túc xá mà đem

thăng xuống tầng hầm, vết máu trên túi bị dính vào lúc đó.

Cậu ta bảo tôi đặt bốn cái đầu lâu ở bốn góc tường đồng thời cho vào đó một

ít sáp rệu và băng khô trộn lẫn phốt pho trắng. Làm xong những việc này rồi,

cậu ta bảo không cần tôi giúp sắp xếp ở đó nữa, nói tôi đi về đồng thời mang cái

túi ra ngoài đốt đi. Lúc đó tôi hơi mệt nên ngại mang cái túi đi đốt mà đem

thăng về ký túc xá vứt vào gầm giường...

Đêm hôm xảy ra vụ án tôi nấp ở bên ngoài nhà trưng bày khoa học, sau khi

dọa cho Ngạo Dương và những người trong bọn phát điên, cậu ta bảo tôi: “Mấy

ngày này cậu phải lưu ý tình hình bọn chúng, nếu Ngạo Dương hay Hồng Sâm

không bị điên thì giết hẳn đi theo cách mà tôi dạy cậu lúc trước. Có điều không

được ra tay với Tiểu Kiều, tôi sẽ đích thân xử lý nó.”

Sau đó, lúc nào tôi cũng để ý tình hình của Ngạo Dương và những người trong bọn, khi phát hiện thấy Hồng Sâm hình như chưa hoàn toàn bị điên tôi

liền theo cách Mân Trạch dạy lúc trước hạ độc vào chai nước uống chưa mở

nắp, sau đó đến cửa hàng hoa quả mua một giỏ quả, đặt chai nước vào đó rồi

nhờ nhân viên cửa hàng mang đến viện điều dưỡng.

Tiếp sau đó, Mân Trạch trốn khỏi phòng pháp y đến gặp tôi. Sau khi nghe tôi

kể tình hình về Ngạo Dương và những người khác, nửa đêm cậu ta đột nhập vào

viện điều dưỡng hiếp dâm Tiểu Kiều, nhân tiện đưa Ngạo Dương đi. Chúng tôi

đổ một ít rượu vào miệng Ngạo Dương khiến cậu ta trông giống như say mèm,

sau đó dìu đến trói trong phòng mạng của quán internet rồi thoát ra theo lối cửa

số.

370

Sáng nay cậu ta chuyển một khoản tiền vào tài khoản ngân hàng của tôi, bảo

tôi lập tức trốn đi nơi khác, càng xa càng tốt, sau này cũng đừng bao giờ quay

lại nữa. Tôi vốn định đến một nơi không ai biết mình, thay tên đổi họ rồi mở

một quán internet nhỏ sống qua ngày, không ngờ cuối cùng lại bị các anh bắt...

Nghe Trần Kim Hỷ thuật lại xong, mặc dù đã cười bỏ được không ít nghi vấn

nhưng tôi vẫn còn có rất nhiều chỗ chưa hiểu, thế là bèn hỏi từng câu một, trước

tiên là vấn đề quan trọng nhất: “Tại sao Sử Mân Trạch phải giết người?”

“Tôi không biết, cậu ta chưa bao giờ nói với tôi mà tôi cũng không dám hỏi.”

Câu trả lời của cậu ta làm tôi hết sức thất vọng.

Câu hỏi đầu tiên không có câu trả lời quả đúng là khởi đầu không tốt, có điều

tôi không nản lòng, tiếp tục hỏi câu thứ hai: “Tại sao hắn không giết Mạch Tiểu

Kiều mà lại phải hiếp dâm?”

“Nói thật, khi cậu ta bảo tôi là đã hiếp dâm Tiểu Kiều tôi cũng cảm thấy kinh

ngạc! Bởi vì trước đó hầu như cậu ta hoàn toàn không có hứng thú gì với phụ

nữ, thậm chí tôi còn cho rằng cậu ta là một kẻ đồng tính. Cậu ta bảo tôi cái chết

không phải là sự trừng phạt nặng nhất, để cho sống mới khiến người ta phải

chịu hết mọi nỗi giày vò.”

“Trừng phạt? Tại sao hẳn lại muốn trừng phạt Mạch Tiểu Kiều, giữa hai bên

có mối thù sâu oán nặng gì à?” Chuyện gì lại có thể khiến Sử Mân Trạch căm

hận Mạch Tiểu Kiều đến nỗi phải đôn bằng được đối phương vào tình cảnh mãi

mãi không phục hồi lại được như vậy? Đây đúng là câu hỏi vô cùng khó trả lời.

“Không biết, cậu ta không nói. Có điều họ chỉ là bạn bè bình thường hơn nữa

với tính cách của Tiểu Mạch thì cũng không thể nào gây xích mích với người

khác được.” Lại là một câu trả lời không cho ra đáp án.

“Vậy hẳn làm thế nào có được bốn cái đầu lâu kia?”

“Cậu ta bảo đó là xương sọ của cha mẹ và hai chị gái mình.” Đáp án này nằm trong dự đoán của tôi.

“Hắn giết hết cả gia đình mình à?”

“Không biết, tôi không dám hỏi.” Hẳn không dám hỏi cũng là lẽ thường, bởi

vì hỏi xong biết đâu lại tự rước họa sát thân vào mình.

“Còn lời tiên tri về thánh nhân, tất cả đều là do hẳn bịa ra à?”

“Lúc đầu tôi cũng tưởng là thật nhưng về sau cậu ta cho biết, sở dĩ bảo tôi

tán phát thông tin có liên quan chẳng qua chỉ là để sau khi giết người sẽ đánh

lạc hướng điều tra của cảnh sát mà thôi.” Hóa ra đúng là bịa đặt thật, làm tôi vì

chuyện ngày mà lo nghĩ mất mấy hôm.

371

“Chuyện hẳn chết đi rồi sống lại là thế nào? Ở hiện trường gây án cho thấy

hắn đã mất rất nhiều máu, lẽ ra không thể sống được nữa chứ?” Vấn đề này tôi

nghĩ mãi vẫn không ra.

“Cậu ta bắt đầu rút máu mình từ cách đây vài ba tháng, máu rút ra một ít dùng để hắt vào tầng hầm, số còn lại đều để trong tủ lạnh ở căn phòng thuê.

Đêm hôm xảy ra chuyện, chính tôi mang số máu này đến bên ngoài nhà trưng

bày khoa học cho cậu ta. Cậu ta từng bảo tôi rằng mình có một năng lực đặc

biệt, đó là khi cơ thể bị thương nặng sẽ lập tức chết đi nhưng rồi sau đó lại sống

lại. Đêm hôm đó trước khi xuống tầng hầm cậu ta đã uống rất nhiều thuốc cầm

máu, vì thế lúc đó máu không chảy ra bao nhiêu, máu các anh thấy đều là máu

cậu ta rút ra từ trước.”

Giả chết! Cái gọi là xác chết vùng dậy, cái gọi là người chết sống lại chẳng

qua chỉ là giả chết? Theo như hấn nói, chuyện này đúng là có khả năng xảy ra.

Trước đây chúng tôi luôn vì chuyện thấy Sử Mân Trạch bị mất quá nhiều máu ở

hiện trường mà phủ định khả năng hấn giả chết, không ngờ hấn đã làm giống

như cách cô nhân viên mát xa chân kia nói, mỗi lần rút ra một ít máu, tạo hiện

trường giả của việc mất máu quá nhiều.

Sau đó tôi còn hỏi tiếp một số vấn đề nữa, ví dụ như băng ghi âm cường lực

sốt lại trong đồng tro và sợi lông trắng tìm thấy trên người Sử Mân Trạch...

nhưng Trần Kim Hỷ đều không đưa ra được câu trả lời chính xác. Vì thế tôi

đành hỏi hẳn một câu cuối cùng, cũng chính là câu hỏi quan trọng nhất: “Sử

Mân Trạch bây giờ đang trốn ở đâu?”

“Tôi không biết, có điều cậu ta bảo tôi là những việc cần làm đã làm hết rồi,

muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

Sáng nay Sử Mân Trạch từng sử dụng máy giao dịch tự động trong trường

Đại học Vật lý công nghiệp để chuyển tiền cho Trần Kim Hỷ, nếu như hẳn

không có ý định trốn đến nơi khác mà chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nghỉ

ngơi thì rất có thể sẽ đến căn phòng thuê ở ngoài đó. Tôi hỏi Trần Kim Hỷ địa

chỉ xong liền giao hãn cho các đồng nghiệp ở đồn cảnh sát giải quyết hậu quả,

đưa về trại tạm giam, tội đầu độc giết Hồng Sâm đủ cho hãn sống cả đời trong

tù.

Đang chuẩn bị đi bắt Sử Mân Trạch thì Tuyết Tình gọi điện về: “Chúng tôi

đã tìm gặp cha mẹ của chị em họ Mịch, họ bảo đúng là còn có một đứa con trai

lớn nhưng vừa sinh ra trên lưng đã có hình một cái đầu lâu, cho rằng đó là yêu

quái nên họ vứt xuống sông chết chìm rồi.”

“Chết chìm rồi à? Thế xác đâu?” Sử Mân Trạch có khả năng giả chết chưa

chắc đã dễ dàng bị chết chìm như vậy.

372

“Lúc đó đang mưa to, xác bị nước sông cuốn trôi rồi.” Câu trả lời của Tuyết

Tình đã chứng minh suy đoán của tôi.

“Có phải quê của Sử Mân Trạch ở phía hạ lưu sông không?”

“Phải!”

Tôi nghĩ mình đã biết rõ chân tướng sự việc, bây giờ chỉ còn thiếu là
chưa

bắt được hung thủ để trừng trị theo pháp luật mà thôi!

TỔ CHUYÊN ÁN VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM

Cầu Vô Dục
www.dtv-ebook.com

Chương 48 - Sự Trả Thù Của Đứa Con Trai

Sau khi bắt và thẩm vấn Trần Kim Hỷ, tình tiết vụ án đã vô cùng rõ ràng,

Sử Mân Trạch chính là chủ mưu. Mặc dù vẫn còn không ít điểm nghi vấn nhưng

cũng chỉ còn cách sự thật một bước chân mà thôi.

Nói chuyện điện thoại với Tuyết Tình xong tôi lập tức gọi cho tổ trưởng yêu

cầu bố trí đội cảnh sát vũ trang đến chi viện. Dù sao Sử Mân Trạch cũng là một

ác ma có thể tay không xé rời chân tay người khác, Trăn Trăn cũng chưa chắc

đã là đối thủ của hắn, còn tôi có mặt thì cũng chỉ giúp hắn thêm cơ hội thoát

thân mà thôi. Tổ trưởng cũng không cần nhần gì, lập tức liên hệ với phía cảnh

sát vũ trang, không lâu sau đã có bốn người với đầy đủ vũ khí trang bị đến chỗ

chúng tôi, hơn nữa phụ trách còn là người quen của tôi, đó là Phó Ân.

“Ồ, không ngờ lại là em, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau!”

Phó Ân vừa xuống xe liền giang hai tay tiến đến. Tôi vừa cười vừa bước lên

chuẩn bị ôm chầm lấy cậu ta, ai ngờ Trăn Trăn ở bên cạnh trong nháy mắt đã

xông vào ôm cậu ta trước, phấn khởi nói: “Anh Ân, chúng mình đã lâu lắm

không gặp rồi.” Sau đó họ chuyện trò rôm rả để tôi ngượng ngùng ở bên cạnh.

Cái cô Trăn Trăn này bình thường rõ là bảo thủ mà tại sao hôm nay lại nhiệt

tình thế nhỉ?

Phó Ân nói chuyện với Trăn Trăn một lúc rồi cuối cùng cũng nhận ra sự có

mặt của tôi, bấy giờ mới lên tiếng chào: “Ồ, cậu Mộ, hóa ra cậu cũng ở đây, thật

ngại quá, lâu lắm không gặp sư muội nên vui quá tạm thời quên mất cậu.”

Thì ra Phó Ân từng theo cha Trăn Trăn học võ, hai người quen nhau từ nhỏ,

tình cảm rất thân thiết. Trăn Trăn đối với tôi hung dữ như thế nhưng trước mặt

cậu ta lại hiền lành như một con chim non, trông thấy họ ríu rít anh anh em em

không hiểu sao tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút ghen tỵ.

Để tránh họ tiếp tục anh anh em em với nhau, tôi bảo Phó Bân bây giờ phải

tức tốc bắt ngay Sử Mân Trạch, nếu để hắn trốn đi thì chúng ta thành trò cười

đấy. Phó Bân cũng không nhiều lời, lập tức lên xe xuất phát. Tôi và Trần Trần

cũng lái xe cùng họ hướng về phía trường Đại học Vật lý công nghiệp.

Theo địa chỉ Trần Kim Hỷ cung cấp, chúng tôi tìm được một căn nhà cho

thuê khá cũ nát ở bên ngoài trường, có những chàng trai cô gái dáng vẻ giống

374

sinh viên ra vào ở chỗ cầu thang, trông thấy Phó Bân và đồng sự với những

khẩu tiêu liên trong tay thì đều sợ hãi dẹp sang bên cạnh. Chúng tôi không có

thời gian để ý đến họ mà xông thẳng một mạch đến trước cửa căn phòng Sử

Mân Trạch thuê ở tầng bốn.

Phó Bân ra hiệu cho tôi và Trần Trần đứng sang một bên sau đó lấy tay ra

hiệu cho ba đồng nghiệp kia, ý bảo một người đứng chặn ở cửa cầu thang, hai

người khác cầm súng nhắm vào cửa phòng yểm trợ cho cậu ta. Cậu ta đứng

trước cửa phòng, bắp đùi không nhỏ hơn thắt lưng của tôi là mấy đưa ra, cửa

phòng lập tức bị đập tung. Nếu cái đập này giáng vào người tôi thì chắc phải

gãy rời thành hai ba đoạn mất. May mà thường ngày Trần Trần đập tôi không

mạnh như vậy.

Đập tung cửa xong, Phó Bân liền lách người sang bên cạnh, hai đồng nghiệp

kia hướng mũi súng ra trước xông vào phòng sục sạo. Nhưng chỉ giây lát sau họ

đã bước ra ngán ngẩm bảo rằng bên trong không có ai.

Tôi bước vào xem, bên trong không những không có người mà đồ dùng cũng

chẳng có mấy thứ. Trong không gian khoảng hai mươi mét vuông chỉ có mỗi

một chiếc giường chắc đã lâu lắm không ai nằm và một chiếc tủ lạnh còn mới

tin. Trên giường để một số dụng cụ bằng nhựa như túi hút máu, túi đựng dung

dịch khử trùng... ngoài ra không còn chỗ nào đặc biệt cả.

Tủ lạnh vẫn đang chạy, trước khi mở nó ra tôi đã chuẩn bị tốt tư tưởng, bên

trong rất có thể để chân tay người hoặc thậm chí là đầu người thối rữa không thể

chịu được, nhưng khi mở ra lại phát hiện trong đó không có gì cả.

Bao nhựa đựng túi hút máu chứng tỏ Trần Kim Hỷ không nói dối, chắc chắn

Sử Môn Trạch đã từng hút máu ở đây và cất máu trong tủ lạnh, chỉ có điều hãn

đã không chọn chỗ này làm nơi ẩn náu. Hãn không trốn ở đây thì trốn ở đâu?

Đây là câu hỏi hết sức đau đầu.

“Theo anh hãn có thể trốn trong tầng hầm không? Nơi nguy hiểm nhất chính

là nơi an toàn nhất.” Trăn Trăn bỗng nhiên mạnh dạn đưa ra suy đoán, tôi ngẫm

nghĩ kỹ một lúc cũng thấy đó hoàn toàn không phải là không có khả năng.

Sáng nay Sử Mân Trạch từng sử dụng máy giao dịch tự động trong trường,

mà trong trường và khu vực xung quanh chỉ có tầng hầm nơi xảy ra vụ thảm án

là yên tĩnh nhất, hẳn bảo muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, rất có thể là

trốn trong tầng hầm.

Lúc này, trời đã bắt đầu mờ tối, tôi không muốn kéo dài tới tận nửa đêm

canh ba mới đến tầng hầm khủng khiếp ấy để tìm con quỷ sát nhân Sử Mân

Trạch kia, thế là liền gấp rút hành động, đến ngay nhà trưng bày khoa học cũ.

Cửa sắt vào tầng hầm khép hờ, không thấy có chỗ nào khác thường, có lẽ lần

375

này lại mất công toi rồi. Còn Phó Bân thì không chút lơ là, được đồng nghiệp

yểm trợ, cậu ấy cẩn thận mở cửa ra. Bản lề rỉ sét phát ra tiếng kêu giống như

những tiếng rên rỉ, hình như đang kể lễ nổi thống khổ của những người chết

nghe mà rùng mình.

Cửa mở ra, phía sau là cầu thang hoàn toàn chìm trong bóng tối cảnh tượng

giống hệt như lời Mạch Tiểu Kiều kể khiến tôi cảm thấy nó giống như con

đường ma quỷ tối tăm dẫn vào chốn địa ngục. Còn ở đầu cuối cùng của cầu

thang, có lẽ có một con quỷ dữ đang chờ đợi con mồi của mình.

Nếu Sử Mân Trạch trốn trong tầng hầm thì tiếng mở cửa chói tai chắc hẳn

đã đánh động hẳn. Phó Bân cũng không rón rén nữa, ra hiệu cho một đồng

nhệp lập tức đốt một chiếc gậy khói ném vào trong. Ánh sáng xanh lè soi sáng

khắp gian phòng nhưng do góc độ không thuận lợi nên từ bên ngoài không thể

nhìn rõ bên trong có người hay không. Hơn nữa, cầu thang chật hẹp chỉ cho

phép từng người xuống một cũng biến gian tầng hầm này thành một cứ điểm để

phòng thủ khó tấn công.

Nhưng mỗi nguy hiểm tiềm ẩn từ bên trong không đe dọa được Phó Bân, cậu

ấy dẫn đầu xông vào cầu thang, hai người đồng nghiệp cầm súng quỳ ở hai bên

cầu thang ngả xuống dưới, người còn lại chuẩn bị sẵn sàng xông xuống chi

viện bất cứ lúc nào. Sau khi cậu ta vào trong, một tiếng quát lớn vang lên đồng

thời vọng lại trong không gian chật hẹp: “Không được cử động, nếu không sẽ

nổ súng!” Đúng là Sử Mân Trạch ở trong đó!

Người chờ sẵn ở cửa cầu thang lập tức xông xuống, sau đó hai người còn lại

cũng lần lượt xuống theo. Sau khi khống chế xong người bên trong đồng thời

bật đèn chiếu sáng lên, Phó Bân liền ra hiệu cho tôi và Trần Trần cùng xuống

dưới đó.

Gian tầng hầm vẫn lộn xộn giống như lần trước tôi đến, chỉ khác là lúc đó ở

đây có năm cái xác còn bây giờ là năm người sống. Sử Mân Trạch nhắm mắt

ngồi trên hình bát quái, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không để ý đến bốn

khẩu tiểu liên đang nhắm vào đầu mình.

“Sử Mân Trạch, cậu bị nghi ngờ mưu sát, hiếp dâm và xúi giục người khác

mưu sát, bây giờ tôi tới để bắt cậu!” Cuối cùng, chúng tôi cũng đã bắt được con

quỷ dữ này.

“Các người đến sớm hơn tôi nghĩ một chút, chắc Kim Hỷ đã bị bắt rồi!” Hấn

từ từ mở mắt ra! Vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường.

“Cậu biết chúng tôi sẽ đến đây tìm à?” Trăn Trăn ngạc nhiên hỏi, và nhận

được câu trả lời hết sức bình tĩnh: “Phải, cho dù các người không biết tôi ở đây

thì cũng sẽ quay lại để tìm manh mối.”

376

“Thế tại sao còn ở đây chờ chúng tôi đến bắt?” Trăn Trăn càng thêm nghi

hoặc. Tôi cũng không biết hấn có toan tính gì.

Hấn bỗng nhiên cười nhạt: “Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa việc cần làm

cũng làm xong hết rồi, đã đến lúc tìm một chỗ yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

“Việc cậu cần làm là trả thù cha mẹ ruột đã sinh ra mình à?” Tôi lạnh lùng

hỏi.

“Khả năng suy đoán của anh tốt đấy. Đúng thế, việc tôi cần làm suốt cuộc

đời này có lẽ chỉ có một, đó là khiến hai kẻ táng tận lương tâm đó phải bị giày

vò đến cùng cực.” Vẻ mặt hắn ta càng tươi cười hơn, hình như cảm thấy rất tự

hào với những tội ác đã gây ra.

“Hy vọng rằng cậu có thể khai rõ đầu đuôi ngọn ngành toàn bộ sự việc.”

“Ồ, không vấn đề gì, dù sao tôi cũng muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự

nên mới ở đây đợi các người. Chuyện này phải bắt đầu từ hai mươi ba năm

trước, cũng tức là lúc tôi vừa mới chào đời...” Hắn cười ma mị, chậm rãi thuật

lại toàn bộ sự việc:

Nói chung, người ta không thể nào nhớ được những việc xảy ra lúc trước ba

tuổi nhưng tôi lại khác, mặc dù có chút mơ hồ nhưng tôi vẫn nhớ được tình cảnh

lúc mới sinh ra, hơn nữa cảnh tượng hãi hùng đó còn luôn hiện về trong giấc mơ

khiến tôi giật mình tỉnh dậy.

Đó là một đêm mưa như trút nước, sấm chớp ùng ùng khiến người ta thấy

trong lòng rất bất an. Tôi đến với thế gian này chính là vào cái đêm đó. Nhưng

tôi đến mà không mang theo niềm vui cho cha mẹ, trái lại còn khiến họ vô cùng

sợ hãi. Cha tôi giống hệt như ma quỷ đội mưa ôm tôi lúc đó vừa mới ra khỏi tử

cung ấm áp của mẹ ra bờ sông, ném xuống dòng nước lạnh cóng. Tôi nhớ như

in cảm giác trong giây phút ấy, đó là cảm giác như khi đang ngủ yên trong chăn

ấm đệm êm giữa mùa đông lạnh giá thì đột nhiên bị người ta ném vào trong hồ

nước lạnh cắt da. Hai mươi ba năm nay trong giấc ngủ tôi vẫn thường xuyên bị

cảm giác này đánh thức, để không bị nó giày vò nữa mà tôi đã ngủ rất ít, tôi sợ

một khi ngủ thiếp đi sẽ lại gặp phải ác mộng như vậy.

Bị ngâm trong dòng nước sông lạnh cóng, cảm giác đau đớn thấu xương đó

ngay cả người trưởng thành cũng không chịu nổi, huống hồ là với một đứa trẻ

mới chào đời như tôi. Vì thế, sau khi trôi nổi theo dòng nước lạnh được một lúc

tôi liền mất hết tri giác. Sau đó, ký ức cũng trở nên mơ hồ không rõ ràng, tuy

nhiên khi lớn lên tôi biết được rằng lúc đó mình trôi theo dòng nước xuống hạ

lưu được một gia đình chỉ có hai cô con gái mà không có con trai giữ lại nuôi.

Cha nuôi là người mang nặng tư tưởng phong kiến truyền thống lúc nào cũng

muốn có một đứa con trai, có điều hoàn cảnh gia đình lúc đó khó khăn, sau khi

377

sinh chị thứ hai vì không có tiền nộp phạt do vi phạm luật sinh đẻ có kế hoạch,

mẹ nuôi tôi bị ép phải triệt sản. Bởi thế, cha nuôi mới mặc cho mẹ nuôi phản

đối, khăng khăng giữ tôi lại để nuôi.

Có lẽ, tôi đã mang vận may đến cho cha mẹ nuôi nên sau khi nhận nuôi tôi

họ làm việc gì cũng đều thuận lợi, về sau làm nghề buôn bán, điều kiện gia đình

ngày càng tốt lên. Có thể vì tôi là con trai nên cha nuôi vô cùng yêu quý, dù là

chuyện ăn chuyện mặc tôi đều được chiều chuộng hơn hai chị nhiều. Cũng

chính vì thế mà tôi bị mẹ nuôi và hai chị ghen ghét.

Về sau cha nuôi buôn bán ngày càng phát đạt, thường hay phải đi bàn bạc

công việc, những lúc ông không ở nhà, cơn ác mộng lại đến với tôi. Mẹ nuôi đã

dùng rất nhiều thủ đoạn để hành hạ tôi, trong đó khiến tôi căm hận nhất là khi

mùa đông đến bà ta lại lột sạch quần áo tôi lôi hết quạt trong nhà ra đặt xung

quanh cho thổi vào tôi. Lúc đó, hai chị còn giúp mẹ hắt nước lạnh vào người tôi.

Cảm giác lạnh thấu xương này khó chịu không khác gì cảm giác lúc tôi mới

sinh ra, có mấy lần thậm chí còn khiến tôi lạnh đến chết, đúng là chết vì lạnh

thật, tim không đập nữa, cũng không thở nữa, làm cho họ sợ đến mức hồn xiêu

phách lạc. Nhưng mỗi lần như thế tôi chỉ “chết” một thời gian, chỉ cần cơ thể

được giữ ấm là liền sống lại. Bởi thế, lúc đầu họ còn hết hoảng đưa tôi đến bệnh

viện nhưng về sau biết rằng tôi không chết thật sự, nên sau khi hành hạ chán họ

đắp cho tôi chiếc chăn giữ ấm là xong. Hơn nữa, họ còn cảm thấy việc hành hạ

cho tôi chết đi sống lại như vậy rất thú vị, không những thế còn ngày càng thậm

tệ hơn, từ đó cũng khiến tôi ngày càng căm hận họ.

Cũng còn may, chỉ cần cha nuôi ở nhà thì tôi lại cảm thấy ấm áp. Nhưng

những tháng ngày vui vẻ ấy không kéo dài, cha nuôi buôn bán phát tài, có tiền

rồi thì bắt đầu cảm thấy tiếc nuối vì không có con nối dõi, về sau nuôi nhân tình

ở bên ngoài, muốn sinh một đứa con trai mang dòng máu của mình.

Mẹ nuôi biết chuyện liền cãi nhau với cha nuôi, còn cha nuôi từ lâu đã không

còn dành tâm trí cho gia đình nữa nên dứt khoát chuyển đến ở với nhân tình.

Ông không ở nhà, bao nhiêu oán hận mẹ nuôi trút cả lên đầu tôi. Lúc đó, tôi chỉ

biết âm thầm chịu đựng, bởi vì tôi nghĩ rằng chỉ cần cha nuôi trở về thì tôi sẽ

không phải chịu khổ nữa, nhưng về sau mới biết đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của

riêng tôi mà thôi.

Hôm đó, có lẽ là một hôm lạnh nhất trong năm ấy, ít nhất trong lòng tôi luôn

cho là như vậy. Tối hôm đó sau khi cãi nhau với cha nuôi qua điện thoại, mẹ

nuôi liền cùng với con gái bà ta ngược đãi tôi, lột sạch quần áo, quạt gió, nước

lạnh không thiếu thứ gì. Lúc tôi bị hành hạ đến mức chỉ còn thoi thóp thì cha

nuôi đột nhiên trở về, tôi liền đưa ánh mắt cầu cứu về phía ông, ai ngờ ông cũng

không để ý đến tôi, vừa về đến nhà đã cãi nhau với mẹ nuôi, trông thấy hai cô

con gái lén lút hắt nước lên người tôi cũng không nói câu nào.

378

Cãi nhau được một lúc, mẹ nuôi chỉ vào tôi và hỏi cha nuôi: “Rốt cuộc có

cần đến thẳng yêu quái này nữa không? Không cần nữa thì để tôi giết nó luôn!”

“Nó không phải con tôi sinh ra, sống hay chết không liên quan!” Câu trả lời

lạnh lùng ấy của cha nuôi khiến tôi cảm thấy có một nỗi căm phẫn khó tả, cái cơ

thể vốn đang thoi thóp bỗng nhiên trở nên đầy sức mạnh...

Đêm hôm đó tôi giết họ, giết hết toàn bộ gia đình họ, cha nuôi, mẹ nuôi, chị

cả, chị hai đều bị tôi vặt đứt đầu. Lúc đó, tôi nghĩ lẽ ra mình phải thấy sợ hãi

mới đúng nhưng thực tế tôi lại không hề sợ hãi một chút nào, trái lại còn thấy

một chút khoái cảm của việc trả thù. Nhưng khoái cảm này nhanh chóng tiêu

tan, bởi vì tôi biết rằng họ không phải là nguyên nhân gây ra bất hạnh cho tôi,

người thật sự khiến tôi phải gánh chịu bất hạnh chính là cha mẹ ruột của tôi.

Cảnh sát từng đến điều tra vụ án của cha mẹ nuôi nhưng không ai cho rằng

một đứa trẻ mới 15 tuổi như tôi lại có thể là hung thủ. Mà đầu lâu của họ cũng

đã bị tôi giấu đi, lúc đầu chỉ là muốn giữ lại làm kỷ niệm, sau này mới mang

đến đây thực hiện kế hoạch trả thù.

Sau khi cả nhà cha mẹ nuôi chết, tôi liền bắt tay điều tra tình hình cha mẹ đẻ

của mình, bỏ ra mấy năm cuối cùng cũng tìm được họ, ngoài ra còn biết sau tôi

họ còn sinh được một trai một gái, tức là Tiểu Kiêu và Diệu Tố.

Tôi không có ý định sát hại cha mẹ đẻ vì cảm thấy họ có chết cũng không bù

đắp được tội ác đã phạm phải. Họ đã rất nhẫn tâm dìm chết đứa con mới lọt

lòng, vậy thì tôi phải khiến họ trải qua những năm tháng cuối đời thâm, đến

chết cũng không được yên. Bởi thế tôi quyết định ra tay với con trai và con gái

họ.

Tôi tìm ra Tiểu Kiêu đang học tại trường này nên cũng liền chuyển đến đây,

đồng thời cố tình tiếp cận Ngạo Dương, xúi giục Ngạo Dương theo đuổi Tiểu

Kiêu để tiện cho mình thực hiện kế hoạch trả thù. Về sau ông trời giúp tôi một

tay, Diệu Tố cũng vào học trường này để tôi có thể chỉ một lần là hoàn thành kế

hoạch.

Ngạo Dương vô cùng đam mê thần thông, tôi liền kể cho cậu ta nghe truyền

thuyết về Diệp tiên đầu lâu, sau đó đến thư viện lấy trộm một kỳ báo cũ của

trường rồi làm giả một bản phô tô của bài báo đó cho cậu ta xem, khiến cậu ta

nghĩ rằng ở dưới tầng hầm đúng là có Diệp tiên có thể giúp cậu ta thực hiện ước

mơ, dạy cho cậu ta phép thần thông. Để khiến cậu ta càng tin tưởng hơn rằng

trên đời này có phép thần thông thật, tôi còn dạy cậu ta những thứ gọi là thần

thông như lấy máu lươn dẫn ma quỷ về gõ cửa. Thật ra, tất cả những điều này

chỉ cần chịu khó đọc sách là biết ngay, có điều cậu ta lại tin là mình có thể gọi

hồn dẫn quỷ được. Sau đó, tôi còn dùng tiền mua chuộc Kim Hỷ phối hợp thực

hiện kế hoạch, các người đã bắt được cậu ta thì qua lời khai của cậu ta chắc

cũng đã biết được diễn biến tiếp theo thế nào rồi, tôi không cần thiết phải nói

nhiều nữa...

Nghe xong những chuyện Sử Mân Trạch đã trải qua tôi vẫn còn có không ít

câu hỏi chưa có lời giải đáp, vì thế liền đưa ra từng câu hỏi một. Trước tiên, tôi

hỏi hẳn tại sao không giết Mạch Tiểu Kiều mà lại hiếp dâm cô. Hẳn nghe xong

ngửa mặt lên trời cười to, nhưng tiếng cười từ chỗ rất khoái trá chuyển dần sang

gượng gạo: “Chết không phải là sự trừng phạt nghiêm khắc nhất, nếu muốn giết

chết Tiểu Kiều thì tôi đã không phải tốn nhiều công sức suy tính như vậy. Tôi

muốn nó sống nhưng phải phát điên để cho cha mẹ thân sinh của tôi biết rằng

chính con trai họ đã hiếp dâm con gái họ, khiến họ phải chịu đựng nỗi đau thấu

tận tim gan, khiến họ đến tận cuối đời cũng luôn phải hối hận vì tội lỗi mình đã

gây ra, và phải chết không nhắm được mắt vì lo cho đứa con gái điên của mình

không ai chăm sóc.” Hãn càng nói càng kích động, nhưng sau lúc kích động lại

trở lại bình tĩnh rất nhanh chóng.

Không thể phủ nhận cách trả thù của hãn quá tàn bạo hơn là thẳng tay giết

chết cha mẹ sinh ra mình, thậm chí tôi còn lo rằng không biết sau khi biết được

sự thật hai người già ấy liệu có phát điên lên vì không chịu đựng nổi sự thật tàn

khốc như vậy không.

Nhưng những chuyện về sau không nằm trong phạm vi khả năng của tôi, điều tôi có thể làm được chỉ là điều tra rõ chân tướng, vì thế tôi gộp tất cả các

vấn đề lại trong một câu hỏi: “Chúng tôi tìm thấy ở đây một số tro than, bên

trong có một cuộn băng ghi âm cường lực chưa cháy hết. Nếu tôi đoán không

nhầm thì chắc là cậu cố tình tiêu hủy chứng cứ, trong đó hãn có túi hút đựng

máu, nhưng băng ghi âm cường lực là thế nào? Còn nhân viên pháp y thực tập

bị cậu giết ở phòng pháp y kia trước lúc chết đã nhổ được một sợi lông trắng

trên người cậu, sợi lông này có chỗ nào khác thường? Cuối cùng, cũng là vấn đề

quan trọng nhất, tại sao cha mẹ thân sinh lại muốn chìm chết cậu ngay khi vừa

mới chào đời?”

Hắn không trả lời ngay ba câu hỏi liên tiếp của tôi mà chậm rãi cởi áo ra.

Phó Bân và những người khác nghĩ rằng hắn định giở trò nên căng thẳng hướng

nòng súng nhắm vào hắn. Nhưng chiếc áo vừa được cởi ra, chúng tôi đều giật

mình sửng sốt: Trên lưng hắn có hình một chiếc đầu lâu rất rõ ràng!

Tôi nghĩ rằng hình đầu lâu đó được vẽ ra, nhưng khi qua sát kỹ mới thấy đúng là nó “mọc” ra trên lưng hắn. Thì ra trên lưng hắn mọc rất nhiều lông

trắng, mặc dù những lông trắng này hình như vừa mới mọc ra nhưng cũng đủ để

tạo thành hình một chiếc đầu lâu hoàn chỉnh.

“Bây giờ các người đã hiểu, cha mẹ đẻ vì nguyên nhân này mà coi tôi là yêu

quái, đem ném xuống sông. Còn cuốn băng ghi âm cường lực các người phát

hiện ra chỉ là tôi dùng để đánh lạc hướng, như vậy sẽ dẫn hướng điều tra của các

380

người đến chỗ Diệp tiên thoát ẩn thoát hiện trong hư vô và lời tiên tri về thánh

nhân huyền diệu khó đoán. Còn về nhân viên pháp y thực tập không may kia,

anh ta làm việc rất nghiêm túc, phát hiện ra một sợi lông trắng vừa mọc ra trên

lưng tôi, có điều tôi không cho anh ta cơ hội để nói với các người.” Nói xong

câu này hần liền yên lặng không nói gì nữa.

Trong vụ án này, người bị tổn thương nhiều nhất có lẽ là Mạch Tiểu Kiều, cô

không làm sai điều gì nhưng lại vì sự kém hiểu biết của cha mẹ mà phải chịu

đựng nỗi đau khổ vô tận. Nhưng xét từ một góc độ nào đó, Sử Mân Trạch cũng

là một người bị hại, việc trả thù hình như không mang đến cho hần khoái cảm

như trong tưởng tượng, biểu hiện trên khuôn mặt hần cho tôi thấy thực ra hần

đang rất trống trải, cô đơn.

Đây là một bi kịch bắt nguồn từ sự kém hiểu biết và tiếp tục với một sự cố

chấp! Nếu cha mẹ của Sử Mân Trạch không vì kém hiểu biết, sai lầm cho rằng

đứa con mới chào đời của mình là yêu quái mà ném xuống sông thì bi kịch này

đã không xảy ra. Nếu Sử Mân Trạch không vì cố chấp cứ nhất quyết phải trả thù

họ thì bi kịch cũng không tiếp diễn.

Lời Kết

Một

G

iải quyết xong xuôi vụ án, tôi đến viện điều dưỡng tâm thần thăm Lôi

Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiêu.

Tình hình của Lôi Ngạo Dương khá hơn trước một chút nhưng vẫn còn hơi

hung bạo nên bị các bác sỹ và y tá đã dùng dây vải trói vào chân giường. Lúc tôi

đến trước giường, cậu ta liền mở miệng chửi bới và đòi tôi cởi trói ra cho mình,

còn bảo mình đã học được phép thần thông của Diệp tiên, nếu không cởi trói

cậu ta sẽ hành hạ tôi đến sống dở chết dở.

Hộ lý chịu trách nhiệm chăm sóc cậu ta cho tôi biết, dù bất kỳ ai đến gần cậu

ta cũng bảo đã học được phép thần thông, có thể hô mây gọi gió, sai khiến quỷ

dữ, thậm chí cả lên trời xuống đất, không có gì là không biết. Hôm qua, cậu ta

còn bảo mình đã đánh nhau với Đấu chiến thắng phật Tôn Ngộ Không ba trăm

hiệp mà vẫn bất phân thắng bại, hẹn nhau hôm nay đánh tiếp. Xem ra, bệnh tình

của cậu ta không thể chữa khỏi được rồi.

Cha mẹ Mạch Tiểu Kiều từ quê lên chăm sóc cô, nhưng hai thân già đó chỉ

có thể lặng lẽ nhìn con gái nằm co quắp ở đầu giường qua cửa kính trên tường

mà khóc thầm, bởi vì ngay cả họ khi đến gần cũng sẽ khiến cô gào thét mãi

không thôi.

381

Tôi trao một tấm thẻ ngân hàng vào tay cha Mạch Tiểu Kiều, đó là điều duy

nhất tôi có thể làm được. Đương nhiên tấm thẻ này không phải của tôi mà chủ

của nó vốn là Sử Mân Trạch... Có lẽ, tôi nên gọi là Mạch Mân Trạch được rồi.

Có thể hẳn đã thấy hối hận, trả thù thành công không những không coi bỏ được

xiềng xích trong lòng hẳn mà trái lại còn đeo thêm một xiềng xích nữa. Điều

hẳn thực sự cần không phải là cảm giác thích thú vì trả được thù mà là sự quan

tâm chăm sóc của cha mẹ.

Hai

“Vụ án này đúng là đã gây ra không biết bao nhiêu phiền toái!” Lương

Chính trình hồ sơ vụ thảm án ở trường Đại học Vật lý công nghiệp lên Giám

đốc Lương, tiếp theo liền báo cáo kết quả xử lý:

Trần Kim Hỷ đã thừa nhận tội giết Hồng Sâm và giúp Sử Mân Trạch giết

người, cả hai tội này đều là phạm tội ở mức độ nghiêm trọng, xem xét việc hẳn

chỉ là bị người khác xui khiến, hơn nữa đã tích cực phối hợp giúp đỡ công tác

điều tra nên áp dụng tình tiết giảm nhẹ, xử mười năm tù giam.

Qua điều tra kỹ lưỡng đã khẳng định những hiện tượng khác thường ở
Sử

Mân Trạch như sau lưng mọc lông trắng, có khả năng chết giả và sức
mạnh hơn

người bình thường hàng chục lần đều là hiện tượng lạ giống, hoàn toàn
không

có liên quan gì đến cái gọi là Diệt tiên. Hãn đã thừa nhận tất cả mọi tội
ác giết

người, hiếp dâm, xúi giục giết người, bắt giữ người bất hợp pháp... Căn
cứ theo

pháp luật bị kết án tử hình, lập tức thi hành án.

Lương Chính trầm tư giây lát rồi bỗng nhiên đưa ra ý kiến: “Chúng ta có
nên

liên hệ với Sở Giáo dục không nhỉ? Dù sao vụ án này cũng bắt nguồn từ
sự

thiếu hiểu biết của cha mẹ Sử Mân Trạch.”

Thế rồi Giám đốc sờ lại cất tiếng thở dài: “Theo tôi coi như xong đi, tài
liệu

giáo dục bây giờ vẫn không khác gì so với hồi chúng ta đi học, các quý
ông ở

Sở Giáo dục chắc không thành thời mà sửa đổi tài liệu đâu. Chúng ta
hãy cứ làm

tốt việc mình cần làm đi!” Nói xong giao một cặp hồ sơ cho đối phương.

“Trụ sở Nhật Báo liên tiếp xảy ra hiện tượng ma quỷ...” Lương Chính đọc

xong liền mỉm cười hiếu thắng, “Vụ án này nhất định sẽ rất thú vị đây!”

Hồ Sơ Các Vụ Án Thần Bí

Đứa Trẻ Sơ Sinh Có Lông Trắng Kỳ Quái

Trên mạng lan truyền câu chuyện như sau: ở Đài Loan từng có 12 sinh viên

đại học xuống tầng hầm mời điệp tiên, kết quả gặp phải quỷ đầu lâu gây ra thảm

382

kịch bản người chết năm người phát điên. Có thể một bộ phận độc giả sẽ cho

rằng quyển này lấy nguyên mẫu từ câu chuyện đó, Cầu Mỗ (tác giả tự xưng)

cũng không phủ nhận đúng là có được ít những gợi ý từ câu chuyện này, nhưng

không lấy đó làm nguyên mẫu.

Nguyên mẫu của câu chuyện này là do một người bạn trên mạng tên là Kiều

Mạch cung cấp, để khích lệ, nhân vật chính Mạch Tiểu Kiều trong quyển này

lấy tên từ tên trên mạng của cô.

Câu chuyện Kiều Mạch kể với Cầu Mỗ thật ra còn kỳ dị hơn trong câu chuyện. Kiều Mạch đã được đồng nghiệp kể lại, nhân vật chính trong truyện là

bác của đồng nghiệp này. Câu chuyện bắt đầu từ việc bác gái của cô bạn Kiều

Mạch sinh người con trai đầu.

Con trai cả của họ vừa ra đời trên lưng đã mọc lông trắng, tất nhiên không

đáng sợ đến nỗi mọc thành hình chiếc đầu lâu như trong truyện nhắc đến mà là

mọc thẳng theo sống lưng kéo dài từ gáy cho đến tận mông, trông giống như

hàng lông mày màu trắng. Người bác cho rằng đó là yêu quái hiện hình, cảm

thấy vô cùng sợ hãi nên muốn giết chết. Nhưng đứa trẻ lông trắng kỳ quái này

cho dù bị chìm xuống nước cũng không chết khiến người bác đành đành lòng lấy

đá đập chết. Người cha lấy đá đập chết đứa con trai vừa mới sinh, tình tiết này

quả là đáng sợ! Cầu Mỗ cũng cảm thấy sợ, thậm chí không dám viết vào tiểu

thuyết, mặc dù đây lại là sự việc có thật.

Sự việc tiếp sau đó khá “mê tín”, vì thế Cầu Mỗ không đưa vào trong truyện.

Đoạn sau kể như thế này: “Sau khi sinh người con trai cả đó được hai mươi năm

thì bác gái qua đời, mấy năm sau bác trai bị trúng gió hôn mê gần mười ngày,

lúc tỉnh dậy kể cho bạn bè họ hàng thân thích một câu chuyện vô cùng hoang

đường.”

Ông ấy kể rằng: Sau khi hôn mê bị quỷ dữ bắt xuống địa ngục, và cùng bị

hỏi tội trong điện của Diêm Vương với người vợ đã chết mấy năm trước. Ông

ấy đã nhìn thấy đứa con trai đầu, cũng tức là đứa trẻ có lông trắng kỳ quái trên

lưng vẫn trong hình hài vừa mới chào đời nhưng lại có thể nói được.

Đứa trẻ kỳ quái tố cáo với Diêm Vương rằng mình bị cha ruột lấy đá đập đến

nổi chết oan, yêu cầu Diêm Vương trừng trị. May mà người vợ nhận tất cả tội

lỗi về mình nên ông ấy mới có thể trở về dương gian, nếu không chắc đã mất

mạng trong lần trúng gió này rồi.

Đứa trẻ kỳ quái kiện không được liền tức giận bảo ông rằng vợ người con

trai thứ ba sẽ đối xử tệ bạc với ông, sẽ bắt ông ăn phân. Nhưng lúc đó người con

trai thứ ba vẫn chưa lấy vợ, thậm chí ngay cả người yêu cũng chưa có.

Mấy năm sau, cuối cùng người con trai thứ ba cũng lấy vợ, người con dâu

này đúng là đối xử rất không tốt với ông, thường xuyên mắng chửi ông, mỗi lần

mắng chửi đều bắt ông ăn phân.

383

Chuyện người đàn ông kia sau khi trúng gió bị thâm vấn dưới âm phủ có thể

chỉ là một giấc mơ, nhưng tại sao nằm mơ lại dự đoán được sự việc xảy ra sau

này? Chuyện này thật ra là thế nào Cầu Mỗ cũng không dám nói bừa, hãy cứ để

độc giả tự mình suy xét vậy!

Nhưng có một chuyện Cầu Mỗ có thể khẳng định, đó là những người bầm

sinh tướng mạo kỳ dị hoặc là có khiếm khuyết gì đó thường sau này lớn lên

thường sẽ trở thành kỳ tài. Ví dụ về mặt này nhiều vô kể, nổi tiếng nhất phải kể

đến Einstein, nhà khoa học vĩ đại này lên 8 tuổi vẫn chưa nói được một câu

hoàn chỉnh, thậm chí cha mẹ ông còn cho rằng ông bị thiếu năng trí tuệ.

HẾT TẬP 1